

Consiliul
Uniunii Europene

Bruxelles, 4 noiembrie 2022
(OR. en)

14348/22
ADD 1

FRONT 409
COMIX 513

NOTĂ DE ÎNȘOȚIRE

Sursă:	Secretara Generală a Comisiei Europene, sub semnătura dnei Martine DEPREZ, Directoare
Data primirii:	31 octombrie 2022
Destinatar:	Dna Thérèse BLANCHET, Secretară Generală a Consiliului Uniunii Europene
Nr. doc. Csie:	C(2022) 7591 final ANNEX
Subiect:	ANEXĂ la Recomandarea Comisiei de instituire a unui „Manual practic pentru polițiștii de frontieră (Manualul Schengen)” comun, destinat utilizării de către autoritățile competente ale statelor membre atunci când efectuează controlul la frontieră asupra persoanelor, și de înlocuire a Recomandării C(2019) 7131 final

În anexă, se pune la dispoziția delegațiilor documentul C(2022) 7591 final ANNEX.

Anexă: C(2022) 7591 final ANNEX

COMISIA
EUROPEANĂ

Bruxelles, 28.10.2022
C(2022) 7591 final

ANNEX

ANEXĂ

la

Recomandarea Comisiei

**de instituire a unui „Manual practic pentru polițiștii de frontieră (Manualul Schengen)”
comun, destinat utilizării de către autoritățile competente ale statelor membre atunci
când efectuează controlul la frontieră asupra persoanelor, și de înlocuire a
Recomandării C(2019) 7131 final**

ANEXĂ

Manual practic pentru polițiștii de frontieră

PARTEA ÎNTÂI - DEFINIȚII.....	6
PARTEA A DOUA - VERIFICĂRI LA FRONTIERE.....	15
SECȚIUNEA I: Procedurile de control la frontieră.....	15
1. Verificările la punctele de trecere a frontierei	15
2. Verificări ale persoanelor care beneficiază de dreptul la liberă circulație în temeiul dreptului Uniunii.....	20
3. Verificări asupra resortisanților țărilor terțe la intrare	30
4. Căutări în Sistemul de informații Schengen (SIS) și în baza de date privind documentele de călătorie furate și pierdute (SLTD)	47
5. Dispoziții speciale referitoare la verificarea anumitor categorii de persoane.....	59
5.1. Șefii de stat.....	59
5.2. Pilotii de aeronave	59
5.3. Navigatori	60
5.4. Titularii pașapoartelor diplomatice, oficiale sau de serviciu, precum și membrii organizațiilor internaționale	61
5.5. Locuitorii din zonele de frontieră care beneficiază de regimul specific micului trafic de frontieră.....	63
5.6. Minorii	64
5.7. Elevii din țări terțe care locuiesc într-un stat membru al UE sau într-o țară terță și care nu fac obiectul obligativității vizei.....	67
5.8. Lucrătorii transfrontalieri.....	68
5.9. Turiștii SDA.....	69
5.10. Serviciile de salvare, poliție, pompieri și polițiști de frontieră.....	70
5.11. Lucrătorii <i>offshore</i>	70
5.12. Persoanele transferate în cadrul aceleiași companii.....	70
5.13. Cercetătorii și membrii familiilor lor.....	73
5.14. Studenții	76
5.15. Beneficiarii acordului de retragere	79
6. Ștampilarea documentelor de călătorie	79
7. Relaxarea verificărilor	85
8. Refuzul intrării	86
9. Vize solicitate la frontieră, inclusiv personalului navigant aflat în tranzit, și refuzarea acordării acestor vize	98

10.	Anularea și revocarea vizelor.....	99
11.	Regimuri speciale de tranzit	99
12.	Solicitanții de azil/solicitanții de protecție internațională.....	101
13.	Înregistrarea informațiilor la frontieră	104
14.	Cooperarea cu alte servicii.....	105
15.	Marcarea documentelor frauduloase.....	105
16.	Verificarea autenticității datelor stocate într-un pașaport biometric.....	106
17.	Valabilitatea înregistrării copiilor în pașapoartele părinților	106
SECȚIUNEA II: Frontiere terestre		108
1.	Verificarea traficului rutier	108
2.	Verificarea traficului feroviar	111
3.	Micul trafic de frontieră.....	114
SECȚIUNEA III: Frontiere aeriene		116
1.	Verificări în aeroporturi	116
2.	Verificări pe aerodromuri	122
3.	Modalități de verificare a persoanelor din zborurile private.....	122
SECȚIUNEA IV: Frontiere maritime		123
1.	Proceduri generale de verificări a traficului maritim	123
2.	Verificări ale navelor de croazieră.....	125
3.	Verificări ale navigației de agrement.....	130
4.	Verificări ale pescuitului de coastă	132
5.	Verificări ale conexiunilor cu feriboturi	133
6.	Legăturile de transport de mărfuri între porturile situate pe teritoriul zonei fără controale la frontierele interne	135
SECȚIUNEA V: Verificări ale navigației pe apele interne		136
1.	Navigația pe apele interne.....	136
PARTEA A TREIA: SUPRAVEGHEREA FRONTIERELOR.....		137
1.	Obiectivul supravegherii.....	137
2.	Metodele de supraveghere	137
PARTEA A PATRA: LISTA ACTELOR JURIDICE RELEVANTE		140
APENDICELE A		145
Procedura de notificare		145
APENDICELE B		147
Evaluarea riscurilor		147

LISTA ANEXELOR LA MANUALUL PRACTIC PENTRU POLIȚIȘTII DE
FRONTIERĂ.....152

PREFAȚĂ

Principalul obiectiv al cooperării Schengen este crearea unei zone fără control la frontierele interne¹. Aceasta necesită existența unor controale eficiente la frontierele externe², precum și aplicarea unor măsuri de însoțire relevante în domenii precum cooperarea polițienească și judiciară și politica în domeniul vizelor. Cu toate acestea, dispozițiile privind controalele la frontierele externe se aplică la frontierele interne în două cazuri. Primul se referă la situația în care nu a fost încă finalizat procesul de eliminare a controalelor la frontierele interne în cazul frontierelor interne respective³. În cazul acestor frontiere, controalele la frontieră trebuie efectuate în conformitate cu dispozițiile titlului II din Regulamentul (UE) 2016/399 al Parlamentului European și al Consiliului⁴ („Codul Frontierelor Schengen”). Al doilea caz se referă la situația în care controalele la frontierele interne sunt reintroduse temporar de un stat Schengen care aplică integral acquis-ul Schengen⁵. În acest caz, se aplică *mutatis mutandis* dispozițiile relevante ale titlului II, întrucât frontierele interne nu devin frontiere externe⁶.

Obiectivul prezentului manual practic pentru polițiștii de frontieră este de a stabili orientări, bune practici și recomandări privind exercitarea sarcinilor polițiștilor de frontieră din statele Schengen. De asemenea, manualul este menit să fie un ghid al utilizatorului pentru polițiștii de frontieră în ceea ce privește măsurile și deciziile care trebuie luate de-a lungul frontierelor pentru care se aplică dispozițiile privind frontierele externe. Conținutul prezentului manual face referire, în principal, la controlul persoanelor la frontieră și se bazează pe instrumentele Uniunii care reglementează trecerea frontierelor (și, în special, Codul Frontierelor Schengen), eliberarea vizelor, dreptul de liberă circulație în temeiul dreptului Uniunii și cererile de azil. În partea a patra se regăsește o listă cu acte juridice prin care sunt reglementate domeniile acoperite de prezentul manual.

¹ Frontiere interne astfel cum sunt definite la articolul 2 alineatul (1) din Codul Frontierelor Schengen.

² Frontiere externe astfel cum sunt definite la articolul 2 alineatul (2) din Codul Frontierelor Schengen.

³ Articolul 3 alineatul (2) din Actul de aderare din 2003 (Cipru), articolul 4 alineatul (2) din Actul de aderare din 2005 (Bulgaria și România) și articolul 4 alineatul (2) din Actul de aderare din 2012 (Croatia).

⁴ Regulamentul (UE) 2016/399 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 martie 2016 cu privire la Codul Uniunii privind regimul de trecere a frontierelor de către persoane (Codul Frontierelor Schengen), JO L 77, 23.3.2016, p. 1.

⁵ Articolul 32 din Codul Frontierelor Schengen.

⁶ A se vedea, în special, Raportul Comisiei către Parlamentul European și Consiliu privind aplicarea titlului III (Frontiere interne) din Regulamentul (CE) nr. 562/2006 de instituire a unui Cod comunitar privind regimul de trecere a frontierelor de către persoane (Codul Frontierelor Schengen), COM(2010) 554. În propunerea sa de modificare a Codului frontierelor Schengen [COM(2021) 891], Comisia a propus ca statele membre să aibă obligația de a institui măsuri de atenuare a impactului reintroducerii controalelor la frontierele interne. După adoptarea acestei propuneri, vor fi elaborate orientări suplimentare cu privire la astfel de măsuri de atenuare.

În prezentul manual, atunci când se face trimitere la alte tipuri de controale care pot sau ar trebui să fie efectuate la frontieră (de exemplu, controale vamale, fitosanitare sau sanitare), legislațiile relevante ale Uniunii și naționale se vor aplica acestor tipuri de controale. În orice caz, statele Schengen ar trebui să asigure întotdeauna o cooperare strânsă între diferitele autorități care efectuează controalele la frontiere, precum și cu autoritățile care efectuează controale în interiorul teritoriului.

Prezentul manual nu este menit să creeze nicio obligație juridică pentru statele Schengen sau să stabilească noi drepturi și sarcini pentru polițiștii de frontieră sau pentru orice altă persoană care ar putea fi vizată de conținutul său. Numai actele juridice pe care se bazează sau la care se referă prezentul manual produc efecte obligatorii din punct de vedere juridic și pot fi invocate în fața unei instanțe judecătorești naționale.

PARTEA ÎNTÂI - DEFINIȚII

1. **„STATELE SCHENGEN” (Statele membre ale UE care pun în aplicare acquis-ul Schengen referitor la frontierele externe, precum și țările asociate spațiului Schengen):**

1. Belgia	11. <i>Islanda</i>	21. <i>Norvegia</i>
2. Bulgaria	12. Italia	22. Austria
3. Republica Cehă	13. Cipru	23. Polonia
4. Danemarca	14. Letonia	24. Portugalia
5. Germania	15. <i>Liechtenstein</i>	25. România
6. Estonia	16. Lituania	26. Slovenia
7. Grecia	17. Luxemburg	27. Slovacia
8. Spania	18. Ungaria	28. Finlanda
9. Franța	19. Malta	29. Suedia
10. Croația	20. Țările de Jos	30. <i>Elveția</i>

Irlanda a fost autorizată să aplice unele părți ale acquis-ului Schengen, însă doar într-un număr limitat de domenii (cooperarea polițienească și cooperarea judiciară în materie penală), care nu includ controalele la frontierele externe. Prin urmare, în scopul prezentului manual, care se concentrează pe aspectele frontaliere și se adresează polițiștilor de frontieră, Irlanda nu este inclusă atunci când se utilizează termenul „statele Schengen”.

2. „STATELE MEMBRE ALE UE”:

1. Belgia	10. Franța	19. Țările de Jos
2. Bulgaria	11. Croația	20. Austria
3. Republica Cehă	12. Italia	21. Polonia
4. Danemarca	13. Cipru	22. Portugalia
5. Germania	14. Letonia	23. România
6. Estonia	15. Lituania	24. Slovenia
7. Irlanda	16. Luxemburg	25. Slovacia
8. Grecia	17. Ungaria	26. Finlanda
9. Spania	18. Malta	27. Suedia

3. SITUAȚIA SPECIFICĂ A UNOR STATE SCHENGEN CARE NU APLICĂ ÎNCĂ INTEGRAL ACQUIS-UL SCHENGEN

Bulgaria, Croația, Cipru și România nu aplică încă integral acquis-ul Schengen, iar controalele la frontierele lor cu alte state Schengen nu au fost încă eliminate⁷.

Acestea aplică la toate frontierele lor normele din titlul II al Codului Frontierelor Schengen.

Se aplică următoarele norme specifice:

— verificările la frontierele lor (de exemplu, în ceea ce privește durata șederii, viza, permisul de ședere, nivelul mijloacelor de subzistență) sunt efectuate în legătură cu propriul lor teritoriu;

⁷ La 26 iunie 2022, Consiliul a transmis Parlamentului European un proiect de decizie a Consiliului privind aplicarea integrală a dispozițiilor acquis-ului Schengen în Republica Croația, solicitând avizul acestuia (documentul 10624/22 al Consiliului).

— dispozițiile Regulamentului (CE) nr. 810/2009 al Parlamentului European și al Consiliului⁸ („Codul de vize”) nu se aplică Bulgariei, Croației, Ciprului și României. Prin urmare, trimiterile la vizele Schengen nu includ vizele eliberate de unul dintre aceste patru state Schengen;

— dispozițiile privind Sistemul de Informații privind Vizele (VIS) se aplică Bulgariei și României începând cu 25 iulie 2021, în temeiul Deciziei (UE) 2017/1908 a Consiliului⁹ și cu limitările prevăzute în decizia respectivă (acces care permite doar citirea);

— dispozițiile privind Sistemul de Informații Schengen (SIS) nu se aplică Ciprului; acestea se aplică integral Bulgariei și României, în conformitate cu Deciziile 2010/365/UE¹⁰ și (UE) 2018/934 ale Consiliului¹¹; în cazul Croației, dispozițiile se aplică parțial, în conformitate cu Decizia (UE) 2017/733 a Consiliului¹²;

— statele Schengen care nu aplică încă integral acquis-ul Schengen pot recunoaște în mod unilateral anumite documente ca fiind echivalente cu vizele naționale ale acestora pentru tranzitul sau șederea preconizată pe teritoriile lor pentru o scurtă perioadă, în temeiul Deciziei nr. 565/2014/UE a Parlamentului European și a Consiliului¹³.

Atunci când se face trimitere la „statele Schengen care aplică integral acquis-ul Schengen” sau la „zona fără controale la frontierele interne”, Bulgaria, Croația, Cipru și România nu sunt incluse.

⁸ Regulamentul (CE) nr. 810/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 iulie 2009 privind instituirea unui Cod comunitar de vize (Codul de vize) (JO L 243, 15.9.2009, p. 1).

⁹ Decizia (UE) 2017/1908 a Consiliului din 12 octombrie 2017 privind punerea în aplicare a anumitor dispoziții ale acquis-ului Schengen referitoare la Sistemul de informații privind vizele în Republica Bulgaria și în România ([JO L 269, 19.10.2017, p. 39](#)), data de aplicare fiind stabilită prin Decizia de punere în aplicare (UE) 2021/995 a Comisiei din 18 iunie 2021 de stabilire a datei de la care începe să se aplice Decizia (UE) 2017/1908 a Consiliului privind punerea în aplicare a anumitor dispoziții ale acquis-ului Schengen referitoare la Sistemul de informații privind vizele în Republica Bulgaria și în România ([JO L 219, 21.6.2021, p. 37](#)).

¹⁰ Decizia 2010/365/UE a Consiliului din 29 iunie 2010 privind aplicarea dispozițiilor acquis-ului Schengen referitoare la Sistemul de Informații Schengen în Republica Bulgaria și în România ([JO L 166, 1.7.2010, p. 17](#)).

¹¹ Decizia (UE) 2018/934 a Consiliului privind punerea în aplicare a dispozițiilor rămase ale acquis-ului Schengen referitoare la Sistemul de informații Schengen în Republica Bulgaria și în România ([JO L 165, 2.7.2018, p. 37](#)).

¹² Decizia (UE) 2017/733 a Consiliului din 25 aprilie 2017 privind aplicarea dispozițiilor acquis-ului Schengen referitoare la Sistemul de informații Schengen în Republica Croația ([JO L 108, 26.4.2017, p. 31](#)).

¹³ Decizia nr. 565/2014/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de introducere a unui regim simplificat de control al persoanelor la frontierele externe, bazat pe recunoașterea unilaterală de către Bulgaria, Croația, Cipru și România a anumitor documente ca fiind echivalente cu vizele naționale ale acestora pentru tranzitul sau șederea preconizată pe teritoriile lor pentru o perioadă care nu depășește 90 de zile în orice perioadă de 180 de zile și de abrogare a Deciziilor nr. 895/2006/CE și nr. 582/2008/CE ([JO L 157, 27.5.2014, p. 23](#)).

4. **„Țările din SEE”**: Norvegia (NO), Islanda (IS) și Liechtenstein (LI).
5. **„Zona fără controale la frontierele interne”** se referă la zona care cuprinde teritoriile statelor Schengen ce aplică integral acquis-ul Schengen (și, prin urmare, care exclude Bulgaria, Croația, Cipru și România).
6. **„Persoane care beneficiază de dreptul la liberă circulație în temeiul dreptului Uniunii”¹⁴** sunt resortisanți ai statelor membre ale UE, ai țărilor din SEE și ai Elveției, precum și membrii familiilor acestora, indiferent de cetățenie, care îi însoțesc sau li se alătură acestora.
7. **„Membrii familiei cetățenilor UE, SEE sau CH care beneficiază de dreptul la liberă circulație în temeiul dreptului Uniunii”¹⁵** sunt, indiferent de cetățenia lor:
 - soțul (indiferent de sexul soțului¹⁶) și, dacă parteneriatul este încheiat pe baza legislației unui stat membru și recunoscut de legislația statului UE sau Schengen gazdă drept echivalent căsătoriei, partenerul cu care cetățeanul UE/SEE/CH a încheiat un parteneriat înregistrat;
 - descendenții direcți cu vârste mai mici de 21 de ani sau care se află în întreținere, inclusiv cei ai soțului/soției sau ai partenerului înregistrat;
 - ascendenții direcți care se află în întreținere, inclusiv cei ai soțului/soției sau ai partenerului înregistrat;
 - orice alți membri ai familiei, astfel cum sunt enumerați mai jos, a căror intrare și/sau ședere a fost facilitată, în conformitate cu dreptul intern, după cum reiese dintr-o viză sau dintr-un permis de ședere:
 - persoane aflate în întreținere;
 - membri ai gospodăriei cetățeanului UE/SEE/CH;
 - membri ai familiei care necesită în mod imperativ îngrijire personală din partea cetățeanului UE/SEE, din motive grave de sănătate;

¹⁴ Articolul 2 punctul 5 din Codul frontierelor Schengen.

¹⁵ Articolul 2 punctul 2 și articolul 3 alineatul (2) din Directiva 2004/38/CE.

¹⁶ Hotărârea Curții de Justiție a Uniunii Europene din 5 iunie 2018, cauza C-673/16, Coman, ECLI:EU:C:2018:385.

- partenerul cu care cetățeanul UE/SEE are o relație durabilă, atestată corespunzător.
8. **„Cetățean al UE”**¹⁷ se referă la orice persoană care deține cetățenia unui stat membru al Uniunii Europene.
 9. **„Resortisant al unei țări terțe”**¹⁸ se referă la orice persoană care nu beneficiază de dreptul la liberă circulație în temeiul dreptului Uniunii¹⁹.
 10. **„Polițist de frontieră”**²⁰ se referă la orice agent public desemnat, în conformitate cu dreptul intern, la un punct de trecere a frontierei sau de-a lungul frontierei sau în imediata vecinătate a frontierei respective, și care exercită sarcini de control la frontiere, în conformitate cu dreptul Uniunii și cu dreptul intern.
 11. **„Control la frontieră”**²¹ înseamnă activitățile efectuate la frontieră ca reacție exclusivă la intenția de a trece o frontieră sau la acțiunea de trecere a unei frontiere, indiferent de orice alte considerente, constând în verificări la frontieră și în supravegherea frontierelor.
 12. **„Verificări la frontieră”**²² înseamnă verificările efectuate la punctele de trecere a frontierei pentru a se asigura că persoanele, inclusiv mijloacele de transport ale acestora și obiectele aflate în posesia lor, pot fi autorizate să intre pe teritoriul statelor Schengen sau să îl părăsească.
 13. **„Verificări sistematice prin consultarea bazelor de date relevante”**²³ sunt verificările efectuate prin consultarea bazelor de date relevante de către polițiștii de frontieră cu privire la toate persoanele (persoanele care beneficiază de dreptul la liberă circulație în temeiul dreptului Uniunii și resortisanți ai țărilor terțe) care trec frontierele externe, la intrare sau ieșire.

¹⁷ Articolul 2 punctul 1 din Directiva 2004/38/CE.

¹⁸ Articolul 2 punctul 6 din Codul frontierelor Schengen.

¹⁹ Resortisanții din Andorra, Monaco și San Marino sunt considerați resortisanți ai unor țări terțe, dar sunt scutiți de aplicarea ștampilei (în viitor vor scutiți și de aplicarea sistemelor EES și ETIAS), iar utilizarea de către resortisanții din Andorra și San Marino a culoarelor destinate cetățenilor UE este tolerată de statele membre în conformitate cu documentul 13020/04 al Consiliului.

²⁰ Articolul 2 punctul 14 din Codul frontierelor Schengen.

²¹ Articolul 2 punctul 10 din Codul frontierelor Schengen.

²² Articolul 2 punctul 11 din Codul frontierelor Schengen.

²³ În temeiul articolului 8 alineatul (2) din Codul frontierelor Schengen.

14. **„Baze de date relevante”**²⁴ sunt bazele de date pe care polițiștii de frontieră trebuie să le consulte atunci când efectuează verificări sistematice cu privire la toate persoanele care trec frontierele externe. Printre acestea se numără:

- Sistemul de informații Schengen (SIS);
- baza de date a Interpolului privind documentele de călătorie furate și pierdute („SLTD”);
- bazele de date naționale care conțin informații privind documentele de călătorie furate, deținute fără drept, pierdute și anulate;

Polițiștii de frontieră pot consulta, de asemenea, alte baze de date naționale și ale Interpolului.

15. **„Verificări punctuale ale bazelor de date relevante”**²⁵ sunt verificările bazelor de date relevante pe baza unei analize a riscurilor efectuate exclusiv în cazul anumitor persoane care beneficiază de dreptul la libera circulație în temeiul dreptului Uniunii la anumite puncte de trecere a frontierei pentru care se aplică o derogare de la principiul verificărilor sistematice.

16. **„Alte verificări asupra persoanelor care beneficiază de dreptul la libera circulație în temeiul dreptului Uniunii”**²⁶ sunt verificările referitoare la persoanele care beneficiază de dreptul la libera circulație în temeiul dreptului Uniunii care nu fac obiectul unor verificări punctuale ale bazelor de date relevante, atunci când se aplică o derogare temporară de la verificările sistematice, și anume verificarea identității titularului și a valabilității și autenticității documentului de călătorie al titularului.

17. **„Verificări amănunțite”**²⁷ sunt verificările care trebuie efectuate asupra resortisanților țărilor terțe.

18. **„Verificări în linia a doua”**²⁸ sunt verificări suplimentare care pot fi efectuate într-un loc special, separat de locul în care sunt verificate toate persoanele („prima linie”).

²⁴ În temeiul articolului 8 alineatul (2) literele (a) și (b) din Codul frontierelor Schengen.

²⁵ În temeiul articolului 8 alineatul (2a) din Codul frontierelor Schengen.

²⁶ În temeiul articolului 8 alineatul (2a) al treilea paragraf din Codul frontierelor Schengen.

²⁷ În temeiul articolului 8 alineatul (3) din Codul frontierelor Schengen.

19. **„Informații prealabile referitoare la pasageri (API)”** se referă la datele colectate în conformitate cu Directiva 2004/82/CE a Consiliului²⁹.
20. **„Supravegherea frontierelor”**³⁰ înseamnă supravegherea frontierelor dintre punctele de trecere a frontierei și supravegherea punctelor de trecere a frontierei în afara orarului lor de funcționare stabilit, în vederea împiedicării persoanelor să se sustragă de la verificările la frontieră.
21. **„Solicitant” sau „solicitant de azil”**³¹ înseamnă un resortisant al unei țări terțe sau un apatrid care a făcut o cerere de azil, cu privire la care nu s-a pronunțat încă o hotărâre definitivă.
22. **„Cerere de protecție internațională”**³² înseamnă o cerere înaintată de un resortisant al unei țări terțe sau de un apatrid prin care acesta solicită protecția unui stat Schengen, care poate fi înțeleasă ca solicitare a statutului de refugiat sau a statutului conferit prin protecție subsidiară.
23. **„Refugiat”**³³ înseamnă un resortisant al unei țări terțe sau un apatrid care, ca urmare a unei temeri bine fondate de a fi persecutat din cauza rasei sale, a religiei, a naționalității, a opiniilor politice sau a apartenenței la un anumit grup social, se află în afara țării al cărei cetățean este și care nu poate sau, din cauza acestei temeri, nu dorește să solicite protecția respectivei țări sau un apatrid care, aflându-se din motivele menționate anterior în afara țării în care avea reședința obișnuită, nu poate sau, din cauza acestei temeri, nu dorește să se întoarcă în respectiva țară.

²⁸ Articolul 2 punctul 13 din Codul frontierelor Schengen.

²⁹ Directiva 2004/82/CE a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind obligația operatorilor de transport de a comunica datele privind pasagerii (JO L 261, 6.8.2004, p. 24).

³⁰ Articolul 2 punctul 12 din Codul frontierelor Schengen.

³¹ Articolul 2 litera (i) din Directiva 2011/95/UE.

³² Articolul 2 litera (h) din Directiva 2011/95/UE.

³³ Articolul 2 litera (d) din Directiva 2011/95/UE.

24. **„Persoană eligibilă pentru obținerea de protecție subsidiară”**³⁴ înseamnă un resortisant al unei țări terțe sau un apatrid care nu poate fi considerat refugiat, dar în privința căruia există motive serioase și întemeiate de a crede că, în cazul în care ar fi trimis în țara sa de origine sau, în cazul unui apatrid, în țara în care avea reședința obișnuită, ar fi supus unui risc real de a suferi vătămrile grave definite la articolul 15 din Directiva 2011/95/UE a Parlamentului European și a Consiliului³⁵ și nu poate sau, ca urmare a acestui risc, nu dorește să recurgă la protecția respectivei țări.
25. **„Apatrid”**³⁶ se referă la o persoană care nu este considerată un resortisant al niciunui stat în temeiul dreptului statului respectiv.
26. **„Amenințare pentru sănătatea publică”**³⁷ se referă la orice boală cu potențial epidemic, astfel cum este definită de Regulamentul Sanitar Internațional al Organizației Mondiale a Sănătății, și alte boli infecțioase sau parazitare contagioase, cu condiția să facă obiectul dispozițiilor de protecție cu privire la resortisanții statelor membre. Pentru mai multe detalii, a se vedea orientările privind amenințările pentru sănătatea publică³⁸.
27. **„Viză”**³⁹ înseamnă o autorizație eliberată de un stat Schengen care aplică integral acquis-ul Schengen în scopul:
- (a) efectuării unei șederi preconizate pe teritoriul zonei fără control la frontierele interne care să nu depășească 90 de zile în orice perioadă de 180 de zile;
 - (b) tranzitării zonelor de tranzit internațional din aeroporturile statelor Schengen care aplică integral acquis-ul Schengen.

³⁴ Articolul 2 litera (f) din Directiva 2011/95/UE.

³⁵ Directiva 2011/95/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011 privind standardele referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de protecție internațională, la un statut uniform pentru refugiați sau pentru persoanele eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară și la conținutul protecției acordate (JO L 337, 20.12.2011, p. 9).

³⁶ Articolul 1 din Convenția ONU privind statutul apatrizilor.

³⁷ Articolul 2 punctul 21 din Codul frontierelor Schengen.

³⁸ Pentru mai multe detalii, a se vedea orientările privind amenințările pentru sănătatea publică, partea a II-a, secțiunea I punctul 3.6.

³⁹ Articolul 2 punctul 2 din Codul de vize.

28. **„Viză națională de scurtă ședere”** înseamnă o autorizație eliberată de un stat Schengen care nu aplică încă integral acquis-ul Schengen în vederea unei șederi preconizate pe teritoriul statului Schengen respectiv a cărei durată nu depășește limita de 90 de zile în orice perioadă de 180 de zile.
29. **„Viză cu valabilitate teritorială limitată”**⁴⁰ înseamnă o viză valabilă pe teritoriul unuiu sau al mai multor state Schengen care aplică integral acquis-ul Schengen, dar nu al tuturor acestor state.
30. **„Viză de tranzit aeroportuar”**⁴¹ înseamnă o viză valabilă pentru tranzitarea zonelor de tranzit internațional din unul sau mai multe aeroporturi ale statelor Schengen care aplică integral acquis-ul Schengen.
31. **„Viză națională de tranzit aeroportuar”** înseamnă o viză valabilă pentru tranzitarea zonelor de tranzit internațional din unul sau mai multe aeroporturi ale statelor Schengen care nu aplică încă integral acquis-ul Schengen.
32. **„Viză de lungă ședere”**⁴² înseamnă o viză națională eliberată de unul dintre statele Schengen care aplică integral acquis-ul Schengen pentru șederi a căror durată depășește trei luni în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 265/2010 sau în conformitate cu altă legislație a Uniunii sau cu dreptul său intern și a cărei valabilitate nu depășește un an.
33. **„Beneficiar al acordului de retragere”** înseamnă resortisanții Regatului Unit și membrii familiilor acestora care beneficiază de partea a doua (drepturile cetățenilor) din *Acordul privind retragerea Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord din Uniunea Europeană și din Comunitatea Europeană a Energiei Atomice*⁴³. Drepturile la liberă circulație ale beneficiarilor acordului de retragere, de care aceștia se bucurau anterior în calitate de cetățeni ai UE, rămân valabile numai în statul-gazdă. În cazul deplasării în statele Schengen (altele decât statul-gazdă), aceștia urmează să fie tratați la fel ca resortisanții țărilor terțe care locuiesc în mod legal în UE.

⁴⁰ Articolul 2 punctul 4 din Codul de vize.

⁴¹ Articolul 2 punctul 5 din Codul de vize.

⁴² Articolul 18 din Convenția de punere în aplicare a Acordului Schengen.

⁴³ [JO L 29.31.1.2020, p. 7.](#)

PARTEA A DOUA - VERIFICĂRI LA FRONTIERE

SECȚIUNEA I: Procedurile de control la frontieră

1. VERIFICĂRILE LA PUNCTELE DE TRECERE A FRONTIEREI

1.1. Principalul obiectiv al verificărilor la punctele de trecere a frontierei este acela de a verifica dacă toate persoanele care trec frontiera îndeplinesc condițiile de intrare pe teritoriul statelor Schengen. În cazul resortisanților țărilor terțe, sunt verificate condițiile de intrare ([a se vedea punctul 3 din prezenta secțiune](#)). În ceea ce privește cetățenii UE și membrii familiilor acestora, controalele vizează, în special, verificarea eligibilității persoanelor vizate la dreptul la libera circulație în temeiul dreptului Uniunii care decurge din Directiva 2004/38/CE a Parlamentului European și a Consiliului⁴⁴. Norme specifice se aplică și pentru anumite categorii de persoane ([a se vedea punctul 3.2 din prezenta secțiune](#)).

1.2. Toate persoanele, atât cetățenii UE/SEE/CH, cât și resortisanții țărilor terțe, trebuie să facă obiectul unor verificări sistematice prin consultarea bazelor de date relevante la trecerea frontierelor externe⁴⁵. Aceste baze de date sunt:

- SIS;
- SLTD;
- bazele de date naționale care conțin informații privind documentele de călătorie furate, deținute fără drept, pierdute și anulate.

Polițiștii de frontieră pot consulta, de asemenea, alte baze de date naționale și ale Interpolului.

Derogările de la această regulă privind verificările sistematice în bazele de date relevante sunt posibile la frontierele terestre și maritime, sub rezerva unor anumite condiții ([a se vedea punctul 2.3 din prezenta secțiune](#)), în urma unei proceduri specifice de notificare a unei astfel de derogări ([a se vedea anexa A](#)) și a unei evaluări a riscurilor ([a se vedea anexa B](#)).

⁴⁴ Directiva 2004/38/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind dreptul la liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre pentru cetățenii Uniunii și membrii familiilor acestora, de modificare a Regulamentului (CEE) nr. 1612/68 și de abrogare a Directivelor 64/221/CEE, 68/360/CEE, 72/194/CEE, 73/148/CEE, 75/34/CEE, 75/35/CEE, 90/364/CEE, 90/365/CEE și 93/96/CEE (JO L 158, 30.4.2004, p. 77).

⁴⁵ Articolul 8 din Codul Frontierelor Schengen.

La frontierele aeriene, derogările au fost posibile pe durata unei perioade de tranziție care s-a încheiat la 7 aprilie 2019. De la această dată, nu mai este posibilă nicio derogare la nicio frontieră aeriană.

- 1.3. Drepturile fundamentale consacrate în Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și în Convenția europeană a drepturilor omului trebuie să fie garantate oricărei persoane care dorește să treacă frontierele. Controalele la frontieră trebuie să respecte interdicția privind tratamentele inumane sau degradante și interdicția privind discriminarea, consacrate la articolele 4 și 21 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și, respectiv, la articolele 3 și 14 din Convenția europeană a drepturilor omului.

În special, în cadrul exercitării atribuțiilor, polițiștii de frontieră trebuie să respecte pe deplin demnitatea umană, iar orice discriminare, indiferent de motiv, inclusiv gen, rasă, culoare, origine etnică sau socială, caracteristici genetice, limbă, religie sau convingeri, opinie politică sau de orice alt tip, apartenența la o minoritate națională, avere, handicap la naștere, vârstă sau orientare sexuală, trebuie să fie interzisă. Orice măsură, luată în exercitarea sarcinilor lor, care restrânge drepturile fundamentale trebuie să fie prevăzută de lege și să respecte substanța drepturilor și a libertăților. În conformitate cu articolul 52 din cartă, pot fi impuse restrângeri ale drepturilor fundamentale numai în cazul în care acestea sunt necesare pentru a răspunde obiectivelor de interes general recunoscute de Uniune sau necesității protejării drepturilor și libertăților celorlalți; restrângerile trebuie să fie proporționale.

Toți călătorii au dreptul să fie informați cu privire la natura controlului și au dreptul la tratament profesional, prietenos și amabil, în conformitate cu dreptul internațional, dreptul Uniunii și dreptul național aplicabil.

Toți călătorii trebuie să fie informați cu privire la prelucrarea datelor lor cu caracter personal în contextul controalelor la frontieră, inclusiv al verificărilor în bazele de date (de exemplu, bazele de date SIS și VIS), inclusiv cu privire la drepturile persoanelor vizate în ceea ce privește prelucrarea datelor lor cu caracter personal. În acest scop, la punctele de trecere a frontierei ar trebui să fie disponibile informații relevante (de exemplu, panouri cu informații, coduri QR) în limbile în care au loc de obicei comunicările de această natură. Se aplică normele UE privind protecția datelor cu

caracter personal, în special Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului⁴⁶ și Directiva (UE) 2016/680 a Parlamentului European și a Consiliului⁴⁷, precum și normele privind protecția datelor incluse în acquis-ul SIS și VIS.

- 1.4. La cererea persoanei care face obiectul verificării, polițistul de frontieră care efectuează verificarea ar trebui să îi prezinte acesteia legitimația sa, trebuie să îi furnizeze numărul matricol și, în funcție de circumstanțe, numele său. Furnizarea numelui poate fi refuzată dacă există orice motiv de a presupune că polițistul de frontieră ar putea fi grav dezavantajat (de exemplu, dacă îi este amenințată viața sau integritatea fizică). În cazul din urmă, doar numărul legitimației și numele și adresa autorității în cadrul căreia își desfășoară activitatea trebuie furnizate.
- 1.5. Polițistul de frontieră aflat la comanda punctului de trecere a frontierei trebuie să aloce personal suficient pentru a exercita un control eficient la frontieră. Polițiștii de frontieră trebuie să păstreze întotdeauna un echilibru între, pe de o parte, nevoia de a asigura fluidizarea trecerii frontierei de către persoanele care îndeplinesc condițiile de intrare și care reprezintă majoritatea călătorilor (de exemplu, turiști, oameni de afaceri, studenți) și, pe de altă parte, nevoia de a fi întotdeauna vigilenți pentru a depista persoanele care reprezintă un risc pentru ordinea publică și securitatea internă, precum și potențialele intrări ilegale. Nevoia de vigilență vizează, în special, situația în care se aplică derogarea de la principiul verificărilor sistematice prin consultarea bazelor de date relevante. La punctele de trecere a frontierei care nu beneficiază de derogări, verificările sistematice prin consultarea bazelor de date relevante trebuie efectuate de către polițiștii de frontieră în cazul tuturor persoanelor care trec frontierele externe la intrare și la ieșire.

⁴⁶ Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor) ([JO L 119, 4.5.2016, p. 1](#)).

⁴⁷ Directiva (UE) 2016/680 a Parlamentului European și a Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice referitor la prelucrarea datelor cu caracter personal de către autoritățile competente în scopul prevenirii, depistării, investigării sau urmăririi penale a infracțiunilor sau al executării pedepselor și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Deciziei-cadru 2008/977/JAI a Consiliului ([JO L 119, 4.5.2016, p. 89](#)).

*** Recomandări pentru polițiștii de frontieră atunci când efectuează verificări la frontieră:**

- atunci când preluați documentul de călătorie, priviți întotdeauna fața călătorului (încercați să rețineți cât mai multe caracteristici specifice ale feței călătorului);
- comparați caracteristicile călătorului cu fotografia și descrierea din documentul de călătorie, iar în cazurile în care este necesară o viză, comparați-le și cu viza (aceasta ar putea ajuta la eliminarea impostorilor);
- verificați cu atenție documentul de călătorie pentru a exclude posibilitatea ca acesta să fie falsificat sau modificat (numerotarea, tipărirea și modul de prindere a paginilor, sigiliile și ștampilele incluse, menționarea altor persoane; toate corecțiile făcute în document, în special pe pagina cu date personale, ar trebui să fie clarificate de către călător); verificați în mod sistematic bazele de date relevante (în cazul în care acest lucru nu se realizează automat prin scanarea documentului de călătorie); în același timp, mențineți contactul și observați comportamentul și reacția călătorului (de exemplu, stare de agitație, o atitudine agresivă, dorință excesivă de a coopera); atunci când verificați Sistemul de informații privind vizele, utilizați numărul de pe autocolantul de viză în combinație cu verificarea amprentelor digitale ale titularului vizei, iar existența unui marcaj VIS-0 trebuie verificată doar utilizând numărul de pe autocolantul de viză;
- toți călătorii trebuie să fie informați cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal în contextul controalelor la frontieră, inclusiv al verificărilor în bazele de date (de exemplu, bazele de date SIS și VIS), inclusiv cu privire la drepturile persoanelor vizate în ceea ce privește prelucrarea datelor lor cu caracter personal. Se aplică normele UE privind protecția datelor cu caracter personal. Polițistul de frontieră ar trebui să furnizeze călătorului informații cu privire la drepturile de acces la date, de rectificare a datelor inexacte și de ștergere a datelor stocate în mod ilegal. Polițistul de frontieră ar trebui să furnizeze călătorului datele de contact ale autorităților naționale competente, acestea fiind operatorul de date și

autoritatea pentru protecția datelor, pentru a îi permite acestuia să își exercite drepturile, inclusiv dreptul de a depune o plângere la autoritatea pentru protecția datelor⁴⁸;

- înainte de a aplica ștampila pe documentul de călătorie atunci când este necesar, asigurați-vă că persoana nu a depășit perioada de ședere permisă (adică 90 de zile în orice perioadă de 180 de zile) cu ocazia ultimei sale șederi în zona fără controale la frontierele interne sau pe teritoriul Bulgariei, Croației, Ciprului sau României, luate separat; trebuie să rețineți faptul că, în cazul resortisanților țărilor terțe care sunt membri ai familiei cetățenilor UE, SEE și CH, se aplică dispoziții specifice (a se vedea punctul 2.1.2);
- nu interogați călătorul ca și cum ar fi un potențial infractor sau resortisant al unei țări terțe aflat în situație de ședere ilegală. Toate întrebările ar trebui să fie bine echilibrate și adresate într-un mod prietenos;
- întrebările adresate de călător nu trebuie să fie considerate ca fiind deranjante iar răspunsul oferit ar trebui să fie factual și politic.

1.6. Utilizarea sistemelor de control automat la frontieră (ABC): dispozițiile Codului frontierelor Schengen, introduse prin Regulamentul (UE) 2017/2225 de modificare a codului respectiv în ceea ce privește utilizarea Sistemului de intrare/ieșire (EES), care vor începe să se aplice de la data la care EES va începe să funcționeze, conțin norme detaliate privind utilizarea sistemelor de self-service și a porților electronice. Până la intrarea în vigoare a acestor noi norme, utilizarea sistemelor de self-service și a porților electronice este deja posibilă și recomandată⁴⁹ (la intrare și la ieșire și în legătură cu controalele efectuate asupra persoanelor care beneficiază de dreptul la liberă circulație, precum și, după caz, asupra resortisanților țărilor terțe), cu condiția să fie *combinată* cu

⁴⁸ Aceste informații pot fi prezentate sub forma unui poster sau a unui pliant. Posterul sau pliantul trebuie să fie disponibil în toate limbile oficiale ale Uniunii și în limba (limbile) țărilor învecinate cu statele Schengen vizate.

⁴⁹ Considerentul 10 din Regulamentul (UE) 2017/458 de modificare a Regulamentului (UE) 2016/399 în ceea ce privește consolidarea verificărilor prin consultarea bazelor de date relevante la frontierele externe: „*Evoluțiile tehnologice au făcut posibilă, în principiu, consultarea bazelor de date relevante în așa fel încât aceasta să aibă un efect limitat asupra duratei procesului de trecere a frontierei, întrucât verificările documentelor și ale persoanelor pot fi desfășurate în paralel. Porțile automate pentru controlul la frontieră ar putea fi relevante în contextul respectiv.*”

o verificare manuală efectuată de un polițist de frontieră și, dacă este necesar, cu aplicarea ștampilei. Sistemele automatizate de control la frontieră trebuie să fie concepute astfel încât să poată fi utilizate de toate persoanele, cu excepția copiilor sub 12 ani, și astfel încât să respecte pe deplin demnitatea umană, în special în cazurile în care sunt implicate persoane vulnerabile. Atunci când decid să utilizeze sisteme automatizate de control la frontieră, statele membre trebuie să asigure prezența unui număr suficient de membri ai personalului pentru a ajuta persoanele să utilizeze astfel de sisteme, precum și să mențină culoare neautomatizate în număr suficient pentru copiii, persoanele care însoțesc copiii, persoanele vulnerabile și persoanele vulnerabile care preferă să utilizeze culoare neautomatizate.

2. VERIFICĂRI ALE PERSOANELOR CARE BENEFICIAZĂ DE DREPTUL LA LIBERĂ CIRCULAȚIE ÎN TEMEIUL DREPTULUI UNIUNII

2.1. Persoanele care beneficiază de dreptul la liberă circulație în temeiul dreptului Uniunii ar trebui să facă obiectul verificărilor sistematice în bazele de date relevante la intrare și la ieșire, și anume:

- SIS;
- SLTD;
- bazele de date naționale care conțin informații privind documentele de călătorie furate, deținute fără drept, pierdute și anulate.

Polițiștii de frontieră pot consulta, de asemenea, alte baze de date naționale și ale Interpolului.

Pentru pașapoartele și documentele de călătorie care conțin un suport de stocare, astfel cum se menționează la articolul 1 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 2252/2004 al Consiliului⁵⁰, se verifică autenticitatea datelor de pe cip.

⁵⁰

Regulamentul Consiliului (CE) nr. 2252/2004 din 13 decembrie 2004 privind standardele referitoare la elementele de securitate și datele biometrice cuprinse în pașapoartele și documentele de călătorie eliberate de statele membre (JO L 385, 29.12.2004, p. 1).

- 2.1.1. În cazul în care există îndoieli cu privire la autenticitatea documentului de călătorie sau la identitatea titularului său, se verifică cel puțin unul dintre elementele biometrice de identificare (imaginea facială și/sau amprente digitale) integrate în pașaportul și în documentele de călătorie emise în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 2252/2004. În măsura în care este posibil, această verificare se efectuează și în ceea ce privește documentele de călătorie care nu intră sub incidența regulamentului respectiv.
- 2.1.2. Resortisanții țărilor terțe care sunt membri ai familiei cetățenilor UE, SEE și CH au drept de ședere într-un stat membru pentru o perioadă de până la trei luni dacă se află în posesia unui pașaport valabil și sunt însoțiți de cetățeanul UE, SEE sau CH sau i se alătură acestuia, fără nicio limitare la 90 de zile într-o perioadă de 180 de zile.

Trebuie menționat faptul că resortisanții țărilor terțe care sunt membri ai familiei cetățenilor UE, SEE și CH au dreptul de a însoți cetățeanul UE, SEE sau CH sau de a i se alătura acestuia pentru perioade consecutive de până la trei luni pentru fiecare stat Schengen, fără condiții sau formalități (cu excepția necesității de a deține o viză în cazul resortisanților țărilor terțe dintr-o țară care face obiectul obligativității vizei, în cazul în care persoana nu deține un permis de ședere valabil, astfel cum se explică în detaliu la punctul 2.8 din prezenta secțiune).

În cazul în care membrul familiei călătorește singur și nu deține un permis de ședere valabil (a se vedea punctul 2.8 din prezenta secțiune), regimul obișnuit privind durata șederii de scurtă durată va (re)începe să se aplice, întrucât condițiile pentru a beneficia de facilitățile privind libera circulație a cetățenilor UE, SEE și CH și a familiilor lor nu mai sunt îndeplinite.

Șederile anterioare în zona fără controale la frontierele interne, însoțind un cetățean UE, SEE sau CH sau alăturându-i-se acestuia, nu ar trebui să fie luate în considerare la calcularea respectării regulii 90/180 de zile, care se aplică doar în cazul șederilor de scurtă durată.

***Exemple** (în toate aceste exemple, resortisantul țării terțe nu deține un permis de ședere valabil, astfel cum se explică în detaliu la punctul 2.8 din prezenta secțiune):

Un resortisant indian, a cărui soție este cetățean francez, își poate însoți soția franceză în Germania timp de trei luni, în Spania timp de două luni și în Italia timp de trei luni, șederea sa în zona fără controale la frontierele interne desfășurându-se, astfel, pe o perioadă totală consecutivă de opt luni.

Un cetățean japonez, a cărui soție este cetățean estonian, nu a mai vizitat UE până în prezent. Cetățeanul japonez își însoțește soția estoniană în Italia timp de o lună. Imediat după acea perioadă de o lună, soția estoniană părăsește Italia și se reîntoarce să muncească în Japonia. Cetățeanul japonez poate rămâne singur pentru o perioadă de încă 90 de zile (se aplică limita de 90 de zile în orice perioadă de 180 de zile).

Un cetățean chinez, a cărui soție este cetățean suedez, petrece singur 15 zile în Austria, în scopuri de afaceri. Soția suedeză se alătură acestuia ulterior și petrec împreună o lună în Portugalia. Imediat după acea perioadă de o lună, soția suedeză părăsește UE. Cetățeanul chinez poate rămâne singur pe perioada celor 75 de zile rămase din perioada de 180 de zile [se aplică limita de 90 de zile în orice perioadă de 180 de zile, însă șederea în timpul perioadei petrecute împreună cu cetățeanul UE nu ar trebui să fie luată în considerare (în exemplul de față, perioada de o lună) la verificarea respectării limitei de 90 de zile în orice perioadă de 180 de zile].

- 2.2. Un răspuns pozitiv în SIS sau într-o altă bază de date relevantă nu este, în sine, un motiv suficient pentru a refuza intrarea unei persoane care beneficiază de dreptul la liberă circulație în temeiul dreptului Uniunii (a se vedea punctul 8.3 din prezenta secțiune privind normele care se aplică în cazul refuzului intrării beneficiarilor dreptului la liberă circulație în temeiul dreptului Uniunii).

2.3. Verificările punctuale în bazele de date relevante sunt posibile doar în cazurile în care verificările sistematice ar avea un impact disproporționat asupra fluxului de trafic la anumite puncte de trecere a frontierei terestre și maritime, precum și în urma unei evaluări a riscurilor legate de ordinea publică, securitatea internă, sănătatea publică sau relațiile internaționale ale oricăruia dintre statele Schengen. (Pentru mai multe informații privind procedura de notificare și evaluarea riscurilor, a se vedea appendicele A și B).

Într-o astfel de situație, indicatorii de risc comuni relevanți pentru luptătorii teroriști străini, stabiliți de către Comisie împreună cu statele Schengen și cu agențiile relevante, ar trebui să fie utilizați pentru a defini persoanele care pot să facă doar obiectul unei verificări specifice.

Posibilitatea prevăzută la articolul 8 alineatele (2a)-(2f) din Codul frontierelor Schengen, potrivit căreia statele membre pot să efectueze verificări punctuale în loc de verificări sistematice asupra persoanelor care beneficiază de dreptul la liberă circulație în temeiul dreptului Uniunii, trebuie diferențiată de dreptul statelor membre, prevăzut la articolul 9 din Codul frontierelor Schengen, de a relaxa verificările la frontieră în cazul unor circumstanțe excepționale și neprevăzute (a se vedea punctul 7 din prezenta secțiune).

	Declanșare	Cerințe procedurale	Substanța	Lungime
Verificări punctuale la anumite puncte de trecere a frontierei (PTF) Articolul 8 alineatele (2a)-(2f) din Codul Frontierelor Schengen	— impact disproporționat asupra fluidității traficului	— transmiterea către Frontex a unei evaluări prealabile a riscurilor — notificarea statelor membre, a Frontex și a Comisiei — informare a Frontex și a Comisiei odată la șase luni	— sunt vizate numai persoanele care beneficiază de dreptul la liberă circulație — controlul minim rămâne obligatoriu — începând cu 7 aprilie 2019, frontierele aeriene sunt excluse de la posibilitatea efectuării de controale punctuale	— nu trebuie să depășească ceea ce este strict necesar — definită în conformitate cu evaluarea riscurilor (adică s-ar putea întinde pe perioade mai lungi)
Relaxare Articolul 9 din Codul Frontierelor Schengen.	— evenimente imprevizibile care conduc la un timp de așteptare excesiv de	— decizie luată de polițistul de frontieră aflat la comanda PTF — înregistrarea	— sunt vizati toți călătorii — aplicarea ștampilei (pentru resortisanții	temporară, adaptată circumstanțelor care o justifică

	îndelungat [de exemplu, inundații, dezastre naturale, război (civil) într-un stat din apropiere, închiderea neașteptată a punctelor de trecere a frontierei din apropiere, accident rutier important] — toate resursele de personal, de echipament și de organizare au fost epuizate	informațiilor la PTF în conformitate cu litera (b) din anexa II la Codul frontierei Schengen — informare anuală a Parlamentului European și a Comisiei	țărilor terțe) rămâne obligatorie — controalele la intrare au prioritate față de controalele la ieșire	(adică doar pe o perioadă foarte scurtă)
--	---	---	--	--

- 2.4. Atunci când se aplică astfel de verificări punctuale, persoanele care beneficiază de dreptul la liberă circulație în temeiul dreptului Uniunii și asupra cărora nu sunt efectuate verificări specifice în bazele de date relevante trebuie să facă obiectul „altor verificări ale persoanelor care beneficiază de dreptul la liberă circulație în temeiul dreptului Uniunii”, în vederea stabilirii identității persoanei pe baza producerii sau prezentării unui document de călătorie. Aceste „alte verificări” trebuie să includă o examinare simplă și rapidă a valabilității documentului de călătorie în vederea trecerii frontierei și a prezenței semnelor de falsificare sau de contrafacere, prin utilizarea dispozitivelor tehnice, după caz. În astfel de cazuri în care există îndoieli cu privire la documentul de călătorie sau în care există indicii potrivit cărora persoana respectivă ar putea reprezenta o amenințare la adresa ordinii publice, a securității interne, a sănătății publice sau a relațiilor internaționale ale statelor Schengen, polițistul de frontieră trebuie să consulte bazele de date relevante menționate la articolul 8 alineatul (2) literele (a) și (b) din Codul Frontierelor Schengen.

- 2.5. Verificările prin consultarea bazelor de date relevante pot fi efectuate în prealabil pe baza datelor despre pasageri primite în conformitate cu Directiva 2004/82/CE sau în conformitate cu altă legislație a Uniunii sau națională. În cazul în care aceste verificări se desfășoară în prealabil pe baza unor astfel de informații privind pasagerii, datele primite în prealabil se verifică la punctul de trecere a frontierei prin comparare cu datele din documentul de călătorie. Se verifică, de asemenea, identitatea și cetățenia persoanei în cauză, precum și autenticitatea și valabilitatea documentului de călătorie folosit pentru trecerea frontierei.
- 2.6. Pentru a asigura eficiența verificărilor la frontieră, în cazul în care există îndoieli cu privire la autenticitatea documentelor de călătorie sau la identitatea titularului lor, se verifică cel puțin unul dintre elementele biometrice de identificare (imaginea facială și/sau amprente digitale) integrate în documentele de călătorie emise în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 2252/2004. În măsura în care este posibil, această verificare se efectuează și în ceea ce privește documentele de călătorie care nu intră sub incidența regulamentului respectiv (pașapoartele UE și documentele de călătorie emise de un stat membru al UE care a ales să nu îl aplice: Irlanda, precum și pașapoartele și documentele de călătorie emise de țări terțe). În ceea ce privește verificarea autenticității datelor stocate într-un pașaport biometric, [a se vedea punctul 16 din prezenta secțiune](#).
- 2.7. Pentru a evita ca persoanele care beneficiază de dreptul la liberă circulație în temeiul dreptului Uniunii să fie supuse de două ori acestor verificări sistematice la punctele de trecere ale frontierelor terestre cu România, Bulgaria și Croația, autoritățile de frontieră pot decide, în urma unei evaluări a riscurilor, ca verificările prin consultarea bazelor de date relevante să fie efectuate doar la ieșire, în mod nesistematic. În prezent, acest sistem se poate aplica următoarelor frontiere terestre:
- Bulgaria-Grecia
 - România-Ungaria
 - Bulgaria-România
 - Croația-Slovenia
 - Croația-Ungaria

2.8. Ca regulă generală, persoanele care beneficiază de dreptul la liberă circulație în temeiul dreptului Uniunii sunt autorizate să treacă frontiera unui stat Schengen pe baza următoarelor documente:

- cetățenii UE, SEE, CH: carte de identitate sau pașaport;
- documente de călătorie provizorii ale UE⁵¹;
- membrii familiilor cetățenilor UE, SEE și CH care sunt resortisanți ai unei țări terțe: pașaport. De asemenea, poate fi necesar ca aceștia să dețină o viză dacă sunt resortisanți ai unor țări terțe care fac obiectul [obligativității vizei](#), cu excepția cazului în care dețin:
 - [un permis de ședere](#) valabil, emis de un stat Schengen care aplică integral acquis-ul Schengen;
 - sau un permis de ședere valabil, eliberat în temeiul articolelor 10 și 20 din Directiva 2004/38/CE de către un stat membru al UE sau al SEE, indiferent dacă însoțesc un cetățean UE sau SEE sau i se alătură acestuia.

Deținerea permisului de ședere eliberat în temeiul articolelor 10 și 20 din Directiva 2004/38/CE constituie o dovadă suficientă a faptului că titularul permisului respectiv este membru al familiei unui cetățean al Uniunii. Trebuie precizat faptul că permisul de ședere eliberat în temeiul directivei menționate are efect de exceptare de la obligația de a deține viză (și, în viitor, de la aplicarea ETIAS) în orice stat membru, inclusiv în statul membru de cetățenie al cetățeanului UE.

⁵¹ Decizia reprezentanților guvernelor statelor membre, reuiniți în cadrul Consiliului, din 25 iunie 1996 de instituire a unui document de călătorie provizoriu (96/409/PESC) și Directiva (UE) 2019/997 a Consiliului din 18 iunie 2019 de instituire a unui document de călătorie provizoriu al UE și de abrogare a Deciziei 96/409/PESC (în vigoare, dar încă neaplicabilă).

***Exemple:**

Un cetățean slovac locuiește cu soția de naționalitate chineză în Germania. Cei doi călătoresc în Franța. Având în vedere că soția de naționalitate chineză deține un permis de ședere german eliberat în temeiul articolului 10 din Directiva 2004/38/CE, nu este necesară o viză de intrare, nici în temeiul directivei, nici în temeiul Codului frontierei Schengen.

Un cetățean german locuiește cu soția sa de naționalitate chineză în Germania. Cei doi călătoresc în Spania. Având în vedere că soția de naționalitate chineză deține un permis de ședere german eliberat în temeiul dreptului intern de către un stat membru Schengen, nu este necesară o viză de intrare în temeiul Codului Frontierei Schengen.

Un cetățean slovac locuiește cu soția sa de naționalitate chineză în România. Cei doi călătoresc în Franța. Având în vedere că soția de naționalitate chineză deține un permis de ședere românesc eliberat în temeiul articolului 10 din Directiva 2004/38/CE, aceasta este scutită de obligația de a deține viză în temeiul directivei.

Un cetățean slovac locuiește cu soția sa de naționalitate chineză în Irlanda. Soția de naționalitate chineză, care deține un permis de ședere eliberat de Irlanda în temeiul articolului 20 din Directiva 2004/38/CE, călătorește singură în Franța. Acest permis de ședere irlandez are efect de scutire de viză în Franța, chiar dacă titularul său călătorește singur.

Doi cetățeni indieni, **primul** fiind titular al unui permis de ședere croat, iar al doilea – titular al unui permis de ședere croat eliberat în baza Directivei 2004/38/CE, călătoresc în Slovenia: primul va avea nevoie de o viză pentru a intra în Slovenia (întrucât permisele de ședere croate nu au încă efect de exceptare de la obligația de a deține viză în spațiul fără controale la frontierele interne în temeiul normelor Schengen relevante), iar **al doilea** va fi exonerat de obligația de a deține viză (întrucât permisele de ședere croate eliberate în temeiul Directivei 2004/38/CE au efect de exceptare de la obligația de a deține viză în spațiul fără controale la frontierele interne în temeiul directivei menționate).

În ceea ce privește formatul permiselor de ședere, Regulamentul (UE) 2019/1157 al Parlamentului European și al Consiliului⁵² a introdus formate armonizate și se aplică în UE începând cu 2 august 2021. Aceasta înseamnă că permisele de ședere sau permisele de ședere permanentă eliberate în temeiul directivei începând cu 2 august 2021 au un format uniform. Acestea au același format precum cel stabilit prin Regulamentul (CE) nr. 1030/2002 al Consiliului⁵³, astfel cum a fost pus în aplicare prin Decizia de punere în aplicare C(2018) 7767⁵⁴. Permisele de ședere poartă titlul „Permis de ședere” sau „Permis de ședere permanentă” și codul standardizat „Membru de familie UE Art 10 DIR 2004/38/CE” sau „Membru de familie UE Art 20 DIR 2004/38/CE”. Trebuie precizat că Regulamentul (UE) 2019/1157 prevede eliminarea treptată a permiselor de ședere și a permiselor de ședere permanentă existente eliberate în temeiul directivei. Acest lucru înseamnă că, pe o perioadă de câțiva ani, vor fi în circulație permise de ședere și permise de ședere permanentă în formate diferite [cele eliberate în temeiul Regulamentului (UE) 2019/1157 și cele eliberate anterior fără un format specific]⁵⁵.

În ceea ce privește formatul cărților de identitate, Regulamentul (UE) 2019/1157⁵⁶ a introdus formate armonizate pentru cărțile de identitate ale cetățenilor UE și se aplică de la 2 august 2021. Regulamentul (UE) 2019/1157 prevede eliminarea treptată a cărților de identitate existente⁵⁷.

⁵² [Regulamentul \(UE\) 2019/1157 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 iunie 2019 privind consolidarea securității cărților de identitate ale cetățenilor Uniunii și a documentelor de ședere eliberate cetățenilor Uniunii și membrilor de familie ai acestora care își exercită dreptul la liberă circulație \(JO L 188, 12.7.2019, p. 67\)](#) este relevant pentru SEE și trebuie integrat în Acordul privind SEE, proces aflat în derulare.

⁵³ [Regulamentul \(CE\) nr. 1030/2002 al Consiliului din 13 iunie 2002 de instituire a unui model uniform de permis de ședere pentru resortisanții țărilor terțe \(JO L 157, 15.6.2002, p. 1\)](#).

⁵⁴ Decizia de punere în aplicare C(2018) 7767 a Comisiei din 30 noiembrie 2018 de stabilire a specificațiilor tehnice pentru modelul uniform de permis de ședere pentru resortisanții țărilor terțe și de abrogare a Deciziei C(2002) 30691.

⁵⁵ În temeiul articolului 8 alineatul (1) din Regulamentul (UE) 2019/1157, permisele de ședere pentru membrii familiei cetățenilor Uniunii care nu sunt resortisanți ai unui stat membru, care nu îndeplinesc cerințele prevăzute la articolul 7, încetează să fie valabile la data expirării lor sau la 3 august 2026, oricare dintre aceste date survine mai întâi. Articolul 8 alineatul (2) prevede o derogare de la articolul 8 alineatul (1) în ceea ce privește permisele de ședere care nu îndeplinesc standardele minime de securitate prevăzute în partea 2 a documentului OACI 9303 sau care nu includ o MRZ (zonă de citire optică) funcțională, în conformitate cu partea 3 din documentul OACI 9303. Acestea din urmă încetează să fie valabile la data expirării lor sau la 3 august 2023, oricare dintre aceste date survine mai întâi.

⁵⁶ Regulamentul (UE) 2019/1157 este relevant pentru SEE și trebuie integrat în Acordul privind SEE, proces aflat în derulare.

⁵⁷ În conformitate cu articolul 5 alineatul (1) din Regulamentul (UE) 2019/1157, cărțile de identitate care nu îndeplinesc cerințele prevăzute la articolul 3 încetează să fie valabile la data expirării lor sau la 3 august 2031, oricare dintre aceste date survine mai întâi. Totuși, articolul 5 alineatul (2) prevede două derogări. Astfel, cărțile de identitate care nu îndeplinesc standardele minime de securitate stabilite în partea 2 a documentului

Membrul familiei care face obiectul obligativității vizei poate prezenta, de asemenea, două pașapoarte, și anume, un pașaport valabil (fără viză) și un pașaport anulat cu o viză valabilă (a se vedea partea II punctul 3.1.2 din Manualul privind vizele).

Pentru mai multe informații cu privire la regulile specifice referitoare la membrii familiilor cetățenilor UE, SEE și CH, a se vedea [Partea a treia din Manualul privind prelucrarea cererilor de viză și modificarea vizelor eliberate](#), denumit în continuare „Manualul codului de vize”.

NB: în temeiul Acordului între Comunitatea Europeană și statele membre ale acesteia, pe de o parte, și **Confederația Elvețiană**, pe de altă parte, privind libera circulație a persoanelor, normele de mai sus privind controalele asupra persoanelor care beneficiază de dreptul la liberă circulație în temeiul dreptului Uniunii se aplică și lucrătorilor salariați, indiferent de cetățenia lor, ai unui prestator de servicii integrați pe piața forței de muncă din Elveția sau a unui stat membru al UE și care sunt detașați în vederea prestării unui serviciu pe teritoriul unuia dintre aceste state membre ale UE (articolul 17 din anexa I la acordul menționat).

În baza Acordului privind Asociația Europeană a Liberului Schimb, aceleași reguli se aplică și angajaților unor persoane care prestează servicii, indiferent de cetățenia lor, care sunt integrați pe piața forței de muncă din Elveția sau din unul dintre statele SEE și care sunt detașați în vederea prestării unui serviciu pe teritoriul unuia dintre aceste state SEE.

- 2.9. Cu toate acestea, dacă o persoană care beneficiază de dreptul la liberă circulație în temeiul dreptului Uniunii nu posedă documentele de călătorie necesare sau, după caz, viza necesară, statul Schengen în cauză trebuie să acorde acestei persoane, înainte de a proceda la expulzarea acesteia, toate mijloacele rezonabile pentru a îi permite să obțină, într-un termen rezonabil, documentele necesare sau pentru a confirma ori a dovedi prin alte mijloace că beneficiază de dreptul de liberă circulație în temeiul dreptului Uniunii.

În cazul în care călătorul prezintă un document de călătorie fără bandă de citire optică și există o îndoială cu privire la identitatea sa, ar trebui să se efectueze o verificare în linia a doua.

OACI 9303 sau care nu includ o MRZ (zonă de citire optică) funcțională își încetează valabilitatea la expirarea lor sau la 3 august 2026, oricare dintre aceste date survine mai întâi. Cărțile de identitate ale persoanelor în vârstă de 70 de ani și peste la 2 august 2021, care îndeplinesc standardele minime de securitate stabilite în partea 2 din documentul OACI 9303 și care au o MRZ funcțională, își încetează valabilitatea la expirarea lor.

*** Temei juridic – jurisprudență:**

— [Directiva 2004/38/CE \(articolele 4, 5 și 27\)](#)

— [Codul Frontierelor Schengen \(articolul 8\)](#)

— [Acord între Comunitatea Europeană și statele membre ale acesteia, pe de o parte, și Confederația Elvețiană, pe de altă parte, privind libera circulație a persoanelor, 21 iunie 1999](#)

— [Regulamentul \(UE\) 2017/1954](#)

— [Hotărârea Curții de Justiție a Uniunii Europene din 25 iulie 2002, cauza C-459/99, MRAX/Belgia](#)

— [Hotărârea Curții de Justiție a Uniunii Europene din 17 februarie 2005, cauza C-215/03, Salah Oulane/Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie](#)

— [Hotărârea Curții de Justiție a Uniunii Europene din 31 ianuarie 2006, cauza C-503/03, Comisia/Spania](#)

— [Hotărârea Curții de Justiție a Uniunii Europene din 18 iunie 2020, cauza C-754/18, Ryanair](#)

— [Hotărârea Curții de Justiție a Uniunii Europene în cauza C-202/13, Sean McCarthy](#)

3. VERIFICĂRI ASUPRA RESORTISANȚILOR ȚĂRILOR TERȚE LA INTRARE

3.1. Condițiile de intrare care trebuie îndeplinite de resortisanții țărilor terțe la intrarea pe teritoriul unui stat Schengen sunt următoarele:

- (a) să fie în posesia unui document sau a unor documente de călătorie valabile care îi autorizează să treacă frontiera și care să fie valabile pentru o perioadă de cel puțin trei luni de la data preconizată a plecării din statele Schengen (deși, într-un caz justificat de urgență, această obligație poate fi înlăturată) și care să fi fost eliberate în ultimii 10 ani; cerința ca documentul de călătorie să fi fost eliberat în ultimii zece ani trebuie să fie îndeplinită în ziua intrării (dar nu neapărat în timpul șederii)⁵⁸, cu

⁵⁸

Această chestiune este relevantă numai în acele cazuri excepționale în care valabilitatea pașaportului eliberat de o țară terță este mai mare de 10 ani (de exemplu, 10 ani și câteva luni, astfel cum se practica în țările terțe, ceea ce permitea ca valabilitatea rămasă a unui pașaport vechi să fie transferată noului pașaport la reînnoirea

condiția ca valabilitatea acestuia să se prelungească până la sfârșitul șederii plus trei luni;

***Exemplu:**

Un călător dintr-o țară terță sosește la 21 noiembrie 2022 pentru o ședere de 20 de zile în UE, având un pașaport eliberat la 23 noiembrie 2012 și valabil până la 23 martie 2023. Condiția de intrare prevăzută la articolul 6 alineatul (1) litera (a) din Codul frontierelor Schengen este îndeplinită, deoarece, în ziua sosirii, *data eliberării* era cu mai puțin de 10 ani în urmă, iar *valabilitatea* depășește trei luni de la data preconizată a plecării.

- (b) să fie în posesia unei [vize valabile](#), în cazul în care aceasta este necesară, cu excepția cazului în care un resortisant al unei țări terțe deține un [permis de ședere](#) valabil, eliberat de un stat Schengen care aplică integral acquis-ul Schengen, și care este considerat a fi echivalent cu o viză sau cu o viză de lungă ședere valabilă. (Permisele de ședere, viza de lungă ședere și alte documente enumerate în secțiunile următoare conțin un cip cu date biometrice care trebuie verificate, astfel cum se prevede la punctul 3.3 din prezenta secțiune.) Această echivalare nu se aplică în cazul permiselor temporare eliberate în așteptarea examinării unei prime cereri de permis de ședere sau a unei cereri de azil;
- (c) să justifice scopul și condițiile de ședere în statul (statele) Schengen care urmează să fie vizitat(e), inclusiv deținerea unor mijloace suficiente de subzistență, atât pentru durata șederii preconizate, cât și pentru reîntoarcerea în țara de origine (sau pentru tranzitul către o țară terță în care admisia este garantată, de exemplu, deoarece deține un permis de ședere eliberat de țara respectivă) sau posibilitatea de a dobândi legal mijloacele respective;

acestuia). NB: În conformitate cu standardele internaționale, valabilitatea documentelor de călătorie nu ar trebui să depășească niciodată zece ani; prin urmare, relevanța practică a acestei chestiuni ar trebui să aibă doar caracter temporar.

- (d) să nu fie o persoană care face obiectul unei semnalări emise în SIS în scopul de a i se refuza intrarea;
- (e) să nu fie o persoană considerată o amenințare la adresa ordinii publice, a securității interne, a sănătății publice sau a relațiilor internaționale ale oricăruia dintre statele Schengen. Acesta poate fi cazul, în special, dacă nu a fost emisă nicio semnalare într-o bază de date națională care să prevadă refuzarea intrării pentru persoana vizată. În Hotărârea din 12 decembrie 2019 în cauza C-380/18 (E.P.), Curtea de Justiție a recunoscut în mod expres că noțiunea de „amenințare la adresa ordinii publice sau a securității publice” în sensul Codului frontierelor Schengen diferă în mod sensibil de noțiunea de „amenințare la adresa ordinii publice sau a securității publice” în sensul normelor privind libera circulație (Directiva 2004/38/CE). În sensul Codului frontierelor Schengen, infracțiunile despre care se poate suspecta că au fost săvârșite de resortisanți ai unor țări terțe trebuie să prezinte o gravitate suficientă, având în vedere natura lor și pedeapsa aplicabilă, pentru a justifica încetarea imediată a șederii resortisantului respectiv pe teritoriul statelor membre. Pe de altă parte, în lipsa unei condamnări, autoritățile competente nu pot invoca o amenințare pentru ordinea publică decât în prezența unor elemente concordante, obiective și precise care să permită să se suspecteze că resortisantul menționat a săvârșit o astfel de infracțiune.

*** Temei juridic:**

— [Codul Frontierelor Schengen \(articolul 6\)](#)

— [Regulamentul \(UE\) nr. 265/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 martie 2010 de modificare a Convenției de punere în aplicare a Acordului Schengen și a Regulamentului \(CE\) nr. 562/2006 în ceea ce privește circulația persoanelor care dețin o viză de lungă ședere](#)

— [Regulamentul \(UE\) 2018/1806 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 noiembrie 2018 de stabilire a listei țărilor terțe ai căror resortisanți trebuie să dețină viză pentru trecerea frontierelor externe și a listei țărilor terțe ai căror resortisanți sunt exonerati de această obligație](#)

— [Decizia nr. 565/2014/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de introducere a unui regim simplificat de control al persoanelor la frontierele externe, bazat](#)

[pe recunoașterea unilaterală de către Bulgaria, Croația, Cipru și România a anumitor documente ca fiind echivalente cu vizele naționale ale acestora pentru tranzitul sau șederea preconizată pe teritoriile lor pentru o perioadă care nu depășește 90 de zile în orice perioadă de 180 de zile și de abrogare a Deciziilor nr. 895/2006/CE și nr. 582/2008/CE](#)

*** Linkuri:**

- [Lista țărilor terțe ai căror resortisanți trebuie să dețină vize pentru trecerea frontierelor externe și a celor ai căror resortisanți sunt exceptați de la obligativitatea vizei.](#)
- [Informații privind derogările naționale de la obligativitatea vizei](#)
- [Lista comună a țărilor terțe ai căror resortisanți trebuie să dețină viză de tranzit aeroportuar atunci când traversează zona de tranzit internațional a aeroporturilor situate pe teritoriul statelor membre](#)
- [Lista țărilor terțe ai căror resortisanți trebuie să fie în posesia unei vize de tranzit aeroportuar atunci când se deplasează prin zonele de tranzit internațional ale unor aeroporturi situate pe teritoriul unui stat membru](#)
- [Lista permiselor de ședere care conferă titularilor dreptul de tranzit prin aeroporturile statelor membre fără să li se solicite să dețină o viză de tranzit aeroportuar](#)

- 3.2. Resortisanții țărilor terțe trebuie să facă obiectul unei verificări amănunțite. Cu toate acestea, se aplică reguli speciale pentru următoarele categorii de persoane:
- (a) șefi de state și membri ai delegațiilor lor ([punctul 5.1 din prezenta secțiune](#));
 - (b) piloți de aeronave și alți membri ai echipajului ([punctul 5.2 din prezenta secțiune](#));
 - (c) navigatori ([punctul 5.3 din prezenta secțiune](#));
 - (d) titulari de pașapoarte diplomatice, oficiale sau de serviciu și membrii organizațiilor internaționale ([punctul 5.4 din prezenta secțiune](#));
 - (e) locuitorii din zonele de frontieră care beneficiază de regimul specific micului trafic de frontieră ([punctul 5.5 din prezenta secțiune](#));
 - (f) minori ([punctul 5.6 din prezenta secțiune](#));
 - (g) elevi din țări terțe care locuiesc într-un stat UE sau într-o țară terță și care nu au obligativitatea de a deține vize ([punctul 5.7 din prezenta secțiune](#));

- (h) lucrători transfrontalieri ([punctul 5.8 din prezenta secțiune](#));
- (i) turiști SDA ([punctul 5.9 din prezenta secțiune](#));
- (j) servicii de salvare, poliție, pompieri și polițiști de frontieră ([punctul 5.10 din prezenta secțiune](#));
- (k) lucrători offshore ([punctul 5.11 din prezenta secțiune](#)).

Verificările în cazul **apatrizilor** și al **refugiaților** sunt efectuate, în general, în același mod ca pentru resortisanții țărilor terțe. Valabilitatea documentelor de călătorie eliberate de țările terțe refugiaților și apatrizilor poate fi verificată în „[lista documentelor de călătorie eliberate de țări și entități teritoriale terțe](#)”. Întrebarea dacă titularul unui astfel de document de călătorie are nevoie de viză pentru a intra în UE este reglementată de articolul 6 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul (UE) 2018/1806, care lasă această decizie la latitudinea fiecărui stat membru. Notificările relevante pot fi consultate în tabelul „[Excepții conform articolului 6 alineatul \(2\)](#)”.

În cazul solicitanților de azil și al solicitanților de protecție internațională se aplică norme speciale (a se vedea punctul 12 din prezenta secțiune, referitor la solicitanții de azil).

Polițistul de frontieră va prelua și va transmite rapid datele amprentelor fiecărui resortisant al unei țări terțe sau apatrid care este reținut în legătură cu trecerea neregulamentară a frontierei externe a unui stat Schengen, dacă acesta are cel puțin 14 ani și dacă nu a fost returnat.

NB: pentru verificările resortisanților țărilor terțe care nu sunt membri ai familiilor cetățenilor UE, SEE sau CH (persoane care beneficiază de dreptul la liberă circulație în temeiul dreptului Uniunii), a se vedea [punctul 2.8 din prezenta secțiune](#).

*** Temei juridic:**

— [Regulamentul \(UE\) nr. 603/2013 al Parlamentului European și al Consiliului privind instituirea sistemului „Eurodac” pentru compararea amprentelor digitale \(articolul 14\)](#)

*** Linkuri:**

— [Documente eliberate apatrizilor și refugiaților de către statele Schengen](#)

— [Informații privind derogările naționale de la obligativitatea vizei](#)

3.3. Polițiștii de frontieră trebuie **să verifice în mod sistematic** resortisanții țărilor terțe prin consultarea următoarelor baze de date:

- SIS;
- SLTD;
- bazele de date naționale care conțin informații privind documentele de călătorie furate, deținute fără drept, pierdute și anulate.

Polițiștii de frontieră pot consulta, de asemenea, alte baze de date naționale și ale Interpolului.

3.4. Verificările prin consultarea bazelor de date relevante pot fi efectuate în prealabil pe baza datelor despre pasageri primite în conformitate cu Directiva 2004/82/CE sau în conformitate cu altă legislație a Uniunii sau națională. În cazul în care aceste verificări se desfășoară în prealabil pe baza unor astfel de informații privind pasagerii, datele primite în prealabil se verifică la punctul de trecere a frontierei în raport cu datele din documentul de călătorie. Se verifică, de asemenea, identitatea și cetățenia persoanei în cauză, precum și autenticitatea și valabilitatea documentului de călătorie folosit pentru trecerea frontierei.

3.5. Pentru pașapoartele și documentele de călătorie care conțin un suport de stocare⁵⁹, se verifică autenticitatea datelor înscrise în cip, sub rezerva disponibilității unor certificate valabile. Autenticitatea și integritatea datelor stocate în microcip trebuie examinate la verificarea pașapoartelor biometrice. Pentru a verifica dacă datele de pe cip au fost introduse de către o autoritate autorizată și dacă au fost modificate, conținutul cipului trebuie să fie autentificat prin autentificarea pasivă. Certificatul privind semnarea documentului (Document Signer) trebuie să fie verificat în raport cu certificatul CSCA (Autoritatea Națională de Certificare pentru Semnătură) de încredere din țara emitentă. În plus, trebuie să se utilizeze autentificarea cu cip pentru a verifica dacă cipul este autentic și dacă nu a fost clonat⁶⁰.

⁵⁹ Toate documentele reglementate de dreptul Uniunii (pașapoarte, cărți de identitate, permise de ședere, cărți legate de migrație și alte documente de călătorie eliberate în temeiul dreptului Uniunii, inclusiv permisul de mic trafic de frontieră) conțin un cip, cu excepția vizei (pe suport de hârtie). Documentul de identitate al navigatorului – chiar dacă nu este emis în temeiul dreptului Uniunii – conține, de asemenea, un cip.

⁶⁰ Un cip clonat este cel în care informațiile sunt copiate de pe cipul autentic și sunt introduse pe un cip duplicat fără restricții de securitate.

3.6. Resortisanții țărilor terțe trebuie să facă obiectul unei verificări amănunțite.

La intrare, verificarea amănunțită constă în verificarea îndeplinirii tuturor condițiilor de intrare, și anume:

- verificarea faptului că resortisantul țării terțe este în posesia unui [document sau a unor documente valabile care permit trecerea frontierei](#) și care nu au expirat și a faptului că documentele sunt însoțite, după caz, de [viza](#), [permisul de ședere](#) sau viza de lungă ședere necesare. Un resortisant al unei țări terțe care are obligația de a deține viză poate călători cu două pașapoarte, și anume, cu un pașaport valabil (fără viză) și cu un pașaport anulat care conține o viză valabilă. Începând din mai 2022, pe autocolantul de viză trebuie să figureze un sigiliu digital⁶¹. Acesta va include toate informațiile înscrise pe autocolant, cu excepția fotografiei. Sigiliul digital ar trebui utilizat pentru a verifica autenticitatea datelor de pe autocolantul de viză atunci când controlul se efectuează pe teritoriul sau la frontiera unui stat membru când VIS nu este accesibil.

Sigiliul digital – exemplu practic:

Polițiștii de frontieră pot să citească și să valideze sigiliul digital vizibil (cod de bare 2D) imprimat pe vizele Schengen. Codul de bare 2D (un pătrat care arată ca un cod QR în colțul din dreapta jos al vizei) adaugă un nivel suplimentar de securitate și este deosebit de util pentru asigurarea autenticității și integrității vizelor Schengen atunci când Sistemul de informații privind vizele este inaccesibil. Dacă datele codificate în codul de bare nu corespund datelor cu caracter personal ale titularului vizei imprimate pe autocolant sau dacă semnătura digitală nu poate fi validată, atunci autocolantul de viză ar putea fi contrafăcut sau falsificat. Dacă datele codificate în codul de bare corespund datelor imprimate pe autocolant, dar semnătura digitală nu poate fi validată dintr-un motiv sau altul, acest lucru nu afectează în mod automat valabilitatea vizei, deoarece imposibilitatea validării poate fi explicată și prin alte motive. Regulamentul (CE) nr. 810/2009 al Parlamentului European și al Consiliului (Codul de vize) și Manualul privind vizele

⁶¹

Decizia de punere în aplicare C(2020) 2672 final a Comisiei din 30 aprilie 2020 privind introducerea unui sigiliu digital pe modelul uniform de viză. Pe durata unei perioade de tranziție care se va încheia la 1 noiembrie 2022, statele membre pot să elibereze atât vize cu sigiliu digital, cât și vize fără sigiliu digital.

stabilesc procedura de anulare sau revocare a vizelor Schengen. În cazul în care Sistemul de Informații privind Vizele este indisponibil și există îndoieli cu privire la autenticitatea vizei, se recomandă contactarea autorității care a eliberat viza.

- verificarea sistematică a bazelor de date relevante ([a se vedea punctul 1.5 din prezenta secțiune, a patra liniuță din tabel](#)) și dacă mijlocul său de transport și obiectele pe care le transportă pot pune în pericol ordinea publică, securitatea internă, sănătatea publică sau relațiile internaționale ale oricăruia dintre statele Schengen. Această verificare trebuie să includă consultarea directă a datelor și a semnalărilor cu privire la persoane și a obiectelor incluse în SIS și în bazele de date naționale, precum și, după caz, a măsurii ce urmează să fie întreprinse în urma unei alerte;
- examinarea ștampilelor de intrare și de ieșire din documentul de călătorie al resortisantului unei țări terțe vizat pentru a verifica, comparând datele de intrare și de ieșire, dacă persoana a depășit durata maximă a șederii autorizate în zona fără controale la frontierele interne sau pe teritoriul Bulgariei, Croației, Ciprului sau României, luate separat⁶² - și anume 90 de zile în orice perioadă de 180 de zile care precedă fiecare zi de sedere;

Calculul separat al perioadei de 90/180 de zile pe teritoriul României și al Bulgariei urmează să se modifice în urma dării în exploatare a EES.

- verificarea punctelor de plecare și de destinație ale resortisantului țării terțe în cauză, precum și a scopului șederii prevăzute și, după caz, verificarea documentelor justificative corespunzătoare;
- verificarea faptului că resortisantul țării terțe în cauză dispune de mijloace de subzistență suficiente pentru durata și scopul șederii preconizate, pentru reîntoarcerea sa în țara de origine sau tranzitul către o țară terță sau a faptului că poate obține aceste mijloace în mod legal. Pentru a evalua mijloacele de subzistență, trebuie să fie luate în calcul sumele de referință, stabilite de fiecare stat Schengen;
- verificarea mijloacelor suficiente de subzistență se poate baza pe posesia de numerar, cecuri de călătorie și cărți de credit aflate în posesia resortisantului țării terțe. Declarațiile de sponsorizare, atunci când sunt prevăzute de legislația internă, [și scrisorile de garanție/invitație din partea gazdelor](#), definite de legislația internă, în cazul resortisanților țărilor terțe cazați la o gazdă, pot constitui, de asemenea, o dovadă a mijloacelor suficiente de subzistență;
- valabilitatea cărții de credit poate fi verificată contactând societatea emitentă sau utilizând alte facilități disponibile la punctul de trecere a frontierei (de exemplu, birouri de schimb valutar);
- invitația din partea gazdelor poate fi verificată contactând direct gazda sau verificând buna-credință a gazdei prin intermediul punctelor de contact naționale ale statului Schengen de rezidență a gazdei;

*** Orientări privind noțiunea de „amenințare la adresa sănătății publice” în vederea refuzării intrării:**

Această noțiune acoperă orice boală cu potențial epidemic, astfel cum este definită de Regulamentul Sanitar Internațional (RSI) al Organizației Mondiale a Sănătății (OMS), precum și alte boli infecțioase sau parazitare contagioase, cu condiția să facă obiectul dispozițiilor de protecție cu privire la resortisanții statelor Schengen.

În scopul prezentului manual, orice amenințare la adresa sănătății cetățenilor europeni, precum și deciziile privind măsurile efective care trebuie întreprinse, vor fi evaluate și

decise prin rețeaua comunitară înființată în temeiul Deciziei 1082/2013/UE a Parlamentului European și a Consiliului, prin sistemul său de alertă precoce și răspuns rapid (SAPR), precum și prin ECDC, înființat prin Regulamentul (CE) nr. 851/2004. Autoritățile SAPR includ autoritățile din domeniul sănătății publice din statele membre ale UE, acestea conlucrând la nivel național împreună cu institute naționale de supraveghere recunoscute. ECDC efectuează evaluarea riscului amenințării (ecdc.europa.eu).

Prin urmare, autoritățile din fiecare stat membru al UE care au competența de a pune în aplicare măsuri în materie de sănătate ar trebui să fie întotdeauna asociate, în conformitate cu legislația națională și a Uniunii în materie de sănătate publică și cu procedurile stabilite de fiecare stat Schengen, cu evaluarea riscului pentru sănătatea publică în scopul permiterii sau refuzării intrării la frontieră.

*** Orientări privind evaluarea „amenințării la adresa sănătății publice” în situația unei boli cu potențial epidemic**

Pandemia de COVID-19 a evidențiat necesitatea ca Uniunea să fie mai bine pregătită să răspundă la situațiile de criză de la frontierele externe legate de boli cu potențial epidemic care reprezintă o amenințare pentru sănătatea publică. Adoptarea unor măsuri inconsecvente și divergente la frontierele externe cu scopul de a contracara astfel de amenințări afectează funcționarea spațiului fără controale la frontierele interne, reduce previzibilitatea pentru călători și contactele interpersonale. Comisia recomandă să se țină seama de următoarele considerente atunci când se aplică măsuri naționale legate de o amenințare la adresa sănătății publice la frontierele externe:

1. Cetățenilor Uniunii în sensul articolului 20 alineatul (1) din TFUE și resortisanților țărilor terțe care beneficiază de drepturi de liberă circulație echivalente cu cele ale cetățenilor Uniunii în temeiul acordurilor dintre Uniune și statele sale membre, pe de o parte, și țările terțe respective, pe de altă parte, ar trebui să li se permită întotdeauna să călătorească în statele membre ale UE și în țările terțe cărora li se aplică acquis-ul Schengen în orice scop, nu doar pentru a se întoarce acasă.

În cazul în care călătoresc din țări terțe care fac obiectul unei restricții temporare privind călătoriile neesențiale, acestora li se pot impune anumite cerințe de sănătate, cum ar fi autoizolarea sau măsuri similare, în statul Schengen de destinație (cu condiția ca aceleași

cerințe să fie impuse și propriilor cetățeni).

2. Resortisanții țărilor terțe care sunt rezidenți pe termen lung în sensul Directivei 2003/109/CE privind statutul resortisanților țărilor terțe care sunt rezidenți pe termen lung, persoanele care beneficiază de dreptul de ședere în temeiul altor directive ale UE, al Acordului de retragere sau al dreptului intern sau care dețin vize naționale de lungă ședere, precum și membrii familiilor acestora ar trebui, de asemenea, să fie autorizați să intre, sub rezerva măsurilor sanitare relevante.

Această recomandare ar trebui să se aplice și resortisanților țărilor terțe care dețin un permis de intrare temporar [eliberat în scopul trecerii frontierei și al exercitării dreptului de ședere legală într-un stat membru la momentul obținerii permisului de ședere], după caz.

Polițiștii de frontieră ar trebui să controleze documentele respective (și anume documentele de călătorie, permisele de ședere și orice alte documente oficiale) pentru a verifica dacă resortisanții țărilor terțe se încadrează în domeniul de aplicare definit la cele două paragrafe de mai sus.

3. Depistarea la intrarea călătorilor a simptomelor de boli cu potențial epidemiologic poate presupune utilizarea scanării termice și/sau a metodelor de depistare prin simptome sau a oricăror alte dispozitive menite să detecteze simptomele relevante.

Toți agenții publici implicați în controale la frontieră, vamale, sanitare sau de orice fel la frontierele externe ar trebui să fie dotați cu echipament de protecție personală alcătuit, după caz, din măști, mănuși, geluri igienizante etc.

4. Atunci când se hotărăște dacă trebuie aplicate restricții temporare privind călătoriile neesențiale către statele Schengen în cazul unui resortisant al unei țări terțe, factorul decisiv ar trebui să fie șederea anterioară într-o anumită perioadă într-o țară terță care a eliminat restricțiile privind călătoriile neesențiale (mai degrabă decât cetățenia).

5. La frontierele aeriene, porțile sistemului de control automat la frontieră (ABC) au un rol important în fluidizarea fluxurilor de pasageri la principalele puncte de trecere a frontierei aeriene; însă sistemele porților electronice nu pot verifica reședința resortisanților țărilor terțe. Statele Schengen care permit cetățenilor țărilor terțe să utilizeze porțile ABC ar trebui să aibă în vedere efectuarea de controale prin sondaj în rândul călătorilor care utilizează porțile electronice sau, alternativ, dezactivarea temporară a porților ABC pentru

țările terțe.

6. Polițiștii de frontieră vor trebui să se familiarizeze cu aspectul permiselor de ședere și de muncă ale țărilor terțe și să aibă o înțelegere de bază a tehnicilor de imprimare și a elementelor de securitate ale documentelor respective. Pe lângă permise de ședere sau de muncă emise de țările terțe, călătorii ar putea să prezinte, de asemenea, cărți de identitate și/sau permise de conducere emise de țările terțe, precum și alte documente oficiale care să dovedească reședința lor într-o anumită țară.

În funcție de circumstanțe și de tipul documentelor prezentate, polițiștii de frontieră vor trebui să utilizeze în mod optim toate materialele de referință de care dispun, de exemplu FADO / iFADO / PRADO21 sau Manualul de referință al Frontex, și să utilizeze resursele împreună cu bazele de date naționale privind documentele, plus alte opțiuni comerciale.

7. Călătorii trebuie să fie informați, înainte de efectuarea călătoriei, cu privire la necesitatea de a-și dovedi țara de reședință prin prezentarea de documente suplimentare – de exemplu, permise de ședere, permise de muncă, cărți de identitate sau permise de conducere eliberate de țara terță de reședință, precum și orice alte documente oficiale care să dovedească reședința lor într-o anumită țară. Acest lucru este important deoarece datele înscrise pe permisele de ședere sau de muncă emise de țările terțe nu sunt întotdeauna atașate la documentele de călătorie sau indicate pe acestea, în special pe pașapoarte. Nerespectarea obligației de a face dovada țării de reședință ar putea duce la refuzul intrării.

8. Orice decizie privind refuzul intrării trebuie să fie proporțională și nediscriminatorie. O măsură este considerată proporțională cu condiția să fi fost luată în urma consultării autorităților publice din domeniul sănătății și să fi fost considerată de acestea ca fiind adecvată și necesară pentru atingerea obiectivului de sănătate publică. În formularul de refuz al intrării, polițistul de frontieră trebuie să precizeze motivul refuzului, la rubrica „Observații”.

9. Călătorului i se poate furniza un prospect informativ privind o anumită boală. În cazul unui călător sănătos, nu este nevoie să se transmită notificări sanitare suplimentare autorităților țării terțe învecinate în care călătorul este returnat de la un punct de trecere a frontierei externe terestre (rutiere sau feroviare) a UE sau de la un punct de trecere a frontierei externe maritime a UE (de exemplu porturi desemnate pentru legăturile regulate

prin nave feribot sau alte porturi prin care trec nave de croazieră sau ambarcațiuni individuale de agrement sau de pescuit).

10. Pentru a reduce la minimum sosirea persoanelor din țări terțe, ofițerii de legătură aeroportuari sau ofițerii de legătură din țările terțe aflate pe listă ar putea efectua verificări înainte de îmbarcare. De asemenea, statele Schengen ar putea să detașeze polițiști de frontieră în anumite zboruri către țările terțe, aceștia având rolul de a zbura în afara Europei pentru a efectua verificări înainte de îmbarcare la zborurile de întoarcere. Ar putea fi avută în vedere și oportunitatea detașării unor inspectori de sănătate și/sau de personal medical direct la punctele de trecere a frontierei, în vederea trierii călătorilor, a examinării declarațiilor privind sănătatea etc.

*** Orientări privind calcularea duratei șederii:**

Pentru cele 90 de zile dintr-o perioadă de 180 de zile, ziua de intrare este calculată ca prima zi a șederii în zona fără controale la frontierele interne, iar ziua ieșirii este calculată ca fiind ultima zi de ședere în această zonă. Pentru Bulgaria, Croația, Cipru și România, acestea corespund cu ziua de intrare pe teritoriul fiecăruia dintre aceste state Schengen și de ieșire de pe teritoriul acestora. Termenul „orice” presupune aplicarea unei perioade de referință „mobile” de 180 de zile; aceasta înseamnă că trebuie calculată retroactiv fiecare zi de ședere din ultima perioadă de 180 de zile, pentru a verifica dacă cerința privind durata de ședere de 90 de zile în decursul unei perioade de 180 de zile continuă să fie îndeplinită. Astfel, o absență pentru o perioadă neîntreruptă de 90 zile permite o nouă ședere de până la 90 de zile. A se vedea: http://ec.europa.eu/dgs/home-affairs/what-we-do/policies/borders-and-visas/border-crossing/docs/short_stay_schengen_calculator_user_manual_en.pdf

„Calculatorul pentru șederile de scurtă durată” de pe site-ul internet al Comisiei Europene/DG HOME (https://ec.europa.eu/home-affairs/content/visa-calculator_en sau care poate fi descărcat din CIRCA) poate fi utilizat pentru a calcula perioada de ședere permisă în temeiul noilor norme. Ghidul utilizatorului conține informații referitoare la noile norme, modul de utilizare a calculatorului și exemple practice. A se vedea: http://ec.europa.eu/dgs/home-affairs/what-we-do/policies/borders-and-visas/border-crossing/index_en.htm.

Această modalitate de calculare a șederilor de scurtă durată, care se aplică începând cu

18 octombrie 2013, nu se aplică acordurilor de exceptare de la obligativitatea vizelor încheiate între UE și Bahamas, Brazilia, Saint Kitts și Nevis, Mauritius și Seychelles, în cazul cărora se aplică definiția („3 luni într-o perioadă de 6 luni după data primei intrări”). Durata șederii cetățenilor din afara UE care călătoresc cu o viză eliberată în conformitate cu acordurile de facilitare a eliberării vizelor încheiate de UE cu anumite țări terțe trebuie calculată potrivit noii metode de calcul, întrucât în aceste acorduri se face trimitere la „90 de zile în fiecare perioadă de 180 de zile”.

Perioadele de ședere autorizate în temeiul unui permis de ședere sau al unei vize de lungă ședere nu ar trebui să fie luate în considerare la calcularea duratei de ședere (atunci când se evaluează respectarea regulii de 90 de zile în orice perioadă de 180 de zile). Prin urmare, această dispoziție permite resortisanților țărilor terțe cărora li se aplică regimul de călătorii fără viză să rămână în mod legal pe teritoriul statelor Schengen care aplică integral acquis-ul pentru o ședere pe termen scurt ulterioară. Un călător poate să demonstreze că a respectat condițiile referitoare la durata unei șederi pe termen scurt înainte de data expirării unui permis de ședere anterior sau a unei vize de lungă ședere anterioare⁶³. Normele sau practicile naționale care prevăd că un resortisant al unei țări terțe trebuie, ca regulă generală, să părăsească teritoriul țării după încetarea șederii de lungă durată (care face obiectul unui permis de ședere sau al unei vize naționale) înainte de a i se permite să înceapă o ședere de scurtă durată ulterioară pe teritoriul respectiv nu sunt compatibile cu normele Schengen. Responsabilitatea pentru respectarea regulii 90/180 de zile revine călătorului⁶⁴. În cazul în care un resortisant al unei țări terțe nu face uz de posibilitatea oferită la articolul 12 din Codul frontierelor Schengen sau la articolul 14 alineatul (8) din Regulamentul (UE) 2017/2226 al Parlamentului European și al Consiliului⁶⁵, conform căreia poate solicita înregistrarea începerii unei șederi pe termen scurt (sau poate fi

⁶³ Acest lucru este confirmat în mod expres și de articolul 12 alineatul (3) din Codul frontierelor Schengen (aplicabil de la data la care EES va deveni operațional).

⁶⁴ Articolul 14 alineatul (8) din Regulamentul (UE) 2017/2226 prevede în mod explicit că „[...] în cazul în care șederea pe termen scurt a unui resortisant al unei țări terțe care este prezent pe teritoriul unui stat membru începe imediat după o ședere bazată pe un permis de ședere sau pe o viză de lungă ședere și nu a fost creat niciun dosar individual anterior, respectivul resortisant al țării terțe poate solicita autorităților competente [...] să creeze un dosar individual și o fișă de intrare/ieșire prin introducerea datelor [...]”.

⁶⁵ Regulamentul (UE) 2017/2226 al Parlamentului European și al Consiliului din 30 noiembrie 2017 de instituire a Sistemului de intrare/ieșire (EES) pentru înregistrarea datelor de intrare și de ieșire și a datelor referitoare la refuzul intrării ale resortisanților țărilor terțe care trec frontierele externe ale statelor membre, de stabilire a condițiilor de acces la EES în scopul aplicării legii și de modificare a Convenției de punere în aplicare a Acordului Schengen și a Regulamentelor (CE) nr. 767/2008 și (UE) nr. 1077/2011 (JO L 327, 9.12.2017, p. 20).

considerat ca deja intrat pentru o ședere pe termen scurt) la data expirării unui permis de ședere anterior sau a unei vize de lungă ședere anterioare, acesta riscă să fie considerat ca fiind în situație de ședere ilegală, având drept rezultat consecințele negative enunțate în prezumția prevăzută la articolul 12 din Codul frontierelor Schengen sau la articolul 20 din Regulamentul (UE) 2017/2226. Totuși, această prezumție poate fi infirmată ulterior, în conformitate cu articolul 12 din Codul frontierelor Schengen.

***Exemple:**

Un student canadian al cărui permis de ședere de tip „student” în Austria expiră la 31 iulie intenționează să efectueze o călătorie internațională cu trenul prin mai multe state Schengen în luna august. Studentul canadian nu trebuie neapărat să părăsească UE, dar poate începe o ședere pe termen scurt imediat după expirarea permisului de ședere. În acest scop, acesta ar trebui să solicite, înainte de 31 iulie, autorităților competente în temeiul articolului 12 din Codul frontierelor Schengen sau al articolului 20 din Regulamentul (UE) 2017/2226 să îl considere intrat la 1 august. (NB: În plus, odată cu intrarea în vigoare a Regulamentului (UE) 2018/1240 al Parlamentului European și al Consiliului⁶⁶, studentul va trebui să dețină și o autorizație de călătorie valabilă.)

Un cercetător indian al cărui permis de ședere de tip „cercetător” în Austria expiră la 31 iulie intenționează să facă o drumeție în Alpi (în Austria și Italia, dar petrecând cea mai mare parte a timpului în Austria) în luna august. Cercetătorul indian nu trebuie neapărat să părăsească UE, ci poate iniția o ședere pe termen scurt imediat după expirarea permisului de ședere. În acest scop, el trebuie să solicite în prealabil o viză de scurtă ședere la un consulat austriac (de exemplu, din Praga sau Bratislava) și să obțină o astfel de viză înainte de 1 august. În plus, acesta mai trebuie să solicite, înainte de 31 iulie, autorităților competente în temeiul articolului 12 din Codul frontierelor Schengen sau al articolului 20 din Regulamentul (UE) 2017/2226 să îl considere intrat la 1 august.

⁶⁶

Regulamentul (UE) 2018/1240 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 septembrie 2018 de instituire a Sistemului european de informații și de autorizare privind călătoriile (ETIAS) și de modificare a Regulamentelor (UE) nr. 1077/2011, (UE) nr. 515/2014, (UE) 2016/399, (UE) 2016/1624 și (UE) 2017/2226 (JO L 236, 19.9.2018, p. 1).

În ceea ce privește posibilele prelungiri ale șederilor pe termen scurt în temeiul acordurilor bilaterale, articolul 20 alineatul (2) din Convenția de punere în aplicare a Acordului Schengen⁶⁷ conține norme detaliate pentru tratarea acestor cazuri specifice.

3.6.1. Verificările amănunțite la ieșire constau în:

- verificarea dacă resortisantul țării terțe deține un document valabil pentru a trece frontiera;
- examinarea documentului de călătorie, în căutarea unor indicii de falsificare sau contrafacere;
- verificarea, prin intermediul verificărilor sistematice obligatorii prin consultarea bazelor de date relevante, dacă resortisantul țării terțe nu este considerat o amenințare la adresa ordinii publice, a securității interne sau a relațiilor internaționale ale unui stat Schengen;
- pentru pașapoartele și documentele de călătorie care conțin un suport de stocare, se verifică autenticitatea datelor înscrise în cip, sub rezerva disponibilității unor certificate valabile. Autenticitatea și integritatea datelor stocate în microcip ar trebui să fie examinate la verificarea pașapoartelor biometrice. Pentru a verifica dacă datele de pe cip au fost introduse de către o autoritate autorizată și dacă au fost modificate, conținutul cipului ar trebui să fie autentificat prin autentificarea pasivă. Certificatul privind semnarea documentului (Document Signer) ar trebui să fie verificat în raport cu certificatul CSCA de încredere din țara emitentă. Dacă acest tip de autentificare este posibilă din punct de vedere tehnic, ar trebui să se utilizeze autentificarea cu cip pentru a verifica dacă cipul este autentic.

3.6.2. Alte verificări la ieșire pot include:

- verificarea ca persoana să dețină o viză valabilă, dacă este necesar, cu excepția cazului în care deține un permis de ședere valabil, eliberat de un stat Schengen, sau o viză de lungă ședere sau alte documente care autorizează o ședere sau o reintrare pe teritoriul acestuia;

⁶⁷ Convenția de punere în aplicare a Acordului Schengen din 14 iunie 1985 între guvernele statelor din Uniunea Economică Benelux, Republicii Federale Germania și Republicii Franceze privind eliminarea treptată a controalelor la frontierele lor comune (JO L 239, 22.9.2000, p. 19).

- verificarea ca persoana să nu fi depășit durata maximă a șederii autorizate.
- 3.7. Ca regulă generală, resortisanților țărilor terțe care dețin un permis de ședere valabil nu ar trebui să li se ceară să facă dovada scopului șederii preconizate și nici a deținerii mijloacelor de subzistență. Celelalte verificări – și, în special, examinarea documentelor de călătorie și de rezidență, căutările în SIS și în bazele de date naționale – trebuie totuși să fie efectuate astfel cum se explică la punctul 1.2 și [3.6.2 din prezenta secțiune](#). Pentru beneficiarii Acordului de retragere, în anexa 42 la prezentul manual sunt prevăzute orientări detaliate cu privire la modul în care își pot dovedi statutul.
- 3.8. Pentru a nu încetini procedurile de verificare la cabinele de intrare/ieșire din prima linie, precum și în cazurile în care sunt necesare verificări suplimentare, acestea pot fi efectuate într-un loc separat de cabine („verificările în a doua linie”).

Dacă resortisantul țării terțe solicită acest lucru și dacă există facilități adecvate, aceste verificări amânunțite trebuie să fie efectuate într-o zonă închisă publicului, desemnată în acest scop. În cazul verificărilor în a doua linie, resortisantului țării terțe vizat trebuie să i se furnizeze informații scrise cu privire la scopul acestor verificări, precum și cu privire la procedură. Aceste informații pot fi prezentate sub forma unui poster sau al unui pliant care trebuie înmănat persoanei. Posterul sau pliantul trebuie să fie disponibil în toate limbile oficiale ale Uniunii și în limba (limbile) țărilor învecinate cu statele Schengen vizate.

*** Temei juridic:**

- [Codul Frontierelor Schengen \(articolele 7 și 8, anexele I și IV\)](#)
- [Decizia nr. 1082/2013/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 octombrie 2013 privind amenințările transfrontaliere grave pentru sănătate și de abrogare a Deciziei nr. 2119/98/CE](#)
- [Regulamentul \(CE\) nr. 851/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 21 aprilie 2004 de creare a unui Centru european de prevenire și control al bolilor](#)
- [Regulamentul nr. 2252/2004 al Consiliului din 13 decembrie 2004 privind standardele pentru elementele de securitate și elementele biometrice integrate în pașapoarte și în documente de călătorie emise de statele membre](#)
- Regulamentul sanitar internațional (OMS)

4. CĂUTĂRI ÎN SISTEMUL DE INFORMAȚII SCHENGEN (SIS) ȘI ÎN BAZA DE DATE PRIVIND DOCUMENTELE DE CĂLĂTORIE FURATE ȘI PIERDUTE (SLTD)

4.1. Toate persoanele și documentele lor de călătorie trebuie să fie verificate și prin consultarea SIS cu ocazia controalelor la frontieră. Aplicațiile naționale de control la frontiere oferă, de obicei, o verificare integrată a persoanelor și a documentelor de călătorie prin consultarea bazelor de date relevante. SIS conține semnalări cu privire la persoanele și obiectele care se încadrează în una dintre următoarele categorii de semnalări:

- semnalările privind returnarea [articolul 3 din Regulamentul (UE) 2018/1860 al Parlamentului European și al Consiliului⁶⁸] – această categorie de semnalări vizează resortisanții țărilor terțe care fac obiectul unei decizii de returnare, cu scopul de a verifica dacă obligația de returnare a fost respectată și de a sprijini executarea deciziilor de returnare;
- refuzul intrării sau al șederii [articolul 24 din Regulamentul (UE) 2018/1861 al Parlamentului European și al Consiliului⁶⁹] – această categorie de semnalări vizează resortisanții țărilor terțe⁷⁰ care nu au dreptul de intrare sau de ședere pe teritoriul statelor Schengen⁷¹;

⁶⁸ Regulamentul (UE) 2018/1860 al Parlamentului European și al Consiliului din 28 noiembrie 2018 privind utilizarea Sistemului de informații Schengen pentru returnarea resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală (JO L 312, 7.12.2018, p. 1).

⁶⁹ Regulamentul (UE) 2018/1861 al Parlamentului European și al Consiliului din 28 noiembrie 2018 privind instituirea, funcționarea și utilizarea Sistemului de informații Schengen (SIS) în domeniul verificărilor la frontiere, de modificare a Convenției de punere în aplicare a Acordului Schengen și de modificare și abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1987/2006 (JO L 312, 7.12.2018, p. 14).

⁷⁰ O semnalare privind un resortisant al unei țări terțe care este membru al familiei unui cetățean UE ar trebui să fie tratată în conformitate cu articolul 26 din Regulamentul (UE) nr. 2018/1861 (a se vedea punctul 8.3 din secțiunea I).

⁷¹ Cipru nu are încă acces la SIS, prin urmare, în sensul prezentului capitol, statele Schengen înseamnă toate statele, cu excepția Ciprului. Croația poate avea acces la semnalările privind refuzul intrării, dar nu este obligată să refuze intrarea sau șederea pe teritoriul său a resortisanților țărilor terțe pentru care a fost emisă o semnalare de către un alt stat Schengen în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1987/2006, ci este în măsură să decidă cum să acționeze în urma unei astfel de semnalări. Croația nu are deocamdată posibilitatea să introducă în SIS semnalări privind refuzul intrării.

- persoanele căutate în vederea arestării [articolul 26 din Regulamentul (UE) 2018/1862 al Parlamentului European și al Consiliului⁷²] – această categorie de semnalări vizează persoanele pentru care a fost emis un mandat european de arestare, un mandat de arestare islandez/norvegian⁷³ sau o cerere de extrădare (Elveția și Liechtenstein);
- persoanele dispărute [articolul 32 alineatul (1) literele (a) și (b) din Regulamentul (UE) 2018/1862] – scopul acestei categorii de semnalări este de a găsi persoanele dispărute, inclusiv copiii și minorii neînsoțiți, și de a le plasa sub protecție, dacă acest lucru este legal și necesar;
- persoanele vulnerabile expuse riscului, și anume copiii expuși riscului de răpire/copiii care trebuie împiedicați să călătorească/adulții vulnerabili care trebuie împiedicați să călătorească [articolul 32 alineatul (1) literele (c), (d) și (e) din Regulamentul (UE) 2018/1862], scopul acestei semnalări este de a împiedica răpirea copiilor și călătoria neautorizată sau luarea ilegală în străinătate a persoanelor vulnerabile. Principala diferență dintre emiterea unei semnalări privind o persoană dispărută și a unei semnalări privind persoane vulnerabile care trebuie împiedicate să călătorească este că, în cazul celei din urmă, persoana nu este încă dispărută, dar este expusă riscului de a dispărea („semnalări preventive”);
- persoanele căutate în vederea participării la o procedură judiciară [articolul 34 din Regulamentul (UE) 2018/1862] – scopul acestei categorii de semnalări este de a identifica reședința sau domiciliul persoanelor căutate în vederea participării la o procedură judiciară (de exemplu, martori);

⁷² Regulamentul (UE) 2018/1862 al Parlamentului European și al Consiliului din 28 noiembrie 2018 privind instituirea, funcționarea și utilizarea Sistemului de informații Schengen (SIS) în domeniul cooperării polițienești și al cooperării judiciare în materie penală, de modificare și abrogare a Deciziei 2007/533/JAI a Consiliului și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1986/2006 al Parlamentului European și al Consiliului și a Deciziei 2010/261/UE a Comisiei (JO L 312, 7.12.2018, p. 56).

⁷³ Pe baza acordului de predare dintre statele membre ale UE și Islanda și Norvegia, care a început să se aplice în 2019: Acordul din 28 iunie 2006 între Uniunea Europeană și Republica Islanda și Regatul Norvegiei privind procedura de predare între statele membre ale Uniunii Europene și Islanda și Norvegia a intrat în vigoare la 1 noiembrie 2019 (JO L 292, 21.10.2006, p. 2).

- persoanele și obiectele în scopul unor controale discrete, controale prin interviu sau controale specifice [articolul 36 din Regulamentul (UE) 2018/1862] – scopul acestei semnalări este de a obține informații cu privire la persoanele și obiectele aferente în scopul urmăririi penale și pentru prevenirea amenințărilor la adresa securității publice sau naționale;
- obiectele căutate pentru a fi confiscate sau folosite ca probe în proceduri penale [articolul 38 din Regulamentul (UE) 2018/1862] – această semnalare vizează obiectele (vehicule, remorci, rulote, echipamente industriale și componente ale echipamentelor industriale, ambarcațiuni, motoare de ambarcațiuni, arme de foc, certificate de înmatriculare a vehiculelor și plăci de înmatriculare a vehiculelor, bancnote și bancnote false, elemente de tehnologia informației) și documentele (documente oficiale în alb, documente de identitate emise, cum ar fi pașapoarte, cărți de identitate, permise de ședere, documente de călătorie și permise de conducere care au fost furate, însușite ilegal, pierdute sau anulate sau care sunt false) care sunt căutate pentru a fi confiscate sau folosite ca probe în proceduri penale;
- semnalările privind persoane necunoscute căutate care conțin numai date dactiloscopice [articolul 40 din Regulamentul (UE) 2018/1862]. Această categorie de semnalări conține amprente latente descoperite la locurile săvârșirii infracțiunii sau care au fost scena unor infracțiuni de terorism. Scopul acestei categorii de semnalări este de a găsi autorul necunoscut suspectat de comiterea infracțiunii.

Cu ocazia unei căutări în SIS, este posibil să se găsească mai multe semnalări pentru aceeași persoană. Această situație se datorează faptului că mai multe state Schengen⁷⁴ pot emite o semnalare pentru aceeași persoană. În cazul unui astfel de răspuns pozitiv, toate cererile de acțiune vor fi afișate pe ecran. Atât timp cât cererile de acțiune sunt compatibile, va fi necesar să se întreprindă toate acțiunile în ceea ce privește persoana respectivă.

⁷⁴

În scopul emiterii de semnalări în SIS, în textul de față „statele Schengen” înseamnă toate statele, cu excepția Ciprului (care nu are acces la SIS) și a Croației (în ceea ce privește emiterea semnalărilor privind refuzul intrării, deoarece nu poate emite astfel de semnalări), dar incluzând Irlanda pentru unele dintre categoriile de semnalări. Irlanda nu are acces la semnalările SIS privind refuzul intrării și returnarea și nu poate emite astfel de semnalări.

Anumite categorii de semnalări privind persoane sunt „incompatibile”⁷⁵. Acest lucru înseamnă că nu se poate introduce o nouă semnalare privind aceeași persoană decât dacă este „compatibilă” cu semnalarea deja existentă. Atunci când o alertă este incompatibilă, înseamnă că s-a considerat că acțiunea solicitată prin semnalare de către un stat Schengen concurează cu acțiunea solicitată prin semnalare de către un alt stat Schengen. Următoarele categorii de semnalări sunt incompatibile:

- semnalările privind refuzul intrării și al șederii și semnalările privind persoane dispărute care trebuie protejate;
- semnalările privind refuzul intrării și al șederii și semnalările privind persoane vulnerabile expuse riscului;
- semnalările privind returnarea și semnalările privind persoane dispărute care trebuie protejate;
- semnalările privind returnarea și semnalările privind persoane vulnerabile expuse riscului;
- semnalările privind persoane dispărute și semnalările privind persoane vulnerabile expuse riscului.

În cazul în care se detectează o semnalare concurentă sau potențial incompatibilă, ar trebui contactat imediat biroul SIRENE pentru asistență.

Există o ordine convenită a priorității semnalărilor, dar se permit abateri de la aceasta atunci când ambele state Schengen sunt de acord. Ordinea de prioritate a semnalărilor respective care pot fi incompatibile este următoarea:

- 1) semnalări privind interdicția de intrare și de ședere;
- 2) semnalări privind returnarea însoțite de o interdicție de intrare;
- 3) semnalări privind persoane dispărute care trebuie protejate;

⁷⁵

A se vedea tabelul din anexa 4 la Manualul SIRENE [Decizia de punere în aplicare a Comisiei din 18 noiembrie 2021 de stabilire a normelor detaliate privind sarcinile birourilor SIRENE și schimbul de informații suplimentare privind semnalările din Sistemul de informații Schengen în domeniul cooperării polițienești și al cooperării judiciare în materie penală („Manualul SIRENE – Poliție”), C(2021) 7901 final și Decizia de punere în aplicare a Comisiei din 18 noiembrie 2021 de stabilire a normelor detaliate privind sarcinile birourilor SIRENE și schimbul de informații suplimentare privind semnalările din Sistemul de informații Schengen în domeniul verificărilor la frontiere și al returnării („Manualul SIRENE – Frontiere și returnare”), C(2021) 7900 final].

- 4) semnalări privind persoane vulnerabile expuse riscului;
- 5) semnalări în vederea localizării persoanelor dispărute;
- 6) semnalări privind returnarea fără interdicție de intrare.

Dacă există un răspuns pozitiv cu privire la o semnalare SIS și la o „semnalare” a Interpolului în același timp, trebuie să se urmeze procedura SIS, întrucât semnalările SIS au prioritate. Rapoartele privind răspunsurile pozitive trebuie să fie trimise biroului SIRENE, nu biroului național central al Interpolului.

4.2. Căutări biometrice

Căutările biometrice au fost introduse odată cu implementarea în SIS a funcționalității de sistem automat de identificare a amprentelor digitale (SIS AFIS). Acest lucru înseamnă că se pot realiza căutări în SIS și pe baza amprentelor digitale, nu numai pe baza datelor alfanumerice.

În conformitate cu articolul 33 din Regulamentul (UE) 2018/1861 și cu articolul 43 alineatul (2) din Regulamentul (UE) 2018/1862, se pot efectua căutări în SIS prin utilizarea datelor dactiloscopice în toate cazurile în care se consideră necesar să se identifice o persoană (adică să se stabilească dacă persoana verificată face obiectul unei semnalări în SIS). *Necesitatea* de a verifica datele dactiloscopice în SIS *într-un anumit caz* trebuie decisă în conformitate cu normele UE și cu normele naționale. Căutarea pe baza datelor dactiloscopice trebuie efectuată în cazurile în care identitatea persoanei nu poate fi stabilită prin alte mijloace (de exemplu, pe baza datelor alfanumerice, a descrierii din documente, a fotografiilor sau a imaginilor faciale).

4.3. Extinderi asupra obiectelor

Anumite categorii de semnalări privind persoanele (persoane căutate în vederea arestării, persoane dispărute și vulnerabile și persoane căutate în vederea participării la proceduri penale) pot conține „extinderi asupra obiectelor”, care includ informații privind un obiect legat de persoana căutată și adăugat în scopul localizării persoanei respective.

Se pot adăuga extinderi asupra următoarelor tipuri de obiecte: vehicule, remorci și rulote; ambarcațiuni; containere; aeronave; arme de foc (numai în cazul semnalărilor în vederea arestării); documente în alb.

Toate semnalările referitoare la persoane pot conține „descrieri ale documentelor de identificare”, și anume date prin care se descrie documentul de identificare (valabil) utilizat de persoana care face obiectul semnalării (de exemplu, documentul de călătorie sau permisul de ședere). Există și posibilitatea de a atașa la semnalare o copie a documentului.

Scopul introducerii de obiecte și documente de identificare ca extinderi ale unei semnalări privind o persoană este de a facilita căutarea unei persoane care face obiectul unei semnalări – în acest caz, obiectul sau documentul de identificare în sine nu face obiectul semnalării.

Semnalările referitoare la obiectele menționate la articolele 36 și 38 din Regulamentul (UE) 2018/1862 au un scop propriu, astfel cum este definit în regulamentele SIS relevante: efectuarea unui control discret, prin interviu sau specific în cazul articolului 36 sau confiscarea ori protejarea obiectului în cazul articolului 38.

4.4. Acțiuni care trebuie întreprinse în cazul unui răspuns pozitiv în SIS

În cazul unui răspuns pozitiv în SIS cu privire la o persoană sau un obiect, acțiunea care trebuie întreprinsă va fi afișată pe ecranul polițistului de frontieră.

- 4.4.1. Persoanele căutate pentru a fi arestate trebuie să fie reținute și predate autorităților competente în vederea luării unei decizii cu privire la custodia temporară în scopul extradării sau predării către statul UE sau Schengen solicitant.

În cazul în care o semnalare în vederea arestării a fost semnalată de țara dumneavoastră, motivul semnalării va apărea în continuare ca „Persoană urmărită în vederea arestării, a predării sau a extradării”, dar acțiunea care trebuie întreprinsă nu va consta în arestarea persoanei, ci în „stabilirea locului de reședință sau a domiciliului persoanei”.

- 4.4.2. Acțiunea care ar trebui întreprinsă cu privire la resortisanții țărilor terțe pentru care se emite o semnalare privind returnarea va depinde de locul în care se obține rezultatul pozitiv.

(a) Dacă persoana se află la o frontieră externă și părăsește teritoriul statelor Schengen, informațiile privind faptul că persoana a fost localizată la frontierele externe la ieșire și a părăsit teritoriul statelor Schengen, precum și locul și ora controlului și dacă persoana a făcut sau nu obiectul unei îndepărtări (returnări forțate) trebuie colectate și transmise biroului național SIRENE.

După primirea informațiilor privind rezultatul pozitiv, adică a confirmării faptului că persoana a părăsit teritoriul statelor Schengen, statul Schengen emitent trebuie să șteargă fără întârziere semnalarea privind returnarea. În plus, dacă este cazul, statul Schengen emitent trebuie să introducă fără întârziere o semnalare privind refuzul intrării și al șederii (sau să transforme semnalarea privind returnarea într-o semnalare privind refuzul intrării) atunci când decizia de returnare este însoțită de o interdicție de intrare.

În cazul în care persoana părăsește teritoriul statului Schengen care a emis decizia de returnare, statul Schengen emitent trebuie să informeze și autoritățile proprii în cazul unui rezultat pozitiv, astfel încât returnarea să fie confirmată, iar autoritățile respective să emită o semnalare privind refuzul intrării, după caz.

Reintrarea persoanei ar trebui refuzată pe baza semnalării privind refuzul intrării în SIS, atunci când a fost introdusă o astfel de semnalare. Persoanei i se poate refuza intrarea și pe baza altor condiții prevăzute în Codul frontierelor Schengen.

(b) În cazul în care persoana este întâlnită la o frontieră externă și intră pe teritoriul statelor Schengen, informațiile privind faptul că persoana a fost localizată la frontierele externe la intrare, locul și ora controlului trebuie să fie colectate și transmise biroului național SIRENE.

După primirea informațiilor privind rezultatul pozitiv, statul Schengen emitent trebuie să șteargă fără întârziere semnalarea privind returnarea. În plus, dacă este cazul, statul Schengen emitent trebuie să introducă fără întârziere o semnalare privind refuzul intrării și al șederii (transformarea semnalării privind returnarea într-o semnalare privind refuzul intrării) atunci când decizia de returnare este însoțită de o interdicție de intrare.

În cazul în care persoana intră pe teritoriul statului Schengen care a emis decizia de returnare, statul Schengen emitent trebuie să informeze și autoritățile proprii în cazul unui rezultat pozitiv, astfel încât returnarea să fie confirmată, iar autoritățile respective să emită o semnalare privind refuzul intrării, după caz.

Intrarea persoanei în statele Schengen ar trebui refuzată pe baza semnalării privind refuzul intrării în SIS, atunci când a fost introdusă o astfel de semnalare. Persoanei i se poate refuza intrarea și pe baza altor condiții prevăzute în Codul frontierelor Schengen.

(c) Iar în cazul în care persoana este localizată pe teritoriul țării, dacă dreptul intern permite acest lucru, persoana trebuie să fie oprită și interogată și trebuie contactate autoritatea națională competentă responsabilă cu returnarea, în vederea returnării persoanei, precum și biroul național SIRENE.

Nu se permite emiterea de semnalări privind returnarea resortisanților țărilor terțe care beneficiază de dreptul la liberă circulație. În cazul obținerii unui rezultat pozitiv referitor la o semnalare introdusă în conformitate cu articolul 24 din Regulamentul (UE) 2018/1861 cu privire la un resortisant al unei țări terțe care beneficiază de dreptul la liberă circulație pe teritoriul Uniunii, statul Schengen de executare trebuie să se consulte imediat cu statul membru emitent, printr-un schimb de informații suplimentare, pentru a hotărî fără întârziere acțiunea de urmat. A se vedea mai multe detalii la punctul 8.3 din prezenta secțiune.

- 4.4.3. Resortisanților țărilor terțe a căror intrare este refuzată trebuie să li se refuze intrarea și să fie returnați în locul din care provin sau în țara lor de origine cât mai repede posibil, dacă circumstanțele permit acest lucru. Aceste persoane trebuie să rămână sub supravegherea polițiștilor de frontieră până la plecarea lor de pe teritoriul statului Schengen. În cazul unei semnalări privind refuzul intrării și al șederii în ceea ce privește resortisantul țării terțe care este titularul unui permis de ședere, ar trebui să se acorde o atenție deosebită verificării autenticității și valabilității permisului de ședere. În plus, biroul național SIRENE ar trebui să fie contactat imediat în vederea lansării procedurii de consultare stabilite la articolul 30 din Regulamentul (UE) 2018/1861 și la articolul 36 din Manualul SIRENE⁷⁶.

În cazul resortisanților țărilor terțe care sunt membri ai familiilor cetățenilor UE, a se vedea dispozițiile specifice care se aplică acestora ([a se vedea punctul 8.3 din prezenta secțiune](#)).

În eventualitatea unui rezultat pozitiv cu privire la o semnalare privind refuzul intrării unui beneficiar al Acordului de retragere, a se vedea orientările specifice prevăzute în anexa 42 la prezentul manual.

- 4.4.4. Unui adult trebuie să i se ceară acordul prealabil înainte de a fi informată partea care l-a raportat ca persoană dispărută.

⁷⁶ *Ibid.*

4.4.5. Trebuie să se acorde o atenție deosebită minorilor (neînsoțiți sau nu) și adulților dispăruți care sunt vulnerabili și care trebuie luați sub protecție. În cazul unui rezultat pozitiv care vizează un minor vulnerabil, un copil expus riscului de răpire, un copil care trebuie împiedicat să călătorească sau un adult vulnerabil care trebuie împiedicat să călătorească și cu condiția ca dreptul intern să permită acest lucru, persoana trebuie oprită și adusă în fața autorității competente care poate autoriza transportarea persoanei într-un loc sigur pentru a o împiedica să își continue călătoria. Autoritatea națională competentă trebuie contactată imediat pentru a decide dacă persoana ar trebui să fie plasată sub protecție. Biroul național SIRENE ar trebui, de asemenea, să fie contactat pentru informații suplimentare cu privire la caz.

4.4.6. Datele incluse în scopurile controalelor discrete, prin interviu sau specifice ar trebui să permită obținerea unor informații precum:

- faptul că persoana care face obiectul unei semnalări a fost localizată;
- locul, data sau motivul verificării;
- ruta și destinația călătoriei;
- persoanele care însoțesc persoana care face obiectul semnalării despre care se poate presupune în mod rezonabil că au legătură cu persoana care face obiectul semnalării;
- obiectele utilizate sau transportate, inclusiv documentele de călătorie;
- împrejurările în care s-a localizat persoana sau vehiculul, ambarcațiunea, aeronava sau containerul;
- orice alte informații solicitate de statul Schengen emitent.

În timpul colectării acestor informații pe baza unei semnalări de control discret, ar trebui să se mențină caracterul discret al controlului.

În timpul controlului prin interviu, ar trebui colectate aceleași informații, fără a fi necesar să se mențină caracterul discret al controlului.

În timpul controalelor specifice, persoanele, vehiculele, ambarcațiunile, aeronavele, containerele și obiectele transportate pot fi verificate pentru a se obține informațiile enumerate la acest punct.

Ar putea fi afișate întrebări suplimentare care trebuie adresate în cazul controalelor discrete, prin interviu sau specifice.

În cazul în care semnalarea indică faptul că sunt necesare „acțiuni imediate”, informațiile enumerate la acest punct ar trebui comunicate fără întârziere biroului național SIRENE.

*** Cerere de informații privind o semnalare SIS**

În cazul în care o persoană solicită informații cu privire la prelucrarea datelor sale personale în SIS și a drepturilor sale de acces, polițistul de frontieră ar trebui să furnizeze persoanei în cauză coordonatele [autorității naționale competente](#), și anume ale operatorului de date din SIS în fața căruia persoana își poate exercita drepturile, precum și pe ale [autorităților competente pentru protecția datelor](#), și să o informeze cu privire la posibilitatea de a depune o plângere la acestea din urmă.

4.4.7. Printre obiectele căutate pentru a fi confiscate sau folosite ca probe în cursul unor proceduri penale se numără:

- autovehicule, indiferent de sistemul de propulsie;
- componente identificabile ale autovehiculelor;
- remorci cu o greutate fără încărcătură de peste 750 kg;
- rulote;
- echipamente industriale;
- componente identificabile ale echipamentelor industriale;
- ambarcațiuni și motoare de ambarcațiuni;
- containere;
- aeronave și motoare de aeronave;
- arme de foc;
- documente oficiale în alb care au fost furate, însușite în mod ilegal sau pierdute ori despre care se pretinde că ar fi astfel de documente, acestea fiind însă false;
- documente de identitate eliberate, cum ar fi pașapoarte, cărți de identitate, permise de sedere, documente de călătorie și permise de conducere, care au fost furate, însușite

- în mod ilegal, pierdute sau anulate ori despre care se pretinde că ar fi astfel de documente, acestea fiind însă false;
- certificate sau plăcuțe de înmatriculare ale vehiculelor care au fost furate, însușite în mod ilegal, pierdute sau anulate ori despre care se pretinde că ar fi astfel de documente ori plăcuțe, acestea fiind însă false;
 - bancnote (bancnote înregistrate) și bancnote false;
 - articole din domeniul tehnologiei informației.

*** Bune practici – confiscarea documentelor de călătorie:**

Polițiștii de frontieră ar trebui să confişte toate documentele de călătorie care sunt înregistrate în SIS ca fiind furate, deturnate, pierdute sau anulate sau despre care se pretinde că ar fi astfel de documente, fiind însă false, în special în ceea ce priveşte un document care a fost anulat în scopuri de călătorie. Se poate întâmpla ca titularul unui document înregistrat în SIS în scopul confiscării să poată dovedi că este titularul de drept al documentului respectiv, că documentul respectiv a fost înregistrat în SIS deoarece a fost raportat ca fiind pierdut sau furat, dar că persoana în cauză a regăsit documentul și a uitat să raporteze acest lucru autorităților competente. Într-un astfel de caz, identitatea titularului documentului de călătorie și dreptul său de a utiliza documentul în scopuri de călătorie ar trebui să fie întotdeauna verificate pe lângă autoritățile competente și, după caz, biroul național SIRENE.

Pentru mai multe informații cu privire la măsurile care trebuie luate în cazul unei semnalări în SIS, polițiștii de frontieră ar trebui să contacteze biroul național SIRENE și să consulte procedurile naționale privind acțiunile de monitorizare în cazul unui răspuns pozitiv în SIS.

*** Temei juridic:**

— [Regulamentul \(UE\) 2018/1860 al Parlamentului European și al Consiliului din 28 noiembrie 2018 privind utilizarea Sistemului de informații Schengen pentru returnarea resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală](#)

— [Regulamentul \(UE\) 2018/1861 al Parlamentului European și al Consiliului din 28 noiembrie 2018 privind instituirea, funcționarea și utilizarea Sistemului de informații Schengen \(SIS\) în domeniul verificărilor la frontiere, de modificare a Convenției de punere](#)

[în aplicare a Acordului Schengen și de modificare și abrogare a Regulamentului \(CE\) nr. 1987/2006](#)

— [Regulamentul \(UE\) 2018/1862 al Parlamentului European și al Consiliului din 28 noiembrie 2018 privind instituirea, funcționarea și utilizarea Sistemului de informații Schengen \(SIS\) în domeniul cooperării polițienești și al cooperării judiciare în materie penală, de modificare și de abrogare a Deciziei 2007/533/JAI a Consiliului și de abrogare a Regulamentului \(CE\) nr. 1986/2006 al Parlamentului European și al Consiliului și a Deciziei 2010/261/UE a Comisiei](#)

— Decizia de punere în aplicare a Comisiei din 15 ianuarie 2021 de stabilire a normelor tehnice necesare pentru introducerea, actualizarea și ștergerea datelor din Sistemul de informații Schengen (SIS), precum și pentru efectuarea de căutări în aceste date, și a altor măsuri de punere în aplicare în domeniul cooperării polițienești și al cooperării judiciare în materie penală, C(2021) 92 final

— Decizia de punere în aplicare a Comisiei din 15 februarie 2021 de stabilire a normelor tehnice necesare pentru introducerea, actualizarea și ștergerea datelor din Sistemul de informații Schengen (SIS), precum și pentru efectuarea de căutări în aceste date, și a altor măsuri de punere în aplicare în domeniul verificărilor la frontiere și al returnării, C(2021) 660 final

— Decizia de punere în aplicare a Comisiei din 18 noiembrie 2021 de stabilire a normelor detaliate privind sarcinile birourilor SIRENE și schimbul de informații suplimentare referitoare la semnalările din Sistemul de informații Schengen în domeniul cooperării polițienești și al cooperării judiciare în materie penală („Manualul SIRENE – Poliție”), C(2021) 7901 final

— Decizia de punere în aplicare a Comisiei din 18 noiembrie 2021 de stabilire a normelor detaliate privind sarcinile birourilor SIRENE și schimbul de informații suplimentare referitoare la semnalările din Sistemul de informații Schengen în domeniul verificărilor la frontiere și al returnării („Manualul SIRENE – Frontiere și returnare”), [C\(2021\) 7900 final](#)

- 4.5. Documentele de călătorie ale tuturor persoanelor trebuie să fie verificate și prin consultarea bazei de date SLTD a Interpolului cu ocazia verificărilor la frontieră. SLTD conține detalii privind pașapoartele furate și pierdute, astfel cum sunt înregistrate în baza de date SLTD de

către țara care a eliberat documentele. În cazul existenței unui răspuns pozitiv în SLTD, polițistul de frontieră ar trebui să ia măsura solicitată/recomandată în temeiul dreptului național.

5. **DISPOZIȚII SPECIALE REFERITOARE LA VERIFICAREA ANUMITOR CATEGORII DE PERSOANE**

5.1. **Șefii de stat**

Se permite ca șefii de stat și membrii delegațiilor lor, ale căror sosiri și plecări au fost comunicate oficial prin canale diplomatice polițiștilor de frontieră, să nu fie supuși verificărilor la frontieră.

*** Temei juridic:**

— [Codul Frontierelor Schengen \(anexa VII\)](#)

5.2. **Piloții de aeronave**

5.2.1. Piloții de aeronave și alți membri ai echipajului pot trece frontiera în interes de serviciu pe baza brevetelor de pilot sau a certificatului de membru al echipajului, astfel cum este prevăzut în anexa 9 la Convenția din 7 decembrie 1944 privind aviația civilă internațională (Convenția de la Chicago), atunci când:

- (a) se îmbarcă sau debarcă într-un aeroport de escală sau de destinație situat pe teritoriul unui stat Schengen;
- (b) intră pe teritoriul localității unui aeroport de escală sau de destinație situat pe teritoriul unui stat Schengen;
- (c) călătoresc prin orice mijloc de transport către un aeroport situat pe teritoriul unui stat Schengen pentru a se îmbarca pe o aeronavă care urmează să plece de pe respectivul aeroport.

În toate celelalte cazuri, trebuie să fie îndeplinite condițiile generale de intrare pentru resortisanții țărilor terțe.

5.2.2. De fiecare dată când este posibil, cu ocazia verificărilor în aeroporturi, ar trebui să se acorde prioritate verificării echipajelor aeronavelor, adică aceștia ar trebui să fie verificați fie înaintea pasagerilor, fie în locuri special destinate. Echipajele cunoscute

de personalul responsabil de controalele la frontieră în îndeplinirea sarcinilor lor pot fi supuse doar unor verificări aleatorii.

*** Temei juridic:**

— [Codul Frontierelor Schengen \(anexa VII\)](#)

— [Convenția de la Chicago](#)

5.3. Navigatori⁷⁷

- 5.3.1. Statele Schengen pot autoriza marinarii care dețin un carnet de marinar eliberat în conformitate cu Convențiile Organizației Internaționale a Muncii (OIM) nr. 108 (1958) sau nr. 185 (2003) privind actele de identitate ale personalului navigant, Convenția privind facilitarea traficului maritim internațional (Convenția FAL) și cu dreptul intern relevant să intre pe teritoriul statelor Schengen și să meargă la țărm în zona portului unde face escală nava sau în localitățile limitrofe sau să iasă din statele Schengen, întorcându-se pe nava lor, fără să se prezinte la un punct de trecere a frontierei, cu condiția să figureze pe lista echipajului navei lor, care a fost în prealabil transmisă pentru verificare de către autoritățile competente.

Cu toate acestea, pe baza analizei de risc legată de securitatea internă și de migrația ilegală, navigatorii trebuie să facă obiectul unui control al polițiștilor de frontieră, înainte de a coborî la țărm, în conformitate cu articolul 8 din Codul frontierelor Schengen.

- 5.3.2. Navigatorii care își planifică șederea în afara localităților situate în vecinătatea porturilor trebuie să respecte condițiile generale de intrare pe teritoriul statelor Schengen.

Cu toate acestea, titularii unui carnet de marinar sau al unui act de identitate pentru personalul navigant valabil pot fi autorizați să intre pe teritoriul unui stat Schengen chiar dacă nu se află în posesia unei vize valabile și/sau nu pot demonstra deținerea unor mijloace suficiente de subzistență, în următoarele circumstanțe:

⁷⁷ Codul frontierelor Schengen utilizează termenul „marinari”. În sensul prezentului manual se preferă termenul „navigator”, deoarece atât Convențiile nr. 108 și 185 ale OIM, cât și Convenția privind facilitarea traficului maritim internațional (FAL) fac referire la acesta.

- îmbarcarea pe o navă care a ancorat deja sau urmează să ajungă într-un port dintr-un stat Schengen;
- tranzitul către o țară terță sau reîntoarcerea în țara de origine;
- situații de urgență sau cazuri de necesitate (boală, concediere, încetarea contractului etc.).

În astfel de cazuri, titularilor unui carnet de marinar sau ai unui act de identitate pentru personalul navigant care au obligația să dețină o viză din cauza cetățeniei lor și nu dețin o viză la intrarea pe teritoriul unui stat Schengen li se poate elibera o viză la frontieră ([a se vedea punctul 9 din prezenta secțiune](#)).

** Temei juridic:*

- [Codul Frontierelor Schengen \(anexa VII\)](#)
- [Convenția OIM nr. 185](#)
- [Convenția FAL](#)

5.4. **Titularii pașapoartelor diplomatice, oficiale sau de serviciu, precum și membrii organizațiilor internaționale**

- 5.4.1. Având în vedere privilegiile sau imunitățile speciale de care beneficiază titularii pașapoartelor diplomatice, oficiale sau de serviciu eliberate de state terțe și de guvernele lor recunoscute de statele Schengen, care călătoresc în interes de serviciu, aceștia pot avea prioritate în fața altor călători la verificările la frontieră, chiar dacă pot face obiectul, când este cazul, obligației de a obține o viză. Nu este obligatoriu ca titularilor respectivelor permise să li se ceară să facă dovada deținerii unor mijloace suficiente de subzistență.
- 5.4.2. În cazul în care o persoană se prezintă la frontiera externă invocând privilegii, imunități și exonerări, polițistul de frontieră solicită ca respectiva persoană să facă dovada calității sale prin prezentarea documentelor corespunzătoare, în special certificate eliberate de statul acreditant, sau prin prezentarea unui pașaport diplomatic sau printr-un alt mijloc. Dacă există îndoieli, polițistul de frontieră poate, în cazuri urgente, să contacteze direct Ministerul Afacerilor Externe.

De asemenea, polițiștii de frontieră nu au dreptul de a refuza intrarea pe teritoriul statelor Schengen a titularilor pașapoartelor diplomatice, oficiale sau de serviciu, fără să fi consultat în prealabil autoritățile naționale competente. Acest lucru este valabil și în cazul în care a fost introdusă o semnalare în SIS pentru persoana în cauză.

- 5.4.3. Membrii acreditați ai misiunilor diplomatice și ai reprezentanțelor consulare, precum și familiile lor, pot intra pe teritoriul statelor Schengen pe baza prezentării unui permis eliberat de ministerele afacerilor externe ale statelor Schengen și a unui document care îi autorizează să treacă frontiera.

Verificarea condițiilor de intrare nu este necesară atunci când diplomatul intră pe teritoriul statului Schengen în care este acreditat și în care are dreptul la ședere de lungă durată.

- 5.4.4. Diplomații care sunt acreditați în afara teritoriului statelor Schengen trebuie să respecte cerințele generale de intrare atunci când călătoresc în scopuri private.
- 5.4.5. Atunci când există un risc și o suspiciune justificată a unui fapt ilegal sau a unei activități infracționale săvârșite de către diplomați, Ministerul de Externe al țării vizate trebuie să fie informat imediat.
- 5.4.6. În conformitate cu Convenția de la Viena cu privire la relațiile diplomatice din 18 aprilie 1961, diplomații beneficiază de inviolabilitate și de alte imunități doar în țara în care sunt acreditați și în țările pe care le tranzitează pentru a-și prelua postul sau a reveni la acesta sau atunci când se reîntorc în țara lor de origine. Aceasta nu se aplică atunci când călătoresc în scopuri private.
- 5.4.7. Membrii organizațiilor internaționale care sunt titularii unor documente eliberate de organizațiile internaționale enumerate la acest punct și care își îndeplinesc atribuțiile pot, după caz, să beneficieze de tratament preferențial în timpul verificărilor la frontieră.

Trebuie luate în considerare, în special următoarele documente:

- permis de liberă trecere al Națiunilor Unite, eliberat pentru personalul Națiunilor Unite și al agențiilor subordonate, în temeiul Convenției privind privilegiile și imunitățile instituțiilor specializate, adoptată la New York la 21 noiembrie 1947, de către Adunarea Generală a Națiunilor Unite;

- permis de liberă trecere al Uniunii Europene (UE);
- certificat de legitimare eliberat de secretarul general al Consiliului Europei;
- documente eliberate în virtutea articolului III alineatul (2) din Convenția dintre statele părți la Tratatul Atlanticului de Nord cu privire la statutul forțelor lor armate (cărți de identitate militare însoțite de un ordin de misiune, de o foaie de drum, de un ordin de misiune individual sau colectiv) și documente eliberate în cadrul Parteneriatului pentru Pace.

Ca regulă generală, titularii acestor documente nu au obligația să dovedească faptul că dețin mijloace suficiente de subzistență.

*** Temei juridic:**

- [Codul Frontierelor Schengen \(anexa VII\)](#)
- [Convenția de la Viena cu privire la relațiile diplomatice din 18 aprilie 1961](#)

*** Link:**

- [Informații privind derogările naționale de la obligativitatea vizei](#)

5.5. Locuitorii din zonele de frontieră care beneficiază de regimul specific micului trafic de frontieră

5.5.1. Locuitorii din zonele de frontieră dintr-o țară terță care dețin un permis de mic trafic de frontieră eliberat în cadrul unui regim specific micului trafic de frontieră, pe baza unui acord bilateral între un stat Schengen și țara terță vizată, beneficiază de tratament special la trecerea frontierei, și anume:

- nu sunt obligați să fie în posesia unei vize dacă dețin un permis de mic trafic de frontieră eliberat de statul Schengen a cărui frontieră intenționează să o treacă. Este posibil să li se solicite să fie în posesia unui pașaport, pe lângă permisul de mic trafic de frontieră, dacă acest lucru este prevăzut în acordurile bilaterale cu țara terță vizată;

- după evaluarea valabilității și a autenticității permisului de mic trafic de frontieră care dovedește statutul de locuitor din zona de frontieră a persoanei respective, nu ar mai trebui să fie efectuate ale verificări în scopul călătoriei sau asupra deținerii mijloacelor de subzistență;
- nici permisul de mic trafic de frontieră, nici pașaportul, atunci când sunt necesare, nu ar trebui să fie șampilate la intrare sau la ieșire.

5.5.2. Trecerea frontierei pentru titularii acestor permise ar putea fi facilitată în continuare, în cadrul acordurilor bilaterale încheiate între un stat Schengen și o țară terță, în conformitate cu [secțiunea II punctul 3.](#)

*** Temei juridic:**

- [Regulamentul \(CE\) nr. 1931/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 decembrie 2006 de stabilire a normelor referitoare la micul trafic de frontieră la frontierele terestre externe ale statelor membre și de modificare a dispozițiilor Convenției Schengen;](#)
- [Acordurile bilaterale încheiate de statele Schengen cu privire la micul trafic de frontieră](#)

5.6. Minorii

5.6.1. Minorii merită o atenție deosebită din partea polițiștilor de frontieră, indiferent dacă aceștia călătoresc însoțiți sau nu. Toți minorii ar trebui să fie tratați în conformitate cu principiul „interesului superior al copilului” cu ocazia procedurilor la frontieră. Minorilor ar trebui să li se acorde prioritate cu ocazia procedurilor la frontieră și ar trebui să se asigure întotdeauna un tratament și o atmosferă favorabile copilului. Polițiștii de frontieră au obligația de a furniza informații și de a explica procedurile la frontieră într-un mod adaptat copiilor (de exemplu, să utilizeze interpreți sau să deseneze imagini) și de a se asigura că minorii înțeleg. Aceasta include o stabilire inițială a unei posibile nevoi de protecție internațională în cazul migranților minori care sosesc în UE în mod neregulamentar și trimiterea lor rapidă către autoritățile naționale de protecție a copilului, în funcție de vârsta și de nevoile lor.

În cazurile în care există îndoieli cu privire la vârsta reală a persoanei, persoana respectivă ar trebui să fie tratată ca un copil până când procedura de evaluare va indica altfel. În astfel de cazuri și, în special, atunci când există posibilitatea ca persoana să fie minoră, persoana respectivă ar trebui să fie trimisă cât mai curând posibil la autoritățile competente pentru preluarea minorilor, inclusiv pentru efectuarea unei evaluări a vârstei. Dacă există motive serioase de a suspecta că există posibilitatea ca copiii să fi fost luați în mod ilegal din grija persoanei căreia i-au fost încredințați în mod legal, sau în orice caz de suspiciune a unui abuz sau a unor rele tratamente, autoritățile naționale de protecție a copilului ar trebui să fie contactate cât mai repede posibil.

În ceea ce privește minorii care trec frontiera aeriană externă a Uniunii Europene, ar trebui avut în vedere Ghidul pentru polițiștii de frontieră elaborat de Frontex sub forma Manualului VEGA: Copiii în aeroporturi.

- 5.6.2. Cu ocazia verificărilor la frontieră, în cazul minorilor neînsoțiți, polițistul de frontieră trebuie să verifice dacă persoanelor care însoțesc minorii li s-au încredințat copiii, în special în cazurile în care minorii sunt însoțiți doar de un singur adult. În astfel de situații, polițistul de frontieră va trebui să facă toate investigațiile necesare pentru a împiedica răpirea sau, în orice caz, îndepărtarea ilegală a minorului.

Pentru a evita dispariția copiilor, înregistrarea trebuie să se facă în cel mai scurt timp posibil, în special în cazurile copiilor fără forme legale.

- 5.6.3. Minorii neînsoțiți trebuie să facă obiectul unui control, prin intermediul unei verificări aprofundate a documentelor lor de călătorie și însoțitoare, pentru a se asigura că nu intră sau ies de pe teritoriu împotriva dorinței persoanei (persoanelor) căreia (căroră) i-au (le-au) fost încredințați copiii. În toate contactele cu minorii ar trebui utilizat un limbaj adaptat copilului, potrivit vârstei și maturității minorului, aceasta putând include asistența unui interpret sau a unui mediator cultural, dacă este necesar.
- 5.6.4. În cazul în care există îndoieli dacă un minor, care este un cetățean UE sau un resortisant al unei țări terțe care locuiește în mod legal în UE, este autorizat să treacă frontiera la ieșire, ar trebui să fie contactat punctul de contact național privind minorii din UE sau din statul Schengen de cetățenie sau rezidență al minorului.

Dacă se primesc informații care indică posibilitatea de răpire sau suspiciunea unei ieșiri neautorizate a unui minor care este un cetățean UE sau un resortisant al unei țări terțe care locuiește în mod legal în UE, polițistul de frontieră ar trebui:

- să refuze ieșirea minorului sau
- în situațiile în care există motive suficiente pentru a refuza ieșirea unui minor dar există îndoieli cu privire la drepturile părintești asupra copilului, să colecteze informații cu privire la persoana care însoțește minorul și destinația acesteia. În conformitate cu legislația națională aplicabilă, aceste informații ar trebui să fie transmise imediat punctului național de contact privind minorii din UE sau din statul Schengen de cetățenie sau rezidență al minorului.

În contextul procedurilor prevăzute la punctul 5.6 din prezenta secțiune, sarcinile punctelor naționale de contact pentru minori ar trebui să includă:

- atunci când este posibil, furnizarea informațiilor privind identitatea (numele, cetățenia și data nașterii) minorului și a persoanei care însoțește minorul, precum și privind relația dintre ei;
- alertarea altor agenții naționale vizate de cazurile de minori care constituie motive de îngrijorare și informarea acestora cu privire la toate măsurile de precauție privind minorii;
- oferirea de recomandări și asistență altor state UE sau Schengen cu privire la procedurile naționale și cerințele privind documentele.

*** Temei juridic:**

- [Codul Frontierelor Schengen \(anexa VII\)](#)

*** Linkuri:**

- [Lista punctelor naționale de contact care trebuie consultate privind minorii](#)
- [Lista punctelor de contact din statele membre în ceea ce privește problemele de gestionare a frontierelor](#)
- [Manualul VEGA:Copiii în aeroporturi:Situații de risc la care pot fi supuși copiii aflați în aeroporturi: Ghid pentru polițiștii de frontieră](#)

5.7. Elevii din țări terțe care locuiesc într-un stat membru al UE sau într-o țară terță și care nu fac obiectul obligativității vizei⁷⁸

5.7.1. Elevii care sunt resortisanți ai unei țări terțe supuse obligativității vizei, dar care locuiesc în mod legal într-un stat membru al UE și călătoresc în cadrul unei excursii școlare nu au obligația de a fi în posesia unei vize de tranzit sau de scurtă ședere pe teritoriul unui alt stat membru al UE, cu condiția ca următoarele condiții să fie îndeplinite:

- (a) să fie însoțiți de un profesor din cadrul școlii în cauză, care să fie în posesia unui document de călătorie valabil și a unei vize, după caz;
- (b) profesorul poate prezenta un [formular](#), eliberat de școală, care permite identificarea tuturor elevilor care participă la excursie și care specifică în mod clar scopul și circumstanțele șederii sau ale tranzitului;
- (c) elevii dețin un document valabil pentru a trece frontiera.

Totuși, această ultimă cerință – deținerea unui document de călătorie valabil – nu se aplică dacă:

- formularul menționat la litera (b) conține o fotografie recentă a elevilor care nu se pot identifica prin intermediul unei cărți de identitate care include o fotografie;
- autoritatea competentă din statul membru al UE în care locuiesc elevii confirmă statutul de rezident al acestora, precum și dreptul lor de a reîntra pe teritoriul său și garantează că formularul este autentificat în mod corespunzător (de exemplu, cu ștampila autorității naționale competente);
- statul membru al UE în care locuiesc elevii a notificat alte state membre ale UE că dorește ca listele sale să fie recunoscute ca documente de călătorie valabile.

5.7.2. Dispozițiile de la punctul 5.7.1 nu scutesc elevii sau profesorul (profesorii) care îi însoțesc (însoțesc) de la verificările la frontieră în conformitate cu normele generale (punctul 1 din prezenta secțiune).

Intrarea sau tranzitul le pot fi refuzate dacă există motive în acest sens, în conformitate cu [punctul 8 din prezenta secțiune](#).

⁷⁸

Punctul 5.7 nu se aplică Norvegiei, Islandei, Elveției și Liechtensteinului.

- 5.7.3. Exceptarea de la regimul obligativității vizelor poate fi extinsă și în cazul elevilor care participă la o excursie școlară și care sunt resortisanți ai țărilor terțe supuse obligației de a deține viză, dar care locuiesc într-o țară terță care este scutită de acea obligație (de exemplu elevi cu cetățenie turcă, cu reședința legală în Muntenegru).

*** Temei juridic:**

— [94/795/JAI:Decizia Consiliului din 30 noiembrie 1994 privind o acțiune comună adoptată de Consiliu în temeiul articolului K.3 alineatul \(2\) litera \(b\) din Tratatul privind Uniunea Europeană în ceea ce privește facilitățile de călătorie pentru elevii resortisanți ai unor țări terțe care au reședința într-un stat membru](#)

— [Regulamentul \(UE\) 2018/1806 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 noiembrie 2018 de stabilire a listei țărilor terțe ai căror resortisanți trebuie să dețină viză pentru trecerea frontierelor externe și a listei țărilor terțe ai căror resortisanți sunt exonerati de această obligație](#)

5.8. Lucrătorii transfrontalieri

Lucrătorii transfrontalieri și alte categorii de persoane care traversează în mod regulat frontiera, care sunt cunoscuți de polițiștii de frontieră întrucât trec frecvent frontiera pe la același punct de trecere al frontierei și care, în baza verificărilor inițiale, nu fac obiectul unei semnalări nici în SIS, nici în bazele naționale de date, trebuie să facă obiectul verificărilor doar în mod aleatoriu, pentru a verifica dacă dețin un document valabil care îi autorizează să treacă frontiera și dacă îndeplinesc condițiile necesare pentru intrare. Verificările aleatorii trebuie să fie efectuate în conformitate cu procedurile aplicabile, respectiv asupra resortisanților țărilor terțe, în general, și asupra persoanelor care beneficiază de dreptul la liberă circulație în temeiul dreptului Uniunii.

Inopinat și la intervale neregulate, respectivele persoane trebuie să facă obiectul unor verificări amănunțite.

*** Temei juridic:**

— [Codul Frontierelor Schengen \(anexa VII\)](#)

5.9. Turiștii SDA

Memorandumul de înțelegere dintre Comunitatea Europeană și Administrația Națională a Turismului din Republica Populară Chineză cu privire la vizele și aspectele conexe referitoare la grupurile de turiști din Republica Populară Chineză (statut de destinație aprobată)⁷⁹ reglementează în mod specific deplasările grupurilor de turiști cetățeni chinezi din China către teritoriul Uniunii.

Participanții la aceste grupuri chineze de turiști („turiștii SDA”), care ar trebui să fie formate din cel puțin cinci persoane, trebuie să intre pe teritoriul Uniunii și să iasă de pe acesta în grup. De asemenea, ei trebuie să se deplaseze pe teritoriul Uniunii în grup, în conformitate cu programul de călătorie stabilit.

De regulă, turiștii SDA trebuie să fie însoțiți de un însoțitor de grup, care trebuie să se asigure că aceștia intră pe teritoriul Uniunii și îl părăsesc în grup.

Pentru grupurile de turiști SDA trebuie să fie efectuate procedurile obișnuite de verificare (a se vedea punctul 1.2 din prezenta [secțiune](#)). Verificările pot include, de asemenea, verificarea statutului SDA, care ar trebui să fie indicat, în orice caz, pe autocolantul de viză. Vizele care poartă mențiunea „SDA” sunt întotdeauna vize individuale. De asemenea, însoțitorul de grup trebuie să facă obiectul procedurilor de verificare obișnuite, care includ verificarea statutului său de însoțitor de grup.

Polițistul de frontieră poate să solicite, de asemenea, documentele însoțitoare și dovedirea statutului SDA și de însoțitor de grup.

*** Temei juridic:**

— [Decizia Consiliului din 8 martie 2004 privind încheierea Memorandumului de înțelegere dintre Comunitatea Europeană și Administrația Națională a Turismului din Republica Populară Chineză privind vizele și aspectele conexe referitoare la grupurile de turiști din Republica Populară Chineză \(SDA\)](#)

⁷⁹

JO L 83, 20.3.2004, p. 14.

5.10. **Serviciile de salvare, poliție, pompieri și polițiști de frontieră**

Înțelegerile privind intrarea și ieșirea membrilor serviciilor de salvare, a poliției, a pompierilor care acționează în situații de urgență, precum și a polițiștilor de frontieră care trec frontiera în exercitarea atribuțiilor de serviciu trebuie prevăzute de dreptul intern.

5.11. **Lucrătorii *offshore***

Lucrători *offshore* care se întorc în mod regulat pe teritoriul statelor Schengen fără a fi staționat pe teritoriul unei țări terțe nu ar trebui să facă obiectul controalelor sistematice. Cu toate acestea, în vederea determinării frecvenței controalelor care trebuie efectuate ar trebui să se ia în considerare analiza de risc referitoare la migrația ilegală.

5.12. **Persoanele transferate în cadrul aceleiași companii**

Sistemul de mobilitate în interiorul UE stabilit prin Directiva 2014/66/UE a Parlamentului European și a Consiliului⁸⁰ prevede norme autonome care conferă titularilor unui permis acordat persoanei transferate în cadrul aceleiași companii (ICT) – inclusiv titularilor unui permis ICT eliberat de un stat Schengen care nu aplică încă integral acquis-ul Schengen – dreptul de a-și exercita dreptul de mobilitate, de intrare, ședere și muncă într-un al doilea stat membru al UE care intră sub incidența directivei respective sau în mai multe astfel de state membre (adică toate statele membre ale UE, cu excepția Danemarcei și a Irlandei).

Mobilitatea pe termen scurt (până la 90 de zile în orice perioadă de 180 de zile în fiecare stat membru al UE care intră sub incidența Directivei 2014/66/UE): Titularii unui permis ICT nu au obligația de a fi în posesia unei vize valabile dacă fac dovada faptului că se deplasează către un al doilea stat membru al UE care intră sub incidența Directivei 2014/66/UE în contextul mobilității în interiorul UE autorizate în temeiul directivei respective. Această dovadă trebuie făcută prin:

(a) o copie a notificării transmise de entitatea-gazdă din primul stat membru al UE care intră sub incidența Directivei 2014/66/UE, în conformitate cu articolul 21 alineatul (2) din directiva respectivă; *sau*

⁸⁰

Directiva 2014/66/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 privind condițiile de intrare și de ședere a resortisanților țărilor terțe în contextul unui transfer în cadrul aceleiași companii (JO L 157, 27.5.2014, p. 1).

(b) o scrisoare din partea entității-gazdă din cel de al doilea stat membru al UE care intră sub incidența directivei respective în care se specifică cel puțin detalii privind durata mobilității în interiorul UE și amplasamentul entității sau entităților-gazdă din cel de al doilea stat membru al UE care intră sub incidența directivei respective.

Perioada cumulată maximă admisă a șederilor de scurtă durată în cel de al doilea stat membru al UE care intră sub incidența Directivei 2014/66/UE în temeiul normelor privind mobilitatea ICT poate depăși 90 de zile în orice perioadă de 180 de zile. Șederile de scurtă durată ulterioare de până la 90 de zile în orice perioadă de 180 de zile pentru fiecare stat membru al UE care intră sub incidența Directivei 2014/66/UE în diferite state membre ale UE care intră sub incidența directivei respective sunt autorizate și pot reprezenta o parte semnificativă a duratei maxime globale de reședință a persoanelor transferate în cadrul aceleiași companii (trei ani pentru cadre de conducere și specialiști; un an pentru angajații stagiați) în funcție de circumstanțele fiecărui caz individual. Normele privind mobilitatea pe termen scurt sunt direct aplicabile începând cu 29 noiembrie 2016.

*** Exemplu:**

Un cadru de conducere indian care deține un permis ICT croat are drept de ședere de 170 de zile (mobilitate pe termen scurt de 90 de zile în Italia, urmată de o mobilitate pe termen scurt de 80 de zile în Germania) într-o perioadă de 180 de zile, fără încălcarea normelor Schengen.

Mobilitatea pe termen lung (mai mult de 90 de zile în fiecare stat membru al UE care intră sub incidența Directivei 2014/66/UE): Normele privind mobilitatea pe termen lung depind de alegerea făcută la transpunerea directivei respective de al doilea stat membru al UE relevant care intră sub incidența acesteia (a se vedea tabelul de mai jos). Al doilea stat membru al UE care intră sub incidența Directivei 2014/66/UE poate solicita eliberarea unui permis de ședere „mobil ICT” (procedura de solicitare) de către cel de al doilea stat membru al UE care intră sub incidența directivei respective sau poate alege să aplice normele privind mobilitatea pe termen scurt. În primul caz, este necesar permisul de ședere „mobil ICT”; în ultimul caz, se aplică regulile privind mobilitatea pe termen scurt.

Rezumat - proceduri alese pentru mobilitatea pe termen scurt și lung

(nicio procedură/notificare/aplicare)

	Mobilitatea pe termen scurt	Mobilitatea pe termen lung
BE	nicio procedură	aplicare
BG	nicio procedură	aplicare
CZ	nicio procedură	aplicare
DE	notificare	aplicare
EE	notificare	notificare
EL	notificare	notificare
ES	notificare	notificare
FR	notificare	aplicare
HR	nicio procedură	aplicare
IT	nicio procedură	aplicare
CY	notificare	aplicare
LV	nicio procedură	aplicare
LT	nicio procedură	aplicare
LU	notificare	aplicare
HU	notificare	aplicare
MT	notificare	aplicare
NL	notificare	aplicare
AT	nicio procedură	aplicare
PL	notificare	aplicare
PT	nicio procedură	aplicare
RO	notificare	aplicare
SI	notificare	aplicare

SK	notificare	notificare
FI	notificare	aplicare
SE	nicio procedură	aplicare

*** Temei juridic:**

— [Directiva 2014/66/UE \(articolele 20-23\)](#)

5.13. Cercetătorii și membrii familiilor lor

Sistemul de mobilitate în interiorul UE stabilit prin Directiva (UE) 2016/801 a Parlamentului European și a Consiliului⁸¹ prevede norme autonome care conferă cercetătorilor și membrilor familiilor lor care dețin un permis de ședere sau o viză de ședere pe termen lung eliberată de un stat membru al UE care intră sub incidența dispozițiilor directivei respective, inclusiv celor care dețin un permis de ședere sau o viză de ședere pe termen lung, eliberată de un stat Schengen care nu aplică încă integral acquis-ul Schengen, posibilitatea de a-și exercita dreptul de mobilitate, de intrare și de ședere într-un al doilea stat membru al UE care intră sub incidența dispozițiilor directivei respective sau în mai multe astfel de state membre (adică toate statele membre ale UE, cu excepția Danemarcei și a Irlandei).

Mobilitatea pe termen scurt [până la 180 de zile în orice perioadă de 360 de zile pentru fiecare stat membru al UE care intră sub incidența Directivei (UE) 2016/801].

Titularii unui permis de cercetător sau ai unei vize de lungă ședere nu sunt obligați să fie în posesia unei vize sau a unui permis de ședere valabil eliberat de statul membru UE în care intră dacă fac dovada că se deplasează într-un al doilea stat membru al UE care intră sub incidența Directivei (UE) 2016/801 în contextul mobilității în interiorul UE autorizate în temeiul directivei respective. Această dovadă trebuie făcută prin:

(a) o copie a notificării trimise autorităților competente din primul și al doilea stat membru al UE care intră sub incidența Directivei (UE) 2016/801 în conformitate cu articolul 28 alineatul (2) din directiva respectivă; sau

⁸¹

Directiva (UE) 2016/801 a Parlamentului European și a Consiliului din 11 mai 2016 privind condițiile de intrare și de ședere a resortisanților țărilor terțe pentru cercetare, studii, formare profesională, servicii de voluntariat, programe de schimb de elevi sau proiecte educaționale și muncă au pair (JO L 132, 21.5.2016, p. 21).

(b) o copie a acordului de găzduire care să specifice detaliile privind mobilitatea cercetătorului sau, în cazul în care detaliile privind mobilitatea nu sunt specificate în acordul de găzduire, o scrisoare din partea organizației de cercetare din cel de al doilea stat membru care intră sub incidența Directivei (UE) 2016/801, în care se specifică cel puțin durata mobilității în interiorul UE și amplasamentul organizației de cercetare în cel de al doilea stat membru.

De asemenea, membrii familiei cercetătorului care dețin un permis de ședere nu au obligația de a fi în posesia unei vize sau a unui permis de ședere valabil eliberat de statul membru al UE în care intră, dacă fac dovada că însoțesc cercetătorul care se deplasează într-un al doilea stat membru al UE care intră sub incidența Directivei (UE) 2016/801 în contextul mobilității în interiorul UE autorizate în temeiul directivei respective. Această dovadă se face prin intermediul unui permis de ședere valabil eliberat de primul stat membru al UE care intră sub incidența directivei și fie prin

(a) o copie a notificării trimise autorităților competente din primul și al doilea stat membru al UE care intră sub incidența Directivei (UE) 2016/801 în conformitate cu articolul 30 alineatul (2) din aceasta, fie prin

(b) dovada faptului că însoțesc cercetătorul.

Cercetătorii și membrii familiei lor au drept de ședere într-un al doilea stat membru al UE care intră sub incidența Directivei (UE) 2016/801 pentru o durată de până la 180 de zile în orice perioadă de 360 de zile. Șederile ulterioare de scurtă durată de până la 180 de zile în orice perioadă de 360 de zile pentru fiecare stat membru al UE care intră sub incidența Directivei (UE) 2016/801 în diferite state membre ale UE care intră sub incidența directivei respective sunt autorizate și pot reprezenta o parte semnificativă a duratei totale de ședere a cercetătorului și a membrilor familiei sale, în funcție de circumstanțele fiecărui caz în parte. Normele privind mobilitatea pe termen scurt sunt direct aplicabile începând cu data de 24 mai 2018.

*** Exemplu:**

Un cercetător nigerian care deține un permis de ședere bulgar sau o viză de lungă ședere bulgară are drept de ședere de 250 de zile (mobilitate pe termen scurt de 150 de zile în

Italia, urmată de mobilitate pe termen scurt de 100 de zile în Germania) fără să încalce normele Schengen.

Mobilitatea pe termen lung [mai mult de 180 de zile în fiecare stat membru al UE care intră sub incidența Directivei (UE) 2016/801]: Normele privind mobilitatea pe termen lung depind de alegerea făcută de al doilea stat membru al UE relevant care intră sub incidența Directivei (UE) 2016/801 la momentul transpunerii acesteia (a se vedea tabelul de mai jos). Al doilea stat membru care intră sub incidența Directivei (UE) 2016/801 poate fie să solicite ca un permis de ședere sau o viză de ședere pe termen lung cu mențiunea „mobilitatea cercetătorilor” (procedura de solicitare) să fie eliberată de statul membru al UE care intră sub incidența directivei respective, fie să opteze să aplice normele privind mobilitatea pe termen scurt. În primul caz, sunt necesare permisul de ședere sau viza de ședere pe termen lung, cu mențiunea „mobilitatea cercetătorilor”; în ultimul caz, se aplică regulile privind mobilitatea pe termen scurt. Procedura pentru membrii familiei este identică cu cea aplicată în cazul cercetătorului.

Rezumat - proceduri alese pentru mobilitatea pe termen scurt și lung

(nicio procedură/notificare/aplicare)

	Mobilitatea pe termen scurt	Mobilitatea pe termen lung
BE	(nicio procedură)	(aplicare)
BG	notificare	aplicare
CZ	nicio procedură	nicio procedură
DE	notificare	aplicare
EE	notificare	notificare
EL	notificare	aplicare
ES	notificare	notificare
FR	notificare	notificare
HR	nicio procedură	aplicare
IT	notificare	aplicare
CY	notificare	aplicare

LV	nicio procedură	aplicare
LT	nicio procedură	aplicare
LU	notificare	aplicare
HU	notificare	aplicare
MT	notificare	aplicare
NL	notificare	aplicare
AT	nicio procedură	aplicare
PL	notificare	aplicare
PT	nicio procedură	aplicare
RO	notificare	aplicare
SI	notificare	aplicare
SK	notificare	notificare
FI	notificare	notificare
SE	nicio procedură	aplicare

*** Temei juridic:**

[Directiva \(UE\) 2016/801 a Parlamentului European și a Consiliului din 11 mai 2016 privind condițiile de intrare și de ședere a resortisanților țărilor terțe pentru cercetare, studii, formare profesională, servicii de voluntariat, programe de schimb de elevi sau proiecte educaționale și muncă au pair](#) (articolele 27, 28, 29, 30 și 32)

5.14. Studenții

Sistemul de mobilitate în interiorul UE stabilit prin Directiva (UE) 2016/801 prevede norme autonome care conferă titularilor de permise de ședere pentru studenți sau de vize de ședere pe termen lung eliberate de un stat membru al UE care intră sub incidența dispozițiilor directivei respective, inclusiv celor care dețin un permis de ședere sau o viză de ședere pe termen lung eliberată de un stat Schengen care nu aplică încă integral acquis-ul Schengen și care intră sub incidența unui program al Uniunii sau a unui program multilateral care include măsuri privind mobilitatea ori a unui acord între două sau mai multe instituții de învățământ

superior, dreptul de a-și exercita dreptul de mobilitate, de intrare, de ședere și de urmare a unui ciclu de studii într-un al doilea stat membru al UE care intră sub incidența Directivei (UE) 2016/801 sau în mai multe astfel de state membre (adică toate statele membre ale UE, cu excepția Danemarcei și a Irlandei) pentru o perioadă de până la 360 de zile pentru fiecare stat membru care intră sub incidența directivei respective.

Titularii permiselor de ședere pentru studenți sau de vize de ședere pe termen lung privind un anumit program sau acord nu au obligația de a fi în posesia unei vize sau a unui permis de ședere valabil eliberat de statul membru în care intră dacă fac dovada faptului că se deplasează într-un al doilea stat membru al UE care intră sub incidența Directivei (UE) 2016/801 în contextul mobilității în interiorul UE autorizate în temeiul directivei. Această dovadă trebuie făcută prin:

- (a) o copie a notificării trimise autorităților competente din primul și al doilea stat membru al UE care intră sub incidența Directivei (UE) 2016/801 în conformitate cu articolul 31 alineatul (2) din aceasta; sau
- (b) dovada faptului că studentul urmează o parte a studiilor în al doilea stat membru care intră sub incidența Directivei (UE) 2016/801 în cadrul unui program al Uniunii sau multilateral care include măsuri privind mobilitatea sau al unui acord între două sau mai multe instituții de învățământ superior.

Șederile ulterioare de până la 360 de zile pentru fiecare stat membru al UE care intră sub incidența Directivei (UE) 2016/801 în diferite state membre ale UE care intră sub incidența directivei respective sunt autorizate și pot reprezenta o parte semnificativă a duratei totale maxime de ședere a studenților, în funcție de circumstanțele fiecărui caz în parte. Normele privind mobilitatea studenților sunt direct aplicabile începând cu data de 24 mai 2018.

*** Exemplu:**

Un student american care deține un permis de ședere românesc pentru studenți și care participă în cadrul programului Erasmus + într-o universitate din Germania are drept de ședere de până la 360 de zile în Germania fără să încalce normele Schengen.

Rezumat - procedură aleasă pentru mobilitatea studenților

(nicio procedură/notificare)

	Mobilitatea studenților
BE	(notificare)
BG	notificare
CZ	nicio procedură
DE	notificare
EE	nicio procedură
EL	notificare
ES	notificare
FR	notificare
HR	nicio procedură
IT	notificare
CY	notificare
LV	nicio procedură
LT	nicio procedură
LU	notificare
HU	notificare
MT	notificare
NL	notificare
AT	nicio procedură
PL	notificare
PT	notificare
RO	notificare
SI	notificare

SK	notificare
FI	notificare
SE	notificare

*** Temei juridic:**

— [Directiva \(UE\) 2016/801 a Parlamentului European și a Consiliului din 11 mai 2016 privind condițiile de intrare și de ședere a resortisanților țărilor terțe pentru cercetare, studii, formare profesională, servicii de voluntariat, programe de schimb de elevi sau proiecte educaționale și muncă au pair](#) (articolele 27, 31 și 32).

5.15. Beneficiarii acordului de retragere

Anexele 42 și 43 la prezentul manual oferă clarificări detaliate cu privire la tratamentul aplicat la frontierele externe, începând cu 1 ianuarie 2021, resortisanților Regatului Unit și membrilor familiilor acestora care beneficiază de partea a doua a Acordului de retragere, referitoare la drepturile cetățenilor⁸². Orientările privind neinclusiunea beneficiarilor Acordului de retragere în EES și ETIAS vor fi publicate mai aproape de data punerii în aplicare a acestor două sisteme.

Pentru toate scopurile și considerațiile, altele decât cele menționate în mod expres în anexele 42 și 43, precum și în viitoarele orientări referitoare la EES și ETIAS, resortisanții Regatului Unit și membrii familiilor acestora care beneficiază de Acordul de retragere trebuie tratați în același mod ca orice alt resortisant al unei țări terțe care își are reședința legală într-un stat Schengen.

Drepturile la liberă circulație ale beneficiarilor acordului de retragere, de care aceștia se bucurau anterior în calitate de cetățeni ai UE, rămân valabile numai în statul-gazdă. În ceea ce privește circulația în statele Schengen, altele decât statul-gazdă, aceștia trebuie tratați ca resortisanți ai unor țări terțe care au reședința legală în statul gazdă respectiv.

6. ȘTAMPILAREA DOCUMENTELOR DE CĂLĂTORIE

- 6.1. Până la punerea în aplicare a sistemului de intrare/ieșire, documentele de călătorie ale tuturor resortisanților țărilor terțe trebuie să fie ștampilate sistematic la intrare și la

⁸² Secțiunea 2 din anexa 42 conține și o trimitere la alte acorduri de retragere încheiate între Regatul Unit și statele asociate spațiului Schengen.

ieșire. Ștampila nu constituie dovada faptului că a fost efectuată o verificare amănunțită; doar face posibilă stabilirea, cu certitudine, a datei și locului de trecere a frontierei. De asemenea, ștampilarea are scopul de a asigura că, în timpul verificărilor la intrare și ieșire, se poate verifica dacă durata maximă admisă a șederii resortisantului țării terțe în zona fără controale la frontierele interne sau pe teritoriul Bulgariei, Croației, Ciprului și României, luate separat – 90 de zile în orice perioadă de 180 de zile – a fost respectată.

6.2. În următoarele cazuri nu trebuie să se aplice ștampilă de intrare sau de ieșire:

- (a) pe documentele de călătorie ale resortisanților statelor membre ale UE, Norvegiei, Islandei, Liechtensteinului și Elveției;
- (b) pe documentele de călătorie ale șefilor de stat și ale demnitarilor a căror sosire a fost anunțată oficial în prealabil pe cale diplomatică;
- (c) pe brevetele de pilot sau certificatele membrilor echipajului unei aeronave;
- (d) pe documentele de călătorie ale navigatorilor, prezenți pe teritoriul unui stat Schengen doar pe perioada escalei navei în zona portului de escală;
- (e) pe documentele de călătorie ale echipajului și ale pasagerilor unei nave de croazieră, care nu fac obiectul verificărilor la frontiere, în cazurile prevăzute în [secțiunea IV punctul 2](#);
- (f) pe documentele care permit resortisanților din Andorra, Monaco și San Marino să treacă frontiera;
- (g) pe documentele locuitorilor din zonele de frontieră care beneficiază de regimul specific micului trafic de frontieră ([secțiunea II punctul 3](#)).
- (h) pe documentele de călătorie ale personalului de trenuri de pasageri și de mărfuri din trenurile internaționale;
- (i) pe documentele de călătorie ale resortisanților țărilor terțe care prezintă un permis de ședere menționat în Directiva 2004/38/CE și eliberat de un stat membru al UE sau de o țară SEE, indiferent dacă însoțesc un cetățean UE sau SEE sau i se alătură acestuia.

Articolul 11 alineatul (1) din Codul frontierelor Schengen clarifică faptul că un stat membru poate ștampila documentul de călătorie al resortisanților țărilor terțe care dețin un permis de ședere sau o viză de lungă ședere eliberată de statul membru respectiv. Prin

comparație, același lucru s-ar aplica și beneficiarilor Acordului de retragere. Totuși, Comisia nu consideră că o astfel de ștampilare este utilă, deoarece scopul ștampilării este de a stabili dacă un resortisant al unei țări terțe a respectat durata autorizată a unei șederi de scurtă durată în spațiul fără controale la frontierele interne, iar această logică nu se poate aplica în cazul resortisanților țărilor terțe care dețin drept de ședere pe termen lung. Prin urmare, Comisia recomandă – în special în ceea ce privește beneficiarii Acordului de retragere – să nu se aplice ștampila. În orice caz, în cazul în care ștampilarea are loc, o astfel de ștampilă nu poate influența durata șederii pe termen lung autorizate.

Documentele de călătorie ale membrilor familiilor cetățenilor UE, SEE și CH care sunt resortisanți ai țărilor terțe trebuie, de asemenea, să fie ștampilate, cu excepția cazului în care prezintă un permis de ședere eliberat în conformitate cu Directiva 2004/38/CE. Regulamentul (UE) 2019/1157 a introdus formate armonizate pentru permisele de ședere și se aplică în UE începând cu 2 august 2021. Aceasta înseamnă că permisele de ședere sau permisele de ședere permanentă eliberate începând cu 2 august 2021 au un format uniform (a se vedea punctul 2.8 din prezenta secțiune). În cazul celor eliberate anterior, chiar dacă un permis de ședere eliberat în temeiul Directivei 2004/38/CE nu a fost notificat în conformitate cu articolul 39 din Codul frontierei Schengen, statele membre trebuie să se asigure că titularul său nu are nevoie de viză de intrare. De fapt, această obligație decurge direct din Directiva 2004/38/CE.

*** Exemple:**

1) Un resortisant cetățean indian, a cărui soție este cetățean german, titular al unui permis de ședere olandez (în care se menționează calitatea sa de membru al familiei unui cetățean UE): documentul de călătorie al acestei persoane nu trebuie să fie ștampilat, indiferent dacă acesta își însoțește sau nu soția și indiferent dacă se alătură sau nu acesteia.

2) Un resortisant moldovean, a cărui soție este resortisant italian, care se află în posesia unui permis de ședere irlandez (în care se menționează statutul său de membru al familiei unui cetățean UE): documentul de călătorie al acestei persoane nu trebuie să fie ștampilat, indiferent dacă soțul moldovean își însoțește sau nu soția și indiferent dacă se alătură sau nu acesteia.

3) Un resortisant indian, a cărui soție este cetățean francez, titularul unei vize Schengen dar

nu (încă) și al unui permis de ședere, care se alătură soției cetățean francez în Germania: în acest caz, documentul de călătorie al acestei persoane trebuie să fie ștampilat.

- 6.3. În mod excepțional, la solicitarea unui resortisant al unei țări terțe, dacă aplicarea ștampilei de intrare/ieșire ar putea cauza dificultăți serioase pentru persoana respectivă, aceasta poate fi aplicată pe o foaie separată. Foaia trebuie să fie predată resortisantului țării terțe.
- 6.4. De asemenea, în practică, se poate întâmpla ca documentul care permite unui resortisant al unei țări terțe să treacă frontiera să nu poată fi ștampilat, întrucât nu mai există pagini libere. Într-un astfel de caz, resortisantului țării terțe ar trebui să i se recomande să solicite un pașaport nou, astfel încât să poată fi aplicate în continuare ștampile.

Cu toate acestea, ca o excepție - și, în special, în cazul persoanelor care traversează în mod regulat frontiera - se poate utiliza o foaie separată, pe care pot fi aplicate în continuare ștampile. Foaia trebuie să fie predată resortisantului țării terțe.

În orice caz, lipsa paginilor goale într-un pașaport nu este, în sine, un motiv valabil și suficient pentru refuzul intrării unei persoane (a se vedea [punctul 8 din prezenta secțiune](#) cu privire la motivele de refuz).

*** Practica recomandată:**

Foaia menționată la punctele 6.3 și 6.4 ar trebui să conțină următoarele detalii, ca cerință minimă:

- numele și locul posturilor de inspecție la frontieră;
- data eliberării;
- numele titularului documentului de călătorie;
- numărul documentului de călătorie;
- ștampila și sigiliul oficial al punctului de trecere a frontierei;
- numele și semnătura polițistului de frontieră.

- 6.5. În cazul intrării și al ieșirii resortisanților țărilor terțe care fac obiectul obligativității vizei, ștampila se aplică, în general, pe pagina opusă celei pe care este aplicată viza. În cazul în care trebuie să se aplice mai multe ștampile (de exemplu, în cazul unei vize cu intrări multiple), acestea trebuie să se aplice pe pagina opusă celei pe care a fost aplicată viza. În cazul în care respectiva pagină nu este utilizabilă, ștampila trebuie să fie aplicată pe pagina următoare. Ștampila nu se aplică pe banda de citire optică; de asemenea, ștampilele nu pot fi aplicate pe datele personale și pe alte pagini unde există note oficiale originale.

*** Practici recomandate:**

- dacă este posibil, ștampilele ar trebui aplicate în ordine cronologică, pentru a identifica mai ușor data la care persoana a traversat ultima dată frontiera;
- ștampila de ieșire ar trebui aplicată lângă ștampila de intrare;
- ștampila ar trebui aplicată în poziție orizontală, astfel încât să poată fi citită cu ușurință;
- nu ar trebui aplicate ștampile peste ștampilele existente, inclusiv pe cele aplicate de alte țări.

- 6.6. Se utilizează tipuri de ștampile diferite pentru a face dovada intrării și a ieșirii (o ștampilă dreptunghiulară pentru intrare, o ștampilă dreptunghiulară cu colțuri rotunjite pentru ieșire). Aceste ștampile conțin litera (literele) care indică țara și postul de inspecție la frontieră, data, numărul verificării și o pictogramă care indică modul de călătorie utilizat la intrare și la ieșire (terestru, aerian sau maritim).

Întrebările referitoare la ștampilele de intrare și de ieșire, precum și la documentația privind ștampilele modificate, falsificate, pierdute sau aplicate incorect, pot fi adresate [punctului de contact](#) stabilit de fiecare stat Schengen în acest sens.

- 6.7. Fiecare punct de trecere a frontierei trebuie să țină o evidență a ștampilelor de intrare și de ieșire predate fiecărui polițist de frontieră care efectuează verificările și returnate de către aceștia. Aceasta va include, de asemenea, referința fiecărei ștampile, care ar putea fi utilizată ulterior în scopuri comparative.

Atunci când ștampilele nu sunt utilizate, acestea trebuie să fie încuiate, iar accesul la ele trebuie să fie limitat polițiștilor de frontieră autorizați.

- 6.8. Codurile de securitate ale ștampilelor trebuie să fie modificate la intervale regulate, care nu depășesc o lună.
- 6.9. Dacă, la ieșire, se observă că documentul de călătorie al unui resortisant al unei țări terțe nu are aplicată o ștampilă de intrare, polițistul de frontieră poate presupune că titularul a intrat în mod ilegal în zona fără controale la frontierele interne sau pe teritoriul unui stat Schengen care nu aplică încă integral acquis-ul și/sau a depășit durata maximă a șederii. În astfel de cazuri, se poate impune o sancțiune prevăzută de dreptul intern.
- 6.10. În Hotărârea din 5 februarie 2020, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Înrolarea unor marinari în portul Rotterdam) (cauza C-341/18), Curtea de Justiție a decis că, într-un scenariu foarte specific în care premisa pe care se întemeiază Codul frontierelor Schengen, conform căreia controlul la frontieră este urmat „în termen scurt” de ieșirea/intrarea fizică, nu a fost respectată în mod flagrant (5-10 săptămâni de întârziere între înrolarea pe navă și plecarea navei) data ștampilei de ieșire nu ar trebui să corespundă datei controlului de ieșire, ci datei plecării reale (trecerea fizică a frontierelor externe).

Interpretarea noțiunii de „în termen scurt” rămâne la latitudinea statelor membre. Totuși, perioada maximă acceptată nu ar trebui să fie niciodată mai mare de 10 zile. Statele membre pot stabili perioade maxime mai scurte (care nu ar trebui să fie mai scurte de 3 zile) și, de asemenea, pot stabili perioade diferite pentru circumstanțele obișnuite și cele excepționale. Data ștampilei de ieșire ar trebui să corespundă datei controlului de ieșire (și nu datei reale de plecare), cu excepția cazului în care data reală a plecării survine după perioada maximă acceptată de statul membru în cauză.

*** Temei juridic:**

- [Codul Frontierelor Schengen \(articolul 11 și anexa IV\)](#)
- [Directiva 2004/38/CE \(articolul 5\)](#)
- [Convenția Schengen \(articolul 21\).](#)
- [Lista punctelor de contact pentru schimbul de informații privind codurile de securitate ale ștampilelor de intrare și de ieșire](#)

7. RELAXAREA VERIFICĂRIILOR

- 7.1. Verificările la frontierele externe sau interne în cazul cărora nu au fost încă eliminate controalele pot face obiectul unei relaxări în cazul unor circumstanțe excepționale și neprevăzute. Respectivele circumstanțe excepționale și neprevăzute sunt reprezentate de evenimente imprevizibile care provoacă o intensificare a traficului astfel încât timpul de așteptare la punctul de trecere a frontierei devine excesiv de îndelungat și au fost epuizate toate resursele în ceea ce privește personalul, mijloacele și organizarea. Printre astfel de evenimente s-ar putea număra, de exemplu, inundații sau alte dezastre naturale grave care împiedică trecerea frontierei la alte puncte de trecere a frontierei și din cauza cărora fluxurile de trafic ale mai multor puncte de trecere a frontierei sunt deviate către unul singur.
- 7.2. Stabilirea a ceea ce constituie un timp de așteptare „excesiv de îndelungat” este o evaluare care depinde de factori multipli, efectuată de polițistul de frontieră aflat la comanda punctului de trecere a frontierei. Având în vedere natura relaxărilor care reprezintă excepții de la efectuarea de controale sistematice, care ar putea submina obiectivul Codului frontierelor Schengen și ar putea avea un impact negativ asupra securității în statele Schengen, această evaluare ar trebui să se bazeze pe criterii comune. Ca regulă generală, Comisia recomandă ca relaxarea să fie prevăzută numai în cazul în care toate resursele disponibile au fost utilizate în cea mai mare măsură posibilă, iar consecințele unui eveniment neprevăzut conduc (sau riscă să conducă) la timpi de așteptare care depășesc 60 de minute.
- 7.3. Este întotdeauna necesar să se facă o distincție clară între justificările pentru utilizarea temporară a *verificărilor punctuale* menționate la articolul 8 alineatul (2a) din Codul frontierelor Schengen (a se vedea punctul 2.3) și justificările pentru *relaxări* prevăzute la articolul 9 din Codul frontierelor Schengen. Chiar dacă provocările subiacente pot fi similare, constând de exemplu în probleme de infrastructură, aspecte legate de prelucrarea informatică, perioade de întrerupere a sistemelor informatice și/sau trafic intens/sezon turistic de vârf, care conduc la perioade de așteptare excesive, criteriul esențial pentru justificarea relaxărilor este *lipsa de predictibilitate* a acestora. Anumite situații pot fi „imprevizibile”, cum sunt de exemplu un ambuteiaj cauzat de un accident rutier, probleme informatice neprevăzute sau situațiile menționate la punctul 7.1. Alte

situații, cum ar fi traficul rutier sau aerian îngreunat în timpul sezoanelor turistice sau actualizările informatice programate, sunt, ca regulă generală, „previzibile” și, prin urmare, nu sunt vizate de aceste prevederi. În cazurile care îndeplinesc cerința unui eveniment imprevizibil, ar trebui să se acorde atenția cuvenită cerinței de epuizare a tuturor resurselor de personal, de echipament și de organizare înainte de a se recurge la relaxări, care ar trebui să fie doar o măsură de ultimă instanță.

*** Listă de verificare înainte de a decide cu privire la relaxarea verificărilor la frontiere:**

1. Circumstanțele sunt cu adevărat excepționale și imprevizibile (și nu doar un vârf sezonier previzibil al traficului)?
2. Au fost cu adevărat epuizate toate resursele de personal, de echipament și de organizare?
3. Circumstanțele conduc (sau sunt de natură să conducă) la timpi de așteptare de peste 60 de minute? (NB: nu trebuie să se aștepte până când se ajunge la acest timp de așteptare, măsurile de relaxare pot fi lansate și mai înainte.)

7.4. În caz de relaxare a verificărilor la frontieră, verificările la frontieră pentru intrare trebuie să fie, în principiu, prioritare în raport cu verificările la frontieră pentru ieșire. Decizia de relaxare a verificărilor trebuie să fie luată de polițistul de frontieră care este responsabil de punctul de trecere a frontierei. Această relaxare a verificărilor trebuie să fie temporară, adaptată circumstanțelor care o justifică și trebuie să fie pusă în aplicare progresiv.

7.5. Chiar și în cazul relaxării verificărilor la frontieră, polițistul de frontieră trebuie să stampileze documentele de călătorie ale resortisanților țărilor terțe la intrare și la ieșire, în conformitate cu [punctul 6 din această secțiune](#), și trebuie să realizeze cel puțin o verificare prin care să determine identitatea resortisantului țării terțe.

*** Temei juridic:**

— [Codul Frontierelor Schengen \(articolul 9\)](#)

8. REFUZUL INTRĂRII

8.1. Intrarea resortisanților țărilor terțe trebuie să fie refuzată în următoarele cazuri:

- (a) nu dețin niciun document de călătorie valabil;
- (b) dețin un document de călătorie fals (falsificat/modificat);
- (c) nu dețin o viză valabilă, atunci când aceasta este necesară, un permis de ședere sau o viză de lungă ședere valabilă eliberată de un stat Schengen⁸³;
- (d) se află în posesia unor vize sau a unor permise de ședere false (falsificate/modificate);
- (e) nu dețin o documentație corespunzătoare care să justifice scopul și condițiile șederii;
- (f) au beneficiat deja de dreptul de ședere de 90 de zile în orice perioadă de 180 de zile (ceea ce implică luarea în considerare a ultimei perioade de 180 de zile precedente fiecărei zile de ședere) în zona fără controale la frontierele interne sau pe teritoriul Bulgariei, Croației, Ciprului sau României;
- (g) nu dispun de mijloace suficiente de subzistență corespunzătoare perioadei și condițiilor de ședere sau de mijloace pentru întoarcerea în țara de origine sau pentru tranzit;
- (h) sunt persoane care fac obiectul unei semnalări emise în SIS⁸⁴ sau în bazele de date naționale în scopul refuzării intrării;
- (i) sunt considerați a fi o amenințare la adresa ordinii publice, securității interne, sănătății publice sau relațiilor internaționale ale unuia sau ale mai multor state Schengen.

*** Exemple:**

1) O echipă de bicicliști din Nigeria merge în Turcia, susținând că vor participa la o cursă de ciclism organizată acolo. Aterizează pe aeroportul din Varșovia (PL), susținând că vor merge în Turcia cu autobuzul. În timpul verificării în prima linie se constată că, deși dețin o viză valabilă pentru tranzitul către Polonia, nu sunt în posesia unei vize valabile pentru a intra în Turcia. În linia a doua are loc o interogare mai amănunțită, în timpul căreia

⁸³ Permisele de ședere și vizele de ședere de lungă durată eliberate de Bulgaria, Croația, Cipru sau România nu sunt valabile pentru intrarea pe teritoriul zonei fără controale la frontierele interne.

⁸⁴ Polițiștii de frontieră bulgari, croați și români nu sunt obligați să refuze intrarea resortisanților țărilor terțe care fac obiectul unei semnalări emise în SIS în scopul de a li se refuza intrarea.

prezintă un document care confirmă participarea la cursă și susțin că nu va exista nicio problemă la obținerea vizelor la frontiera turcă. Cu toate acestea, bicicliștii nici nu dețin bicicletele necesare pentru cursă, nici nu pot explica în mod convingător unde și cum vor intra în posesia lor după ce ajung în Turcia. După consultări cu polițiștii de frontieră turci cu privire la acest aspect și ținând seama de avizul lor negativ cu privire la posibilitatea eliberării unei vize la frontieră într-un astfel de caz, se ia decizia refuzului intrării.

2) Un cetățean moldovean ajunge la frontiera externă cu mașina, susținând că se deplasează către Germania în scopuri turistice. La verificarea în prima linie se constată că acest călător nu poate prezenta niciun document (rezervare la hotel, scrisoare de invitație etc.) prin care să justifice că va sta în Germania, nici nu poate dovedi că dispune de mijloace suficiente de subzistență pentru a acoperi cheltuielile din timpul șederii și pentru reîntoarcere. Într-un astfel de caz, se ia decizia refuzului intrării.

3) Un cetățean tunisian aterizează pe aeroportul Schiphol (NL). Scopul călătoriei lui este de a-și vizita rudele (frați și surori) care locuiesc în Bruxelles (BE). El deține o viză Schengen valabilă, un bilet de întoarcere și o scrisoare de invitație/garanție din partea gazdelor sale care locuiesc în Belgia. Totuși, această scrisoare nu este autentificată de autoritățile belgiene competente (astfel cum este prevăzut în dreptul belgian). Într-un astfel de caz, înainte de a lua decizia cu privire la permiterea sau refuzarea intrării, ar trebui să se facă verificări suplimentare, cum ar fi: analizarea pașaportului pentru a verifica dacă persoanei în cauză i-au mai fost eliberate vize Schengen înainte și dacă le-a utilizat în mod legal; compararea ștampilelor de intrare/de ieșire precedente pentru a verifica dacă persoana a depășit în trecut durata de ședere permisă în zona fără controale la frontierele interne; contactarea autorităților belgiene competente pentru a le solicita să efectueze verificările necesare cu privire la gazde. Aceste verificări vizează verificarea bunei credințe a persoanei; se va lua o decizie doar pe baza rezultatului acestor verificări.

4) Un avion din Shanghai aterizează pe aeroportul Vantaa din Helsinki (FI). OMS a declarat o urgență de sănătate publică, de interes internațional (pe baza riscului SARS), care necesită luarea unor măsuri stricte de precauție în cazul tuturor pasagerilor care sosesc din China. Tuturor pasagerilor li se solicită să completeze un card de localizare, care include locul din avion și datele de contact în cazul în care vor trebui să fie localizați ulterior. În terminal, toți pasagerii trec printr-un coridor special desemnat în acest sens, în

care sunt instalate echipamente medicale. Unii resortisanți chinezi și UE prezintă simptomele SARS și sunt contagioși. După consultări cu medicii, se ia decizia de a se refuza intrarea resortisanților chinezi (cu condiția să nu aibă nevoie de tratament medical imediat) și de a spitaliza imediat resortisanții UE, din cauza amenințării serioase de răspândire a bolii. Alți pasageri din avion sunt contactați cu ajutorul datelor de pe cardurile de localizare și li se solicită să consulte un medic. Aceasta nu exclude posibilitatea luării unor măsuri alternative, cum ar fi carantina, acolo unde este necesar și justificat din rațiuni de sănătate publică.

5) Un grup de suporterai ai unei echipe de fotbal din Turcia sosesc la frontiera externă. Ei călătoresc cu autocarul. În timpul verificărilor la frontieră se constată că sunt în posesia unor instrumente periculoase, precum bâte de baseball, nunchaku, cuțite și alte obiecte care ar putea fi utilizate împotriva altor persoane. În acest caz, intrarea trebuie să fie refuzată din rațiuni de ordine publică, cu excepția cazului în care călătorii acceptă să predea echipamentele periculoase înainte de trecerea frontierei polone.

6) Un grup de tineri marocani care călătoresc cu feribotul din Tanger sosesc în portul Alicante (ES). Itinerariul grupului include două orașe din Spania (Barcelona și Madrid) și mai multe orașe din Franța. Se vor întoarce în Maroc cu avionul, de pe aeroportul Charles de Gaulle din Paris; dețin bilete valabile pentru călătoria de întoarcere. În timpul verificării la frontieră, unul dintre ei nu deține o viză Schengen valabilă și susține că acest fapt se datorează lipsei de timp. Se verifică scopul călătoriei, iar turiștii dețin mijloace suficiente de subzistență. Cu toate acestea, persoana nu poate dovedi în niciun fel că nu a putut solicita o viză în prealabil, nici că există motive neprevăzute sau imperative pentru a-i permite intrarea. Într-un astfel de caz, în absența unor motive umanitare și/sau legate de obligații internaționale, persoanei fără viză trebuie să i se refuze intrarea.

7) O familie rusă trece frontiera estoniană cu mașina. Totuși, se pare că vehiculul are o problemă mecanică gravă (și anume, frânele nu funcționează), ceea ce ar putea pune alte persoane în pericol. În aceste condiții, turiștilor nu li se poate permite să intre cu acea mașină până când nu rezolvă problema. Cu toate acestea, dacă toate celelalte condiții sunt îndeplinite, trebuie să li se permită să intre pe teritoriul țării pe jos sau cu alte mijloace.

8) Un cetățean somalez, care deține un pașaport somalez simplu și un permis de ședere eliberat de un alt stat Schengen care aplică integral acquis-ul Schengen, dorește să intre pe

teritoriul Republicii Ceha în scopuri de tranzit pentru a ajunge în celălalt stat Schengen. Persoana nu este inclusă în bazele de date naționale în scopul refuzului intrării acesteia. Republica Cehă nu recunoaște pașapoartele simple somaleze. Condițiile de intrare stabilite la articolul 6 alineatul (1) din Codul Frontierelor Schengen includ deținerea unui document de călătorie valabil care să permită titularului să treacă frontiera externă. Totuși, nu există nicio ierarhie oficială a acestor condiții de intrare; excepțiile prevăzute la articolul 6 alineatul (5) din Codul Frontierelor Schengen se aplică tuturor condițiilor stabilite la articolul 6 alineatul (1) din Codul Frontierelor Schengen. Aceasta înseamnă că orice resortisant al unei țări terțe care nu îndeplinește toate condițiile menționate la articolul 6 alineatul (1) din Codul Frontierelor Schengen, dar care deține un permis de ședere sau o viză de ședere pe termen lung ar trebui să fie autorizat să intre în scopul tranzitului pe teritoriul celorlalte state membre pentru a putea ajunge pe teritoriul statului Schengen care aplică integral acquis-ul Schengen, care a eliberat permisul de ședere sau viza de ședere pe termen lung, cu excepția cazului când acel resortisant se află pe lista națională a persoanelor semnalate ca inadmisibile a statului membru la ale cărui frontiere externe se prezintă și în cazul în care alerta respectivă este însoțită de instrucțiuni cu privire la interdicția de intrare sau de tranzit. În cazul cetățeanului somalez, Republica Cehă ar trebui să autorizeze persoana să intre pe teritoriul Republicii Ceha în scopul tranzitului pentru a putea ajunge pe teritoriul statului Schengen care aplică integral acquis-ul Schengen, care a eliberat permisul de ședere.

- 8.2. Statul Schengen ar trebui să nu refuze intrarea și să îi permită resortisantului unei țări terțe să intre pe teritoriul său în următoarele cazuri:
- (a) din motive umanitare, de interes național sau în temeiul unor obligații internaționale;
 - (b) dacă persoana care nu se află în posesia unei vize îndeplinește criteriile pentru a-i fi eliberată o viză la frontieră ([punctul 9 din această secțiune](#));
 - (c) doar pentru că persoana deține o viză cu intrări multiple eliberată de un alt stat membru;
 - (d) doar pentru că persoana deține o viză cu intrări multiple, dar călătorește pentru un scop diferit decât cele care ar putea fi indicate în secțiunea „observații” de pe autocolantul de viză. Observațiile naționale utilizate de unele state membre

pot fi legate de scopul (principal) pentru care s-a solicitat viza. O astfel de mențiune pe autocolantul de viză nu împiedică titularul să utilizeze o viză cu intrări multiple valabilă pentru a călători în alte scopuri (a se vedea, de asemenea, punctul 8.6 din prezenta secțiune);

- (e) dacă persoana deține un permis de ședere sau o viză de ședere pe termen lung valabilă eliberată de un stat Schengen care aplică integral acquis-ul Schengen, dar nu îndeplinește toate condițiile de intrare stabilite la articolul 6 alineatul (1) din Codul Frontierelor Schengen, persoana respectivă ar trebui să fie autorizată să intre pe teritoriul celui alt stat Schengen în scopul tranzitului, pentru a ajunge pe teritoriul statului Schengen care aplică integral acquis-ul și care a eliberat permisul de ședere sau viza de ședere pe termen lung. Cu toate acestea, tranzitul poate fi refuzat în cazul în care persoana face obiectul unei semnalări emise în bazele de date naționale ale unui stat Schengen la ale cărui frontiere externe se prezintă și în cazul în care semnalarea respectivă este însoțită de instrucțiuni cu privire la interdicția de intrare sau de tranzit. În cazul în care titularul permisului de ședere face obiectul unei semnalări în SIS privind interdicția de intrare sau de ședere, ar trebui să fie contactat imediat biroul național SIRENE pentru a lansa procedura de consultare prevăzută la articolul 30 din Regulamentul (UE) 2018/1861 și la articolul 36 din Manualul SIRENE – Frontiere și returnare.

*** Temei juridic:**

- [Codul Frontierelor Schengen \(articolele 1, 4, 6, 8, 14 și anexa V\)](#)
- [Codul de vize \(articolele 32, 35 și anexa VI\)](#)
- [Decizia nr. 565/2014/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de introducere a unui regim simplificat de control al persoanelor la frontierele externe, bazat pe recunoașterea unilaterală de către Bulgaria, Croația, Cipru și România a anumitor documente ca fiind echivalente cu vizele naționale ale acestora pentru tranzitul sau șederea preconizată pe teritoriile lor pentru o perioadă care nu depășește 90 de zile în orice perioadă de 180 de zile și de abrogare a Deciziilor nr. 895/2006/CE și nr.](#)

8.3. Persoanelor care beneficiază de dreptul la liberă circulație în temeiul dreptului Uniunii li se poate refuza intrarea doar din motive ce țin de ordinea publică sau de siguranța publică, astfel cum este prevăzut în temeiul Directivei 2004/38/CE, și anume atunci când conduita persoanei constituie o amenințare reală, prezentă și suficient de gravă la adresa unui interes fundamental al societății.

8.3.1. Prin urmare, chiar și o semnalare emisă în SIS nu poate fi considerată, în sine, un motiv suficient pentru refuzul automat al intrării acestor persoane; într-un astfel de caz, polițistul de frontieră trebuie să facă întotdeauna o evaluare amănunțită a situației și să o evalueze ținând seama de principiile menționate la punctul 8.3 din prezenta secțiune.

Dacă semnalarea a fost introdusă de un alt stat Schengen, polițistul de frontieră trebuie să contacteze imediat autoritățile responsabile din statul Schengen care a introdus semnalarea, contactând biroul SIRENE național prin intermediul rețelei de birouri SIRENE. Statul Schengen care a introdus semnalarea trebuie să verifice, în special, motivul (motivele) pentru care semnalarea a fost introdusă și dacă aceste motive sunt în continuare valabile. Aceste informații trebuie să fie transmise fără întârziere autorităților din statul Schengen solicitant. Polițiștii de frontieră pot, prin orice alte mijloace disponibile și atunci când este cazul, să contacteze autoritățile altui stat Schengen care au eliberat permisul de ședere pentru a verifica valabilitatea acestuia.

Semnalarea privind refuzul intrării va conține unele informații care ar putea ajuta la stabilirea motivelor pentru care a fost introdusă semnalarea. Semnalarea va conține informații din care să reiasă dacă decizia de refuz al intrării și al șederii se bazează pe:

1. o condamnare anterioară, astfel cum se menționează la articolul 24 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul (UE) 2018/1861 sau
2. o amenințare gravă pentru securitate, astfel cum se menționează la articolul 24 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul (UE) 2018/1861 sau
3. eludarea dreptului Uniunii sau a dreptului intern referitor la intrare și la ședere, astfel cum se menționează la articolul 24 alineatul (2) litera (c) din Regulamentul (UE) 2018/1861 sau

4. o interdicție de intrare, astfel cum se menționează la articolul 24 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (UE) 2018/1861 sau

5. o măsură restrictivă, astfel cum se menționează la articolul 25 din Regulamentul (UE) 2018/1861.

În plus, este posibil să se indice chiar în semnalare tipul de infracțiune, atunci când semnalările privind refuzul intrării sunt legate de infracțiuni. De asemenea, este posibil ca statul Schengen emitent să indice în semnalare dacă persoana vizată este membru al familiei unui cetățean al Uniunii sau o altă persoană care beneficiază de dreptul la liberă circulație. Cu toate acestea, statul Schengen emitent ar trebui să fie întotdeauna consultat în cazul în care există un rezultat pozitiv privind un resortisant al unei țări terțe care beneficiază de dreptul la liberă circulație.

Pe baza informațiilor primite, autoritățile competente vor face o evaluare ținând cont de criteriile explicate la punctul 8.3 din prezenta secțiune. Pe această bază, polițistul de frontieră va permite sau va refuza intrarea persoanei în cauză.

Dacă nu se pot obține informațiile într-un termen rezonabil, persoanei în cauză trebuie să i se permită să intre pe teritoriu. În acest caz, polițiștii de frontieră, precum și celelalte autorități naționale competente, pot efectua verificările necesare după intrarea persoanei pe teritoriu și, după caz, pot lua măsurile adecvate ulterior.

Măsura enunțată la punctul 8.3.1 din prezenta secțiune nu aduce atingere altor măsuri care trebuie luate ca o consecință a semnalării din SIS, cum ar fi arestarea persoanei, adoptarea măsurilor de protecție, informarea privind documentele pierdute și furate etc. În cazul în care o astfel de consultare dezvăluie o alertă în SIS referitoare la necesitatea de a confisca un document, acesta trebuie să fie confiscat imediat, iar biroul SIRENE trebuie să fie contactat, fără întârziere, pentru informații suplimentare.

*** Temei juridic/Jurisprudență:**

— [Directiva 2004/38/CE \(articolele 27-33\)](#)

— [Decizia nr. 1082/2013/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 octombrie 2013 privind amenințările transfrontaliere grave pentru sănătate și de abrogare a Deciziei nr. 2119/98/CE](#)

- [Regulamentul \(CE\) nr. 851/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 21 aprilie 2004 de creare a unui Centru european de prevenire și control al bolilor](#)
- [Hotărârea Curții de Justiție a Uniunii Europene din 3 iulie 1980, cauza C 157/79, Regina/Stanislaus Pieck.](#)
- [Hotărârea Curții de Justiție a Uniunii Europene din 31 ianuarie 2006, cauza C 503/03, Comisia/Spania.](#)

8.3.2. În cazul în care o persoană care beneficiază de dreptul la liberă circulație în temeiul dreptului Uniunii nu posedă documentele de călătorie necesare sau, după caz, viza necesară, statul Schengen în cauză trebuie să acorde acestei persoane, înainte de a proceda la expulzarea acesteia, toate mijloacele rezonabile pentru a îi permite să obțină, într-un termen rezonabil, documentele necesare sau pentru a confirma ori a dovedi prin alte mijloace că beneficiază de dreptul de liberă circulație în temeiul dreptului Uniunii.

*** Temei juridic/Jurisprudență:**

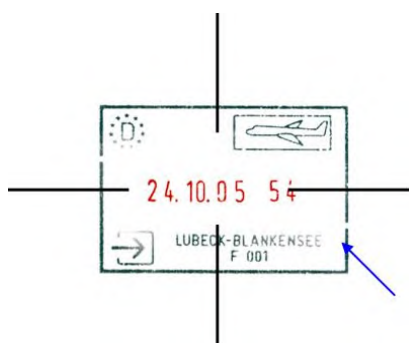
- [Directiva 2004/38/CE \(articolele 5 și 27-33\)](#) coroborată cu [Comunicarea Comisiei COM \(2009\) 313 final](#)
- [Hotărârea Curții de Justiție a Uniunii Europene din 25 iulie 2002, cauza C 459/99, MRAX/Belgia.](#)
- [Hotărârea Curții de Justiție a Uniunii Europene din 17 februarie 2005, cauza C 215/03, Salah Oulane/Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.](#)

8.4. Atunci când se refuză intrarea resortisanților țărilor terțe, agentul responsabil de verificare trebuie să:

- (a) completeze [formularul standard](#) pentru refuzul intrării, argumentând motivul (motivele) refuzului și să îl predea resortisantului țării terțe în cauză, care trebuie să semneze formularul și să primească un exemplar după semnare. În cazul în care resortisantul țării terțe refuză să semneze, polițistul de frontieră va indica refuzul în formular, la rubrica „Observații”;
- (b) aplice pe pașaport o șampilă de intrare, barată de o cruce cu cerneală neagră indelebilă, și să scrie lângă aceasta, în partea dreaptă, de asemenea cu cerneală indelebilă, literele corespunzătoare motivelor de refuz al intrării, astfel cum

sunt enumerate în formularul de refuz al intrării (a se vedea mai jos un exemplu în acest sens). Având în vedere formularea clară din partea A punctul 1 din anexa V la Codul frontierelor Schengen [precum și a articolului 18 din Regulamentul (UE) 2017/2226, care reflectă aceeași abordare] („În caz de refuz al intrării, polițistul de frontieră [...] aplică [...] o ștampilă de intrare, barată...”), polițiștii de frontieră ar trebui să aplice ștampila barată la momentul deciziei de refuz al intrării.

Exemplu de ștampilă utilizată în cazul refuzului intrării:

Litera care indică motivul de refuz al intrării, în conformitate cu formularul standard

- 8.5. În cazul în care polițistul de frontieră responsabil de verificare constată că titularul unei vize a făcut obiectul unei semnalări în SIS în scopul de a i se refuza intrarea, acesta trebuie să revoce viza prin aplicarea ștampilei cu mențiunea „REVOCATĂ”. Pentru mai multe detalii, [a se vedea punctul 10 din prezenta secțiune](#). Atunci când se revocă o viză, datele relevante trebuie introduse în VIS. În ceea ce privește acțiunile care trebuie efectuate în VIS, a se vedea [anexa 32 la prezentul manual](#).

În cazul în care un stat membru a revocat o viză eliberată de un alt stat membru, se recomandă transmiterea informațiilor prin intermediul formularului prevăzut în [anexa 31](#) la prezentul manual.

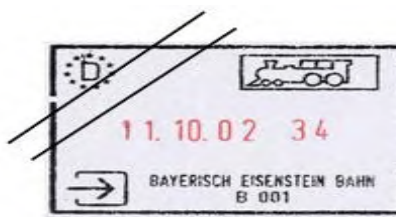
- 8.6. Viza nu trebuie să fie anulată sau revocată doar din cauză că resortisantul țării terțe nu a putut prezenta [documentul sau documentele însoțitoare](#) solicitate pentru a justifica scopul călătoriei. În acest din urmă caz, polițistul de frontieră trebuie să solicite informații suplimentare pentru a evalua dacă persoana a obținut viza într-un mod fraudulos și reprezintă un risc în ceea ce privește imigrația ilegală. Dacă este necesar, se vor contacta autoritățile competente din statul Schengen care a eliberat viza. Viza va fi

anulată de către polițistul de frontieră prin aplicarea ștampilei cu mențiunea „ANULATĂ” doar dacă se demonstrează că viza a fost obținută într-un mod fraudulos. Pentru mai multe detalii, [a se vedea punctul 10 din prezenta secțiune](#). Atunci când se anulează o viză, datele relevante trebuie introduse în VIS. În ceea ce privește acțiunile care trebuie efectuate în VIS, a se vedea anexa 32 la prezentul manual.

Dacă un stat membru a anulat o viză eliberată de un alt stat membru, se recomandă transmiterea informațiilor prin intermediul formularului prevăzut în [anexa 30 la prezentul manual](#).

Bună practică: anularea unei ștampile de intrare sau de ieșire în alte cazuri decât refuzul intrării:

Pot exista cazuri în care o ștampilă care a fost deja aplicată pe un pașaport trebuie să fie anulată (de exemplu, dacă polițistul de frontieră a aplicat ștampila greșită). În astfel de cazuri, călătorul nu poartă nicio răspundere pentru aceasta și, prin urmare, ștampila nu poate fi anulată în același mod ca atunci când i se refuză intrarea unei persoane. Așadar, se recomandă anularea ștampilei prin trasarea a două linii paralele în colțul din stânga sus al acesteia, ca în exemplul de mai jos:

- 8.7. În conformitate cu dreptul la o cale de atac eficientă și la un proces echitabil, consacrat la articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a UE, toate persoanele cărora li s-a refuzat intrarea sau un titular de viză a cărei viză a fost anulată sau revocată ar trebui să aibă dreptul de a exercita o cale de atac în conformitate cu dreptul intern. Resortisantul unei țări terțe trebuie să primească o indicație scrisă privind procedurile de atac și punctele de contact care pot furniza informații privind reprezentanții care au competența de a acționa în numele acestuia.

Atunci când o viză a fost anulată sau revocată, după caz, polițistul de frontieră trebuie să completeze formularul standard de notificare și motivare a anulării vizei, în care să

precizeze motivul (motivele) anulării sau ale revocării, și să îl transmită resortisantului țării terțe în cauză (a se vedea [anexa 25 la prezentul manual](#)).

- 8.8. Dacă unei persoane care beneficiază de dreptul la liberă circulație în temeiul dreptului Uniunii i se refuză intrarea, polițistul de frontieră trebuie să furnizeze întotdeauna persoanei în cauză o decizie scrisă. Decizia trebuie formulată în așa fel încât persoana în cauză să poată înțelege conținutul și implicațiile acesteia. Decizia trebuie să includă, de asemenea, indicații precise și complete cu privire la motivele de ordine publică sau de securitate publică pe baza cărora se ia decizia, cu excepția cazului în care acest lucru contravine intereselor securității statului. Totodată, decizia trebuie să precizeze instanța judecătorească sau autoritatea administrativă la care persoana în cauză poate introduce o cale de atac și termenul în care se poate introduce calea de atac. Se pot utiliza formulare pentru notificarea unei decizii negative, însă motivarea prezentată trebuie să permită întotdeauna justificarea deplină a motivelor în baza cărora s-a luat decizia în cazul respectiv. Prin urmare, în cazul refuzului intrării unui membru de familie al unui cetățean al UE nu este suficientă indicarea uneia sau a mai multor opțiuni prin bifarea căsuțelor din formularul standard.
- 8.9. Decizia de refuz al intrării trebuie să fie pusă în aplicare imediat.
- 8.10. Dacă resortisantul unei țări terțe a cărui intrare a fost refuzată a fost adus de către un operator de transport aerian, maritim sau terestru, transportatorul trebuie să fie obligat imediat să își asume din nou răspunderea pentru acesta. Transportatorul trebuie, în special, să fie obligat să-l returneze pe resortisantul unei țări terțe în statul terț din care acesta a fost transportat sau în statul terț care a eliberat documentul de călătorie cu care a efectuat călătoria sau într-un alt stat terț unde există certitudinea că va fi primit. Dacă resortisantul unei țări terțe căruia i s-a refuzat intrarea nu poate fi primit înapoi imediat, transportatorul trebuie să suporte toate costurile necesare legate de călătoria de întoarcere. În cazul în care transportatorul nu poate returna resortisantul unei țări terțe, acesta trebuie să fie obligat să îi asigure returnarea prin orice alte mijloace (de exemplu, prin contactarea unui alt transportator).
- 8.11. Transportatorului trebuie să i se impună o sancțiune, în conformitate cu Directiva 2001/51/CE și cu dreptul intern.

- 8.12. Polițiștii de frontieră trebuie să ia toate măsurile corespunzătoare, în funcție de circumstanțele locale, în vederea evitării intrării ilegale pe teritoriu a resortisanților țărilor terțe cărora le-a fost refuzată intrarea (de exemplu, asigurându-se că aceștia rămân în zona de tranzit a unui aeroport sau interzicându-le acestora să coboare de pe navă într-un port maritim).

*** Temei juridic:**

- [Directiva 2004/38/CE \(articolele 5 și 27-33\)](#) coroborată cu [Comunicarea Comisiei COM \(2009\) 313 final](#)
- [Codul Frontierelor Schengen \(articolul 14 și anexa V\)](#)
- [Convenția Schengen \(articolul 26\):](#)
- [Directiva 2001/51/CE a Consiliului din 28 iunie 2001 de completare a dispozițiilor prevăzute la articolul 26 din Convenția de punere în aplicare a Acordului Schengen din 14 iunie 1985;](#)
- [Codul de vize \(articolul 34 și anexa VI\)](#)

9. **VIZE SOLICITATE LA FRONTIERĂ, INCLUSIV PERSONALULUI NAVIGANT AFLAT ÎN TRANZIT, ȘI REFUZAREA ACORDĂRII ACESTOR VIZE**

Politica comună a vizelor nu este încă aplicată de Bulgaria, Croația, Cipru și România. Vizele naționale eliberate de aceste patru țări nu sunt, prin urmare, valabile pentru a circula în zona fără controale la frontierele interne. Totuși, Bulgaria, Croația, Cipru și România pot permite titularilor de vize uniforme eliberate de statele Schengen să intre sau să tranziteze pe teritoriul lor.

9.1. Tipuri de vize:

[A se vedea punctele 27-32 din partea întâi a prezentului manual](#)

Pentru informații suplimentare cu privire la diferitele tipuri de vize, a se vedea [partea a doua punctul 8 din Manualul codului de vize](#)

Pentru informații suplimentare cu privire la eliberarea vizelor la frontieră, a se vedea [partea a patra din Manualul codului de vize](#)

Pentru informații suplimentare cu privire la normele specifice de eliberare a vizelor la frontieră pentru membrii familiilor cetățenilor UE/SEE și cetățenilor CH, a se vedea [partea a treia din Manualul codului de vize](#)

*** Temei juridic:**

— [Regulamentul \(UE\) 2018/1806 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 noiembrie 2018 de stabilire a listei țărilor terțe ai căror resortisanți trebuie să dețină viză pentru trecerea frontierelor externe și a listei țărilor terțe ai căror resortisanți sunt exonerati de această obligație](#)

— [Codul de vize \(articolul 2\)](#)

*** Linkuri:**

— [Completarea autocolantului de viză](#)

— [Exemple de autocolante de viză completate](#)

10. ANULAREA ȘI REVOCAREA VIZELOR

A se vedea [partea a cincea punctele 2 și 3 din Manualul codului de vize](#)

*** Temei juridic:**

— [Codul de vize \(articolul 34 și anexa VI\)](#)

11. REGIMURI SPECIALE DE TRANZIT

11.1. Documentul de facilitare a tranzitului (FTD) și documentul de facilitare a tranzitului feroviar (FRTD)

- 11.1.1. La 1 iulie 2003, a intrat în vigoare un nou regim de călătorie pentru tranzitul între Kaliningrad și Rusia continentală. Acesta a introdus două tipuri de documente – un document de facilitare a tranzitului (FTD) și un document de facilitare a tranzitului feroviar (FRTD). Documentele menționate sunt necesare pentru traversarea teritoriului Lituaniei, cu scopul de a permite și a facilita circulația resortisanților țărilor terțe care călătoresc între două părți ale propriei țări care nu sunt contigue din punct de vedere geografic.
- 11.1.2. FTD permite tranzitul direct cu intrări multiple, prin orice mijloc de transport terestru pe teritoriul Lituaniei. Acesta este eliberat de autoritățile lituaniene și este valabil pentru maximum trei ani. Tranzitul pe baza FTD nu poate depăși 24 de ore.
- 11.1.3. FRTD este utilizat pentru călătorii dus-întors unice cu trenul și este valabil pentru maximum trei luni. Tranzitul pe baza unui FRTD nu poate depăși șase ore.
- 11.1.4. FTD și FRTD au aceeași valoare ca și o viză și trebuie eliberate într-un format uniform de autoritățile consulare în conformitate cu Regulamentele (CE) nr. 693/2003⁸⁵ și 694/2003⁸⁶ ale Consiliului. Aceste documente nu pot fi eliberate la frontieră.

*** Temei juridic:**

— [Regulamentul \(CE\) nr. 693/2003 al Consiliului din 14 aprilie 2003 de stabilire a unui document de facilitare a tranzitului \(FTD\), a unui document de facilitare a tranzitului feroviar \(FRTD\) și de modificare a Instrucțiunilor consulare comune și a Manualului comun](#)

— [Regulamentul \(CE\) nr. 694/2003 al Consiliului din 14 aprilie 2003 privind modele uniforme pentru documentul de facilitare a tranzitului \(FTD\) și documentul de facilitare a tranzitului feroviar \(FRTD\) prevăzute de Regulamentul \(CE\) nr. 693/2003](#)

⁸⁵ Regulamentul (CE) nr. 693/2003 al Consiliului din 14 aprilie 2003 de stabilire a unui document de facilitare a tranzitului (FTD), a unui document de facilitare a tranzitului feroviar (FRTD) și de modificare a Instrucțiunilor consulare comune și a Manualului comun (JO L 099, 17.4.2003, p. 8).

⁸⁶ Regulamentul (CE) nr. 694/2003 al Consiliului din 14 aprilie 2003 privind modele uniforme pentru documentul de facilitare a tranzitului (FTD) și documentul de facilitare a tranzitului feroviar (FRTD) prevăzute de Regulamentul (CE) nr. 693/2003 (JO L 099, 17.4.2003, p. 15).

11.2. **Tranzitul pe teritoriul statelor Schengen care nu pun încă în aplicare integral acquis-ul Schengen**⁸⁷

11.2.1. Până la data la care Bulgaria, Croația, Cipru și România se vor alătura zonei fără controale la frontierele interne, aceste state pot recunoaște: vizele valabile pentru două intrări sau pentru intrări multiple; vizele de ședere pe termen lung; și permisele de ședere eliberate de un stat Schengen;

ca fiind echivalente cu vizele lor naționale în scopul tranzitului pe teritoriul lor sau al șederilor preconizate pe teritoriul lor care nu depășesc 90 de zile în orice perioadă de 180 de zile.

11.2.2. Titularii documentelor menționate la punctul 11.2.1 trebuie să facă obiectul procedurilor de verificare obișnuite (punctul 1 din prezenta secțiune).

*** Temei juridic:**

— [Decizia nr. 565/2014/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de introducere a unui regim simplificat de control al persoanelor la frontierele externe, bazat pe recunoașterea unilaterală de către Bulgaria, Croația, Cipru și România a anumitor documente ca fiind echivalente cu vizele naționale ale acestora pentru tranzitul sau șederea preconizată pe teritoriile lor pentru o perioadă care nu depășește 90 de zile în orice perioadă de 180 de zile și de abrogare a Deciziilor nr. 895/2006/CE și nr. 582/2008/CE](#)

12. **SOLICITANȚII DE AZIL/SOLICITANȚII DE PROTECȚIE INTERNAȚIONALĂ**⁸⁸

*** Principii generale:**

Toate cererile de protecție internațională, inclusiv cele făcute la frontieră, trebuie să fie analizate de statele membre ale UE pentru a stabili dacă sunt admisibile și/sau dacă solicitantul se califică fie pentru statutul de refugiat, în conformitate cu Convenția de la Geneva din 28 iulie 1951 privind statutul refugiaților, completată de Protocolul de la New York din 31 ianuarie 1967, fie pentru statutul conferit prin protecția subsidiară, pe baza

⁸⁷ Acest punct se aplică doar Bulgariei, Croației, Ciprului și României.

⁸⁸ Acest punct se aplică Danemarcei, Irlandei, Norvegiei, Islandei, Liechtensteinului și Elveției în ceea ce privește stabilirea statutului membru responsabil cu examinarea unei cereri de azil și Eurodac.

Acest punct se aplică Irlandei în măsura în care se referă la Directiva 2005/85/CE.

criteriilor stabilite în Directiva 2011/95/UE.

Statul membru al UE responsabil de examinarea cererii este stabilit în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 604/2013 al Parlamentului European și al Consiliului⁸⁹ (Regulamentul Dublin III).

Procedura trebuie să fie în conformitate cu [Directiva 2013/32/UE a Parlamentului European și a Consiliului](#)⁹⁰.

- 12.1. Un resortisant al unei țări terțe trebuie să fie considerat un solicitant de azil/protecție internațională dacă își exprimă – în orice fel – teama de a fi supus persecuției sau de a suferi vătămări grave în cazul în care este returnat în țara sa de origine sau în țara în care a avut reședință obișnuită.

Nu este necesar ca dorința de protecție internațională să fie exprimată într-o anumită formă. Cuvântul „azil” nu trebuie să fie utilizat în mod expres; elementul definitoriu este exprimarea temerilor legate de ceea ce s-ar putea întâmpla la întoarcere. În cazul în care există îndoieli legate de faptul că o anumită declarație poate fi interpretată ca o dorință de a solicita azil sau o altă formă de protecție internațională, polițiștii de frontieră trebuie să se consulte cu autoritatea sau cu autoritățile naționale responsabile de examinarea cererilor de protecție internațională.

- 12.2. Tuturor resortisanților unei țări terțe care își exprimă dorința de a solicita azil/protecție internațională la frontieră (inclusiv în marea teritorială, la aeroport și în zonele de tranzit ale porturilor maritime) trebuie să li se ofere oportunitatea de a depune cererea în cel mai scurt timp posibil. În acest sens, polițiștii de frontieră trebuie să informeze solicitanții, într-o limbă pe care se presupune în mod rezonabil că o înțeleg, cu privire la procedura de urmat (cum și unde să depună cererea), precum și cu privire la drepturile și obligațiile lor, inclusiv cu privire la consecințele nerespectării obligațiilor lor și ale lipsei de cooperare cu polițiștii de frontieră.

⁸⁹ Regulamentul (UE) nr. 604/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe sau de către un apatrid (JO L 180, 29.6.2013, p. 31).

⁹⁰ Directiva 2013/32/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind procedurile comune de acordare și retragere a protecției internaționale (JO L 180, 29.6.2013, p. 60).

Pentru a evita neînțelegerile și pentru a se asigura că solicitanții sunt informați în mod corespunzător cu privire la drepturile și obligațiile lor, precum și cu privire la procedură, dacă un solicitant de protecție internațională nu cunoaște suficient limba vorbită în statul membru al UE în cauză, trebuie să se facă apel la serviciile unui interpret.

- 12.3. Autoritățile naționale competente desemnate de fiecare stat membru al UE în scopul examinării cererilor de protecție internațională trebuie să fie informate că s-a depus o cerere de protecție internațională.

Polițistul de frontieră nu trebuie să ia nicio decizie de a returna solicitantul înainte de a se consulta cu autoritatea națională competentă responsabilă de examinarea cererilor de protecție internațională.

- 12.4. Trebuie prelevate amprente digitale de la toate degetele tuturor solicitanților de azil cu vârsta peste 14 ani, în conformitate cu legislația națională a statului membru al UE, și trimise sistemului central Eurodac pentru ca verificările în sistemul EURODAC să poată fi efectuate.

*** Temei juridic:**

— [Convenția de la Geneva din 28 iulie 1951](#) și [Protocolul de la New York](#);

— [Regulamentul \(UE\) nr. 603/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind instituirea sistemului „Eurodac” pentru compararea amprentelor digitale în scopul aplicării eficiente a Regulamentului \(UE\) nr. 604/2013 de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe sau de către un apatrid și privind cererile autorităților de aplicare a legii din statele membre și a Europol de comparare a datelor Eurodac în scopul asigurării respectării aplicării legii și de modificare a Regulamentului \(UE\) nr. 1077/2011 de instituire a Agenției europene pentru gestionarea operațională a sistemelor informatice la scară largă, în spațiul de libertate, securitate și justiție](#);

— [Regulamentul \(UE\) nr. 604/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe sau de către un apatrid](#);

- [Regulamentul de punere în aplicare \(UE\) nr. 118/2014 al Comisiei din 30 ianuarie 2014 de modificare a Regulamentului \(CE\) nr. 1560/2003 de stabilire a normelor de aplicare a Regulamentului \(CE\) nr. 343/2003 al Consiliului de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de azil prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe;](#)
- [Directiva 2011/95/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011 privind standardele referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de protecție internațională, la un statut uniform pentru refugiați sau pentru persoanele eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară și la conținutul protecției acordate;](#)
- [Directiva 2013/32/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind procedurile comune de acordare și retragere a protecției internaționale;](#)
- [Directiva 2013/33/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 de stabilire a standardelor pentru primirea solicitanților de protecție internațională;](#)
- [Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, în special articolul 4 \(interzicerea torturii și a pedepselor sau tratamentelor inumane sau degradante\), articolul 18 \(dreptul de azil\) și articolul 19 \(protecția în caz de strămutare, expulzare sau extrădare\).](#)

13. ÎNREGISTRAREA INFORMAȚIILOR LA FRONTIERĂ

Ansamblul informațiilor de serviciu, precum și orice informație de interes special trebuie să se înregistreze manual sau electronic la toate punctele de trecere a frontierei. Informațiile care trebuie înregistrate trebuie să includă în special:

- numele polițistului de frontieră responsabil local de verificările la frontieră și numele celorlalți agenți din fiecare echipă;
- eventualele relaxări ale verificărilor asupra persoanelor;
- eliberarea, la frontieră, a vizelor și a documentelor care înlocuiesc pașapoartele și vizele;
- persoanele reținute și plângerile (infrațiuni și contravenții);
- refuzul intrării (motivele refuzului și cetățenia);

- codurile de securitate ale ștampilelor de intrare și de ieșire, identitatea polițiștilor de frontieră care utilizează ștampilele, la un moment dat sau pentru un anumit schimb, precum și informațiile privind ștampilele pierdute sau furate;
- plângeri ale persoanelor care au făcut obiectul verificărilor;
- alte măsuri polițienești și judiciare de interes deosebit;
- evenimente deosebite.

14. **COOPERAREA CU ALTE SERVICII**

Polițiștii de frontieră trebuie să coopereze îndeaproape cu toate autoritățile publice care acționează la frontieră – de exemplu, autorități vamale sau alte servicii competente în chestiuni legate de securitatea mărfurilor sau servicii responsabile de securitatea transporturilor.

15. **MARCAREA DOCUMENTELOR FRAUDULOASE**

În cazul în care un polițist de frontieră depistează, în timpul efectuării verificărilor la frontieră, un document care este fraudulos, acesta ar trebui să refuze intrarea resortisantului țării terțe și să marcheze documentul în conformitate cu Codul Frontierelor Schengen (părțile A și B din anexa V).

Polițistul de frontieră ar trebui să ia toate măsurile necesare pentru a împiedica utilizarea viitoare a documentului fraudulos. Pentru a îndeplini acest obiectiv, polițistul de frontieră ar trebui, în general, să confişte documentul.

În cazul în care este necesar să se predea documentul autorităților competente (de control la frontieră sau altele) din țara terță/țara de origine vizată (în mod direct, prin intermediul companiilor de transport sau prin canale diplomatice), polițistul de frontieră ar trebui să:

- anuleze documentul - prin perforarea sau tăierea documentului pe banda de citire optică (MRZ), acolo unde acest lucru este posibil

sau, dacă acest lucru nu este posibil:

- să marcheze documentul după cum urmează (doar în cazurile în care documentul nu este marcat astfel cum se descrie la primul paragraf de la prezentul punct):

1) Hârtie

Marcarea colțului din stânga jos al ultimei pagini a pașaportului și, dacă este posibil, marcarea paginii pe care se regăsesc semnele falsificării sau ale contrafacerii, prin trasarea unui triunghi mic în jurul literei „F” cu un pix cu vârf gros de culoare roșie (cu excepția cazului în care pagina este plină, caz în care ar trebui să se utilizeze paginile alăturate);

2) Polimer

Marcarea unei zone goale pe un document pe bază de polimer de sine stătător, prin trasarea unui triunghi mic în jurul literei „F”, utilizând un pix cu cerneală UV, preferabil de culoare roșie;

sau (doar pentru documentele contrafăcute integral)

Marcarea unei zone goale pe un document contrafăcut pe bază de polimer de sine stătător, prin perforarea sau tăierea documentului în zona în care datele personale și imitațiile caracteristicilor de securitate nu sunt afectate.

În cazul specific de fraudă privind documente care par să fi fost eliberate de un alt stat Schengen, documentul confiscat ar trebui să fie returnat statului respectiv, imediat ce se finalizează procedurile naționale legate de confiscarea documentului.

16. **VERIFICAREA AUTENTICITĂȚII DATELOR STOCATE ÎNTR-UN PAȘAPORT BIOMETRIC**

Pentru a asigura eficacitatea verificărilor la frontieră, este necesar să se verifice autenticitatea și integritatea datelor stocate în microcip la verificarea pașapoartelor biometrice. Pentru a verifica dacă datele de pe cip au fost introduse de către o autoritate autorizată și dacă au fost modificate, conținutul cipului ar trebui să fie autentificat prin autentificarea pasivă. Certificatul privind semnarea documentului (Document Signer) ar trebui să fie verificat în raport cu certificatul CSCA de încredere din țara emitentă. Dacă acest tip de autentificare este posibilă din punct de vedere tehnic, ar trebui să se utilizeze autentificarea cu cip pentru a verifica dacă cipul este autentic.

17. **VALABILITATEA ÎNREGISTRĂRII COPIILOR ÎN PAȘAPOARTELE PĂRINȚILOR**

Regulamentul (CE) nr. 2252/2004 prevede că, începând cu 26 iunie 2012, titularilor de pașapoarte eliberate de statele Schengen li se aplică următorul regim:

1. Copiii au nevoie de pașaport indiferent de vârstă;
2. Copiii nu pot călători doar pe baza înscrierii lor în pașapoartele părinților;
3. Pașapoartele părinților rămân valabile după data de 26 iunie 2012, chiar dacă includ menționarea numelor copiilor lor.

Aceste dispoziții nu se aplică Irlandei. De asemenea, nu se aplică pentru pașapoartele eliberate de alte țări terțe decât țările asociate spațiului Schengen.

Dispozițiile Directivei 2004/38/CE se aplică atunci când familiile din UE/SEE călătoresc dintr-un stat membru al UE/SEE către alt stat membru, atunci când tranzitează un stat membru al UE/SEE (când pleacă spre o țară terță sau când se întorc dintr-o țară terță) și când se întorc dintr-o țară terță într-un stat membru al UE/SEE care nu este statul lor de cetățenie.

În conformitate cu articolul 5 alineatul (4) din Directiva 2004/38/CE⁹¹, absența unui pașaport individual pentru copiii incluși în pașaportul părinților lor nu ar trebui să conducă în mod automat la refuzul dreptului de a părăsi teritoriul unui stat Schengen sau de a intra pe teritoriul unui stat Schengen. Cu excepția cazului în care există îndoieli rezonabile cu privire la identitatea și cetățenia copiilor incluși în pașapoartele părinților lor, prezentarea pașaportului părintelui ar trebui să fie, în principiu, considerată ca o dovadă a faptului că copiii respectivi, în calitate de cetățeni ai UE, intră sub incidența dreptului la liberă circulație în temeiul dreptului Uniunii.

Cu toate acestea, dreptul cetățenilor UE, indiferent de vârstă, la liberă circulație și ședere nu ar trebui să fie utilizat pentru a eluda dispozițiile Regulamentului (CE) nr. 2252/2004, în special în cazul în care există motive serioase pentru a suspecta că există posibilitatea ca un copil să fi fost sustras în mod ilegal din custodia persoanei (persoanelor) care își exercită în mod legal autoritatea părintească asupra acestuia.

⁹¹

Articolul 5 alineatul (4) din Directiva 2004/38/CE: În cazul în care un cetățean al Uniunii sau un membru al familiei acestuia care nu are cetățenia unui stat membru nu posedă documentele de călătorie necesare sau, după caz, viza necesară, statul membru în cauză acordă acestor persoane, înainte de a proceda la expulzarea acestora, toate mijloacele rezonabile pentru a le permite să obțină, într-un termen rezonabil, documentele necesare sau pentru a confirma ori a dovedi prin alte mijloace că beneficiază de dreptul de liberă circulație și ședere.

SECȚIUNEA II: Frontiere terestre

1. VERIFICAREA TRAFICULUI RUTIER

- 1.1. Polițistul de frontieră aflat la comanda punctului de trecere a frontierei trebuie să se asigure că se efectuează verificări eficace asupra persoanelor și documentelor, garantând totodată siguranța și fluxul traficului rutier. În acest sens, ar trebui să se introducă îmbunătățiri tehnice, acolo unde este necesar, pentru a reduce timpii de răspuns pentru consultarea bazelor de date relevante. După caz, infrastructura tehnică a punctelor de trecere a frontierei ar trebui să fie îmbunătățită, inclusiv prin utilizarea sporită a cititoarelor de pașapoarte și a terminalelor mobile.
- 1.2. Dacă este posibil, ar trebui să existe benzi separate destinate persoanelor care beneficiază de dreptul la liberă circulație în temeiul dreptului Uniunii și altor resortisanți ai țărilor terțe, în conformitate cu normele generale privind separarea benzilor.
- 1.3. De fiecare dată când este posibil, verificările ar trebui să fie efectuate de către doi polițiști de frontieră.

*** Temei juridic:**

— [Codul Frontierelor Schengen \(articolul 8, articolul 10 și anexa VI\)](#)

*** Bune practici:**

● Mijlocul de transport ar trebui să facă obiectul unei percheziții atunci când:

- (a) există o suspiciune justificată că în interiorul vehiculului sunt ascunse persoane, droguri, materiale explozive și/sau arme;
- (b) există o suspiciune justificată că pasagerii sau conducătorul auto al vehiculului au comis o infracțiune sau o contravenție;
- (c) documentele vehiculului prezentate sunt incomplete sau false.

În orice caz, dreptul intern al statului Schengen în cauză se va aplica în cazul acestor percheziții.

● Ar trebui să se utilizeze câini detectivi pentru verificările aleatorii în vederea depistării materialelor explozive, a drogurilor și a persoanelor ascunse.

Verificări ale vehiculelor private:

● De fiecare dată când este posibil, verificările asupra persoanelor care călătoresc în vehicule private ar trebui să fie efectuate după cum urmează:

- (a) conducătorul auto și pasagerii pot rămâne în interiorul vehiculului în timpul verificărilor;
- (b) polițistul de frontieră verifică documentele și le compară cu persoanele care trec frontiera;
- (c) un al doilea polițist de frontieră observă, în același timp, persoanele din mașină și îl asigură pe polițistul care efectuează verificările.

● Atunci când există suspiciunea că un document de călătorie, un permis de conducere, o asigurare sau un document de înmatriculare a fost falsificat, toți călătorii ar trebui să coboare din mașină. Mașina ar trebui să fie percheziționată amănunțit. Aceste activități ar trebui să fie efectuate în linia a doua de control.

Verificări ale autobuzelor:

● Verificările persoanelor care călătoresc cu autobuzul pot fi efectuate într-un terminal pentru pasageri sau în interiorul autobuzului, în funcție de circumstanțe. Dacă verificarea se efectuează în interiorul autobuzului, ar trebui să se ia următoarele măsuri, de fiecare dată când este posibil:

- (a) verificarea documentelor ar trebui să înceapă cu verificarea conducătorului auto al autobuzului și al însoțitorului de grup, dacă este o călătorie organizată;
- (b) dacă există îndoieli cu privire la documentul de călătorie sau la scopul călătoriei sau în cazul în care există indicații că o persoană poate reprezenta o amenințare pentru ordinea publică, securitatea internă sau sănătatea publică a statelor Schengen, acesteia ar trebui să i se solicite să coboare din autobuz și ar trebui să facă obiectul unei verificări amănunțite în linia a doua; în același timp, un al doilea polițist de frontieră observă persoanele din interiorul autobuzului și îl asigură pe polițistul care efectuează verificările.

● În cazul în care traficul este intens, pasagerii autobuzelor de pe liniile locale regulate ar trebui să fie verificați mai întâi, dacă circumstanțele permit acest lucru.

La verificarea documentelor de călătorie în interiorul autobuzului, polițiștii ar trebui să utilizeze dispozitive electronice, în special pentru căutările în SIS.

Verificări ale camioanelor:

Verificările camioanelor ar trebui să se efectueze după cum urmează, în strânsă cooperare cu autoritățile vamale competente:

- (a) De fiecare dată când este posibil, ar trebui să existe o bandă specială pentru camioane, unde:

- camionul și conținutul acestuia pot fi percheziționate într-un mod convenabil;
- câinii detectivi pot fi utilizați fără nicio perturbare;
- se pot utiliza echipamente tehnice pentru percheziții (și anume, dispozitive cu raze X și detectoare de dioxid de carbon).

- (b) În timpul verificării camioanelor, polițistul de frontieră ar trebui să acorde o atenție deosebită camioanelor cu containere în care ar putea fi ascunse mașini furate, persoane traficate sau materiale periculoase. Toate documentațiile conținutului ar trebui să fie verificate cu atenție.

(c) Toate camioanele ar trebui să fie percheziționate cu atenție în cazurile în care:

- sigiliul vamal a fost rupt;
- prelata a fost distrusă sau cusută;
- există o suspiciune că persoane, droguri, materiale periculoase și explozive ar putea fi ascunse în interior.

● Următoarele verificări suplimentare pot fi, de asemenea, efectuate:

(a) controlul traficului rutier, inclusiv respectarea dispozițiilor sociale (de exemplu, conformitatea tehnică a mașinii, perioada în care conducătorul auto se află la volan și perioada de odihnă, asigurarea conducătorului auto);

(b) controlul transportului rutier (contractul de transport al mărfurilor, cu documente);

(c) controlul prezenței mărfurilor radioactive și periculoase.

Toate aceste controale suplimentare sunt efectuate în conformitate cu dreptul Uniunii și cu reglementările naționale ale fiecărui stat Schengen.

1.4. Statele Schengen pot încheia sau menține acorduri bilaterale cu țările terțe vecine în ceea ce privește stabilirea punctelor comune de trecere a frontierei în care polițiștii lor de frontieră și polițiștii de frontieră ai țării terțe desfășoară unul după celălalt verificări la ieșire și la intrare în conformitate cu dreptul lor intern pe teritoriul celeilalte părți. Aceste puncte comune de trecere a frontierei pot fi situate atât pe teritoriul unui stat Schengen, cât și pe teritoriul unei țări terțe.

2. VERIFICAREA TRAFICULUI FERVIAR

2.1. Polițistul de frontieră aflat la conducerea punctului de trecere a frontierei feroviar ar trebui să colecteze informații cu privire la orarul trenurilor și la numărul preconizat al pasagerilor feroviari pentru a asigura verificări eficiente la frontieră.

2.2. Verificările la frontieră, pentru care se aplică dispozițiile privind frontierele externe, pot fi efectuate în unul dintre cele trei moduri de mai jos:

(a) în prima gară de sosire sau în ultima gară de plecare;

(b) în tren, în timpul tranzitului între ultima gară de plecare și prima gară de sosire, indiferent de direcție.

- 2.3. Verificarea la frontieră include o verificare a:
- (a) echipajului trenului;
 - (b) pasagerilor care merg în străinătate;
 - (c) pasagerilor care vin din străinătate și care nu au fost verificați anterior;
 - (d) exteriorului trenului.
- 2.4. Controlul la frontieră a pasagerilor din trenurile de mare viteză poate fi efectuat în oricare dintre modurile de mai jos:
- (a) în gările în care persoanele urcă în tren;
 - (b) în gările de pe teritoriul statelor Schengen în care coboară persoanele respective;
 - (c) în tren, în timpul tranzitului între gări, cu condiția ca persoanele să rămână în tren.
- 2.5. Pentru trenurile de mare viteză provenind din afara zonei fără controale la frontierele interne și care fac mai multe opriri pe teritoriul statelor Schengen, dacă operatorul de transport feroviar are posibilitatea să îmbarce pasageri exclusiv pentru restul traseului situat în zona fără controale la frontierele interne, acei pasageri trebuie să facă obiectul unor verificări de intrare, fie la bordul trenului, fie în gara de destinație, cu excepția cazului în care au fost efectuate verificări în gara în care s-au îmbarcat în tren.
- Într-un astfel de caz, persoanele care vor să ia trenul exclusiv pentru restul traseului trebuie să primească o notificare clară înainte de plecarea trenului, prin care să fie informate că vor face obiectul verificărilor la intrare în timpul călătoriei sau în gara de destinație.
- În direcția inversă, persoanele de la bordul trenului trebuie să facă obiectul unor verificări la ieșire, urmându-se o procedură similară.
- 2.6. Polițistul de frontieră poate inspecta spațiile goale din vagoane pentru a se asigura că persoanele sau obiectele care fac obiectul verificării la frontieră nu s-au ascuns în acele spații. Polițiștii de frontieră vor percheziționa întotdeauna trenul amănunțit atunci când există o suspiciune legată de existența unor materiale explozive sau droguri ascunse.

- 2.7. În cazul în care există motive să se considere că persoanele semnalate sau suspectate de comiterea unei infracțiuni sau resortisanți ai unor țări terțe care au intenția de a intra ilegal se ascund în tren, polițistul de frontieră, în cazul în care nu poate acționa în conformitate cu dispozițiile de drept intern, trebuie să notifice autoritățile din statele Schengen către teritoriul cărora sau pe teritoriul cărora circulă trenul.

*** Temei juridic:**

— [Codul Frontierelor Schengen \(articolul 8 și anexa VI\)](#)

*** Bune practici:**

- În timpul verificării pe platforma din prima gară de sosire sau din ultima gară înainte de plecare, trenul ar trebui să fie păzit pentru a împiedica persoanele să eludeze verificarea la frontieră. Polițiștii de frontieră și agenții care păzesc trenul ar trebui să se afle în contact permanent.
- În timpul verificării pasagerilor la bordul trenului, pasagerilor nu ar trebui să le permită să se deplaseze în tren.
- Verificarea unui tren de mărfuri ar trebui să constea în verificarea documentelor echipajului trenului și examinarea vagoanelor trenului.
- În timpul controlului la frontieră al trenurilor de pasageri și de mărfuri, polițistul de frontieră ar trebui să acorde o atenție specială pasagerilor și obiectelor atunci când există un risc de transportare a unor materiale explozive. Pentru a efectua această sarcină în mod corect, ar trebui să se utilizeze câini detectivi.
- Verificarea la bordul trenului, la frontieră, ar trebui să fie finalizată înainte de gara convenită.
- Măsurile de control nu ar trebui, în principiu, să ducă la întârzieri în ora de plecare programată a trenurilor. Dacă, totuși, este cauzată o întârziere, șeful gării ar trebui să fie notificat în cel mai scurt timp.

3. MICUL TRAFIC DE FRONTIERĂ

- 3.1. Statele Schengen pot încheia acorduri bilaterale cu țări terțe învecinate pentru a stabili un regim facilitat al „micului trafic la frontieră” pentru locuitorii din zonele de frontieră. Acest regim se aplică resortisanților țărilor terțe care locuiesc în zona de frontieră (maximum 50 km) a unei țări terțe care se învecinează cu un stat Schengen, care, în general, locuiesc cel puțin un an în zona respectivă (pot fi prevăzute excepții în [acordurile bilaterale](#)) și au motive legitime (legături de familie, motive economice, sociale sau culturale) pentru a traversa frontiera foarte frecvent. Potrivit acestui regim, locuitorilor din zona de frontieră li se permite să traverseze frontiera doar pentru a locui în zona de frontieră a unui stat Schengen pentru o perioadă neîntreruptă de maximum trei luni.
- 3.2. Acordurile bilaterale pot prevedea următoarele:
- (a) instituirea unor puncte de trecere a frontierei specifice rezervate locuitorilor din zona de frontieră;
 - (b) definirea benzilor specifice la punctele de trecere a frontierei rezervate locuitorilor din zona de frontieră;
 - (c) în cazuri excepționale, justificate de circumstanțele locale, autorizarea locuitorilor din zona de frontieră să treacă frontiera în afara punctelor de trecere a frontierei și a orarului stabilit. Acest lucru se aplică, de exemplu, în situațiile în care un fermier trebuie să traverseze frontiera frecvent pentru a lucra pe terenul său sau dacă frontiera trece printr-un oraș. În astfel de cazuri, locul în care se poate trece frontiera trebuie să fie specificat în permisul de mic trafic de frontieră (a se vedea secțiunea I punctul 5.5).
- 3.3. Locuitorii din zonele de frontieră care trec frontiera în conformitate cu punctele (a) și (b) de mai sus și pe care polițiștii de frontieră îi cunosc foarte bine deoarece trec frontiera foarte frecvent pot face, de obicei, doar obiectul unor verificări aleatorii. Cu toate acestea, inopinat și la intervale neregulate, respectivele persoane trebuie să facă obiectul unor verificări amănunțite.

- 3.4. Dacă facilitatea menționată la punctul 3.2 litera (c) este prevăzută în acordul bilateral cu țara terță (și anume, pentru a permite trecerea frontierei în afara punctelor de trecere a frontierei autorizate), statul Schengen în cauză trebuie să efectueze verificări aleatorii și să mențină o supraveghere regulată de-a lungul frontierei pentru a împiedica trecerea neautorizată a frontierei.
- 3.5. Mai multe detalii privind verificările care trebuie efectuate asupra locuitorilor din zonele de frontieră care beneficiază de regimul micului trafic de frontieră se regăsesc la [punctul 5.5 din secțiunea I.](#)

*** Temei juridic:**

- [Regulamentul \(CE\) nr. 1931/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 decembrie 2006 de stabilire a normelor referitoare la micul trafic de frontieră la frontierele terestre externe ale statelor membre și de modificare a dispozițiilor Convenției Schengen](#)
- [Acorduri bilaterale privind micul trafic de frontieră](#)

SECȚIUNEA III: Frontiere aeriene

1. VERIFICĂRI ÎN AEROPORTURI

- 1.1. Pentru a asigura eficacitatea verificărilor la frontieră în aeroport, polițiștii de frontieră trebuie să colecteze toate informațiile necesare cu privire la orarul traficului aerian, pentru a dispune de personal suficient în conformitate cu fluxul de pasageri, ținând seama de faptul că ar trebui să se acorde prioritate pasagerilor care sosesc.

Infrastructura tehnică a punctelor de trecere a frontierei ar trebui să fie îmbunătățită, inclusiv prin utilizarea sporită a cititoarelor de pașapoarte, a sistemului de identificare biometrică a pasagerilor în aeroporturi și a terminalelor mobile.

Ar trebui să se introducă îmbunătățiri tehnice, acolo unde este necesar, pentru a reduce timpii de răspuns pentru consultarea bazelor de date relevante.

- 1.2. Trebuie să existe infrastructură adecvată pentru a separa zborurile interne (zborurile dintre aeroporturile situate în zona fără controale la frontierele interne) de zborurile externe și pentru a preveni circulația neautorizată a persoanelor și/sau a documentelor între aceste două zone.
- 1.3. De obicei, verificările la frontieră se vor efectua la punctul de trecere a frontierei din cadrul aeroportului; cu toate acestea, dacă există un risc legat de securitatea internă și de imigrația ilegală, verificarea la frontieră poate fi efectuată la bordul aeronavei sau la poartă.
- 1.4. Accesul la zona de tranzit internațional trebuie să fie controlat; de obicei, verificările nu vor fi efectuate în zona de tranzit, cu excepția cazului în care evaluarea riscurilor de migrație neregulamentară sau securitatea internă justifică acest lucru.

*** Bune practici:**

- Verificarea membrilor echipajului ar trebui să fie efectuată înaintea verificării pasagerilor, într-un loc separat.
- De fiecare dată când este posibil, ar trebui să se creeze un loc separat pentru verificările la frontieră în linia a doua.
- De fiecare dată când este posibil, ar trebui să existe o bandă separată pentru diplomați și

pasagerii cu mobilitate redusă.

- Toate zonele aeroportului ar trebui să fie sub supraveghere strictă prin monitorizare și patrulare, în special zona în care pasagerii trec prin zona de check-in, zona de control al pașapoartelor și zona de tranzit. Din motive de securitate, orice bagaj abandonat de proprietarul său sau alte obiecte suspecte ar trebui să fie semnalate imediat autorităților de securitate.

1.5. Locul în care se efectuează verificări la frontiere trebuie să se stabilească în conformitate cu următoarea procedură:

- (a) Pasagerii zborurilor provenind dintr-un aeroport din afara zonei fără controale la frontierele interne, cu destinația către un stat Schengen, trebuie să fie supuși verificărilor de intrare pe aeroportul de sosire al zborului respectiv. Pasagerii zborurilor care operează în zona fără controale la frontierele interne și care se îmbarcă pe un zbor cu destinația în afara acestei zone (pasageri în transfer) trebuie să facă obiectul verificărilor de ieșire pe aeroportul de plecare al ultimului zbor.

*** Exemple:**

- în cazul unui zbor din Brazilia către Lisabona, cu o legătură în Lisabona către Paris, verificările de intrare se efectuează în Lisabona;
- în cazul unui zbor din Paris către Lisabona, cu un transfer către Brazilia, verificările de ieșire se efectuează în Lisabona.

- (b) În cazul zborurilor cu proveniența sau destinația în aeroporturi situate în afara zonei fără controale la frontierele interne, fără pasageri în transfer și zboruri cu escale multiple în aeroporturile din zona fără controale la frontierele interne, fără schimbarea aeronavei:

- (i) pasagerii zborurilor cu proveniența sau destinația într-un aeroport situat în afara zonei fără controale la frontiere interne, fără transfer anterior sau ulterior pe teritoriul zonei fără controale la frontierele interne, trebuie să facă obiectul verificărilor de intrare pe aeroportul de intrare și al verificărilor de ieșire pe aeroportul de ieșire;

*** Exemple:**

- în cazul unui zbor din New York către Berlin, verificările de intrare se efectuează în Berlin;
- în cazul unui zbor din Berlin către New York, verificările de ieșire se efectuează în Berlin.

- (ii) pasagerii zborurilor cu proveniența sau destinația într-un aeroport situat în afara zonei fără controale la frontiere interne, cu escale multiple pe teritoriul zonei fără controale la frontierele interne, fără schimbare de aeronavă (pasageri în tranzit), cu condiția ca pasagerii să nu se poată îmbarca în aeronavă pe tronsonul situat în zona fără controale la frontierele interne, trebuie să facă obiectul verificărilor de intrare pe aeroportul de destinație și al verificărilor de ieșire pe aeroportul de îmbarcare;

*** Exemple:**

- în cazul unui zbor între Beijing-Helsinki-Frankfurt-Paris, cu escale în Helsinki și Frankfurt doar pentru debarcarea pasagerilor (îmbarcarea pentru tronsonul rămas este interzisă), verificările de intrare se efectuează pentru pasagerii care debarcă în Helsinki, Frankfurt și, respectiv, Paris;
- în cazul unui zbor Paris-Frankfurt-Helsinki-Beijing, se fac escale în Frankfurt și Helsinki doar pentru debarcarea pasagerilor (îmbarcarea este interzisă). Verificările de ieșire se efectuează în Paris, Frankfurt și Helsinki.
- în cazul unui zbor Sofia-Helsinki-Frankfurt-Paris, cu escale în Helsinki și Frankfurt doar pentru debarcarea pasagerilor (îmbarcarea pentru tronsonul rămas este interzisă), verificările de intrare se efectuează pentru pasagerii care debarcă în Helsinki, Frankfurt și, respectiv, Paris;
- în cazul unui zbor Paris-Frankfurt-Helsinki-Sofia, se fac escale în Frankfurt și Helsinki doar pentru debarcarea pasagerilor (îmbarcarea este interzisă). Verificările de ieșire se efectuează în Paris, Frankfurt și Helsinki.

- (iii) în cazul în care operatorul de transport aerian are posibilitatea, pentru zborurile cu proveniența dintr-un aeroport situat în afara zonei fără controale la

frontierele interne și care fac escale multiple pe teritoriul zonei fără controale la frontierele interne, să poată îmbarca pasageri exclusiv pentru tronsonul rămas pe acest teritoriu, pasagerii în cauză trebuie să facă obiectul verificărilor de ieșire pe aeroportul de îmbarcare și al verificărilor de intrare pe aeroportul de destinație. Verificarea pasagerilor care, în timpul acestor escale, se află deja la bordul aeronavei și nu s-au îmbarcat în zona fără controale la frontierele interne, trebuie să se efectueze în conformitate cu litera (b) punctul (ii). În cazul în care țara de destinație este situată în afara zonei fără controale la frontierele interne, pentru această categorie de zboruri trebuie să se aplice procedura inversă.

*** Exemple:**

— Zbor pe ruta New York-Paris-Frankfurt-Roma cu îmbarcarea autorizată la escalele din Paris și Frankfurt. Verificările de intrare se efectuează cu privire la pasagerii care coboară în Paris, Frankfurt (inclusiv cei care s-au îmbarcat în Paris) și Roma (inclusiv cei care s-au îmbarcat în Paris și Frankfurt).

— Zbor pe ruta Hamburg-Bruxelles-Paris-Cairo cu îmbarcarea autorizată la escalele din Bruxelles și Paris. Verificările de ieșire se efectuează în Hamburg, Bruxelles și Paris.

- 1.6. Când un avion trebuie să aterizeze, în cazuri de forță majoră sau de pericol iminent, pe cea mai apropiată pistă de aterizare, care nu este un punct de trecere a frontierei, avionul își poate continua zborul după primirea autorizației din partea polițiștilor de frontieră și, în ceea ce privește verificările vamale, din partea administrațiilor vamale. Când un avion trebuie să aterizeze, în cazuri de forță majoră sau de pericol iminent, pe un aeroport, care este un punct de trecere a frontierei, se recomandă să se procedeze după cum urmează:

*** Exemple:**

1. Un zbor plecat dintr-o țară terță și care are ca destinație o țară terță efectuează o escală de urgență în spațiul fără controale la frontierele interne:

dacă pasagerii rămân în zona de tranzit, aceștia nu intră în spațiul fără controale la frontierele interne și, prin urmare, nu sunt necesare verificări la frontieră;

dacă pasagerii trec frontiera, de exemplu deoarece nu există o zonă de tranzit, sunt necesare verificări la frontieră, iar pasagerii ar trebui să primească – dacă este necesar – o viză în conformitate cu articolul 35 din Codul de vize și să fie înregistrați în EES/să li se ștampileze pașaportul. În cazul în care nu este posibil, în evenimentul imprevizibil descris, să se acorde o viză (sau, în viitor, ETIAS) la frontieră, ar trebui utilizată ca măsură de ultimă instanță o derogare în temeiul articolului 6 alineatul (5) litera (c) din Codul frontierelor Schengen.

2. Un zbor plecat din spațiul fără controale la frontierele interne și care are ca destinație o țară terță efectuează o escală de urgență în spațiul fără controale la frontierele interne:

dacă pasagerii rămân în zona de tranzit, aceștia nu (re)intră în spațiul fără controale la frontierele interne și, prin urmare, nu sunt necesare verificări la frontiere;

dacă nu există o zonă de tranzit, ceea ce contează este faptul că pasagerii nu au părăsit spațiul fără controale la frontierele interne. Prin urmare, ar trebui ca ștampila de ieșire să fie anulată și să se efectueze o nouă verificare la ieșire înainte de îmbarcarea în noul avion. Ar trebui avut grijă ca acest lucru să nu conducă la o înregistrare ca persoană care a depășit durata de ședere autorizată, deoarece pasagerul nu are nicio vină. [NB: În cadrul EES s-ar aplica o logică paralelă și dispoziții paralele, iar fișa de ieșire ar trebui anulată/rectificată în conformitate cu articolul 35 alineatele (1), (2) și (3) din Regulamentul (UE) 2017/2226].

3. Un zbor plecat dintr-o țară terță către o destinație în spațiul fără controale la frontierele interne și efectuează o escală de urgență în spațiul respectiv:

dacă pasagerii rămân în zona de tranzit, aceștia nu intră în spațiul fără controale la frontierele interne și, prin urmare, nu sunt necesare verificări la frontiere;

dacă pasagerii trec frontiera, de exemplu deoarece nu există o zonă de tranzit, ar trebui efectuate verificările la frontieră obișnuite pentru intrarea în spațiul fără controale la frontierele interne, deoarece s-a schimbat doar punctul de intrare.

*** Bune practici:**

- După aterizarea unui avion, un polițist de frontieră ar trebui să se prezinte la locul de parcare a avionului înainte de debarcarea pasagerilor atunci când:

- a fost comisă o infracțiune sau o contravenție la bord;
 - există o amenințare pentru securitatea internă;
 - există un risc de migrație neregulamentară;
 - există persoane expulzate din alte țări;
 - există necesitatea de a colecta toate informațiile necesare de la echipaj.
- Toți pasagerii cărora le-a fost refuzată intrarea ar trebui să fie separați de ceilalți pasageri. Dacă nu pot fi aduși imediat la locul de îmbarcare, ar trebui să rămână, până la plecarea lor, în zone separate, sub supravegherea polițiștilor de frontieră.
 - Persoanele care au comis o infracțiune sau o contravenție ar trebui să fie transportate direct de la aeronavă către locurile special desemnate și predate autorităților competente.

*** Temei juridic:**

- [Codul Frontierelor Schengen \(anexa VI\)](#)

- 1.7. După caz, infrastructura tehnică a punctelor de trecere a frontierei ar trebui să fie îmbunătățită, inclusiv prin utilizarea sporită a cititoarelor de pașapoarte, a sistemului de identificare biometrică a pasagerilor în aeroporturi și a terminalelor mobile.

Ar trebui să se introducă îmbunătățiri tehnice, acolo unde este necesar, pentru a reduce timpii de răspuns pentru consultarea bazelor de date relevante.

- 1.8. Informațiile prealabile referitoare la pasageri (API), colectate și transmise de transportatorii aerieni în conformitate cu Directiva 2004/82/CE, care permit efectuarea unor verificări mai eficace ale tuturor pasagerilor (inclusiv cetățeni UE) din zborurile de sosire care traversează frontierele externe, ar trebui să fie utilizate în mod mai regulat. Ține de competența autorităților naționale să stabilească zborurile din afara statelor Schengen pentru care trebuie transmise datele API, în conformitate cu evaluarea riscurilor actuală și actualizată. Statele Schengen pot utiliza datele API și în scopul aplicării legii.

În temeiul dreptului intern, statele Schengen pot solicita transportatorilor aerieni să transmită datele API și pentru zborurile dintre statele Schengen care aplică integral acquis-ul Schengen și cele care nu îl aplică încă integral.

2. VERIFICĂRI PE AERODROMURI

- 2.1. Trebuie să se asigure că persoanele fac în mod egal obiectul verificărilor în conformitate cu normele generale, în aeroporturile care nu au statut de aeroport internațional în temeiul dreptului intern relevant („aerodromuri”), dar pentru care sunt autorizate zboruri cu proveniența sau cu destinația într-un aeroport situat în afara zonei fără controale la frontierele interne.
- 2.2. Nu este necesar să se amplaseze, în aerodromuri, structuri destinate separării fizice a fluxurilor de pasageri pentru zborurile interne de cele pentru alte zboruri, fără a aduce atingere Regulamentului (CE) nr. 300/2008 de instituire a unor norme comune în domeniul siguranței aviației civile. În afară de aceasta, în cazul în care volumul de trafic nu impune aceasta, nu este necesar ca polițiștii de frontieră să fie prezenți în permanență, în măsura în care se garantează că, în caz de necesitate, se poate trimite personal la fața locului în timp util.
- 2.3. În cazul în care prezența polițiștilor de frontieră nu este asigurată în permanență pe un aerodrom, administratorul aerodromului informează în prealabil polițiștii de frontieră cu privire la sosirea sau plecarea unei aeronave cu proveniența sau destinația într-un aeroport situat în afara zonei fără controale la frontierele interne.

* Temei juridic:

— [Codul Frontierelor Schengen \(anexa VI\)](#)

— [Regulamentul \(CE\) nr. 300/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 martie 2008 privind norme comune în domeniul securității aviației civile și de abrogare a Regulamentului \(CE\) nr. 2320/2002 \(Text cu relevanță pentru SEE\)](#)

3. MODALITĂȚI DE VERIFICARE A PERSOANELOR DIN ZBORURILE PRIVATE

- 3.1. Comandantul de bord al unui avion privat cu proveniența sau destinația într-un aeroport situat în afara zonei fără controale la frontierele interne trebuie să transmită polițiștilor de frontieră din statul Schengen de destinație și, după caz, din statul Schengen de primă intrare, înainte de decolare, o declarație generală conținând, în principal, planul de zbor în conformitate cu anexa 2 la Convenția privind aviația civilă internațională, precum și informații privind identitatea pasagerilor.

- 3.2. În cazul în care zborurile private provenite din afara zonei fără controale la frontierele interne și cu destinația într-un stat din această zonă fac escală pe teritoriul altor state din zona fără controale la frontierele interne, autoritățile competente ale statului de intrare în această zonă trebuie să efectueze verificările la frontiere și să aplice ștampila de intrare pe declarația generală.
- 3.3. În cazul în care nu se poate stabili cu certitudine că un zbor are proveniența sau destinația exclusiv în zona fără controale la frontierele interne, fără aterizarea în afara acestei zone, autoritățile competente trebuie să efectueze verificări asupra persoanelor în aeroporturi și aerodromuri, în conformitate cu normele generale.
- 3.4. Regimul de intrare și de ieșire a planoarelor, a aeronavelor foarte ușoare, a elicopterelor și a aeronavelor de fabricație artizanală, care nu permit decât parcurgerea unor distanțe scurte, precum și a baloanelor dirijabile, se stabilește în dreptul intern și, după caz, prin acordurile bilaterale.

*** Temei juridic:**

— [Codul Frontierelor Schengen \(anexa VI\)](#)

— [Convenția de la Chicago](#)

SECȚIUNEA IV: Frontiere maritime

1. PROCEDURI GENERALE DE VERIFICĂRI A TRAFICULUI MARITIM

- 1.1. Polițistul de frontieră aflat la comanda unui punct de trecere a frontierei trebuie să asigure că sunt efectuate verificări eficace cu privire la pasageri și echipajele navelor. Verificările se vor baza pe analiza riscurilor și constau în supravegherea constantă și completă a zonei maritime.
- 1.2. Verificarea navelor se efectuează în portul de sosire sau de plecare sau într-o zonă prevăzută în acest scop, situată în imediata apropiere a navei sau la bordul navei aflate în apele teritoriale, astfel cum au fost definite de Convenția Organizației Națiunilor Unite asupra dreptului mării (UNCLOS). Cu toate acestea, în conformitate cu acordurile încheiate în materie, verificările pot fi efectuate, de asemenea, în cursul traversării sau la sosirea navei în zona fără controale la frontierele interne sau la plecarea navei din această zonă.

Nu ar trebui să se efectueze verificări la frontiere în mod sistematic asupra persoanelor aflate la bord. Cu toate acestea, ar trebui să se efectueze o percheziție a navei și verificări cu privire la persoanele aflate la bordul acesteia în cazul în care acest lucru se justifică pe baza unei analize de risc din rațiuni de securitatea internă și de migrația neregulamentară.

- 1.3. Comandantul navei, agentul maritim sau orice altă persoană autorizată în mod corespunzător trebuie să alcătuiască o listă a echipajului și a tuturor pasagerilor de la bord, care să cuprindă informațiile solicitate în formularele 5 (lista echipajului) și 6 (lista pasagerilor) din Convenția privind facilitarea traficului maritim internațional (Convenția FAL), precum și, după caz, numărul vizei sau al permisului de ședere.

Echipajul cuprinde toate persoanele angajate la bord pe parcursul călătoriei, în scopul asigurării funcționării sau a întreținerii navei și care sunt incluse în lista echipajului.

- 1.4. Lista/listele prevăzută/prevăzute la punctul 1.3 trebuie să fie predate polițiștilor de frontieră sau altor autorități fără întârziere sau cu cel puțin 24 de ore înainte de sosirea în port sau cel târziu în momentul în care nava părăsește portul anterior, dacă durata cursei este mai scurtă de 24 de ore sau dacă portul de escală nu este cunoscut sau este schimbat în timpul cursei, de îndată ce aceste informații sunt disponibile.
- 1.5. O confirmare de primire (o copie semnată a listei/listelor sau o confirmare de primire în format electronic) trebuie să fie înmănată comandantului, care trebuie să o prezinte, la cerere, atunci când nava se află în port.
- 1.6. Orice modificare a listelor cu echipajul sau pasagerii trebuie notificată imediat polițiștilor de frontieră de către căpitan sau de către agentul maritim.
- 1.7. Comandantul navei este obligat să informeze polițiștii de frontieră cu privire la prezența unor pasageri clandestini pe nava sa cu cel puțin 24 de ore înainte de sosirea în port sau cel târziu în momentul în care nava părăsește portul anterior, dacă durata cursei este mai scurtă de 24 de ore sau dacă portul de escală nu este cunoscut sau este schimbat în timpul cursei, de îndată ce aceste informații sunt disponibile. Pasagerii clandestini rămân sub responsabilitatea comandantului.
- 1.8. Căpitanul trebuie să informeze polițiștii de frontieră cu privire la plecarea navei. Atunci când acest lucru este imposibil, acesta trebuie să informeze autoritatea portuară

competentă și să îi transmită acesteia a doua copie a listei completate și semnate anterior.

*** Temei juridic:**

— [Codul Frontierelor Schengen \(anexa VI\)](#)

2. VERIFICĂRI ALE NAVELOR DE CROAZIERĂ

- 2.1. Navele de croazieră sunt navele care urmează un itinerar dat, potrivit unui program prestabilit, care include un program de activități turistice în diverse porturi și care, în mod normal, nu îmbarcă și nu permite debarcarea pasagerilor în cursul călătoriei.
- 2.2. Comandantul navei de croazieră transmite polițiștilor de frontieră itinerarul și programul croazierei, de îndată ce acestea au fost stabilite și cu cel puțin 24 de ore înainte de sosirea în port sau cel târziu în momentul în care nava părăsește portul anterior, dacă durata cursei este mai scurtă de 24 de ore sau dacă portul de escală nu este cunoscut sau este schimbat în timpul cursei, de îndată ce aceste informații sunt disponibile.
- 2.3. În cazul în care itinerarul navei de croazieră conține exclusiv porturi situate pe teritoriul zonei fără controale la frontierele interne, nu se efectuează nicio verificare la frontieră iar nava de croazieră poate acosta în porturi care nu sunt puncte de trecere a frontierei. Cu toate acestea, se efectuează verificări ale echipajului și pasagerilor respectivelor nave numai atunci când acest lucru se justifică pe baza unei analize de risc din rațiuni de securitatea internă și de imigrația ilegală.
- 2.4. În cazul în care itinerarul navei de croazieră conține atât porturi situate pe teritoriul zonei fără controale la frontierele interne, cât și porturi situate în afara zonei respective, verificările la frontieră trebuie să se efectueze după cum urmează:
 - (a) în cazul în care nava de croazieră sosește dintr-un port situat în afara zonei fără controale la frontierele interne și efectuează prima escală într-un port situat pe teritoriul unui stat Schengen, echipajul și pasagerii trebuie să facă obiectul

verificărilor de intrare pe baza listelor nominale cu membrii echipajului și cu pasagerii⁹².

*** Exemplu:**

— o navă de croazieră care navighează de la Tunis la Palermo.

A se vedea „practicile recomandate” detaliate la punctul 2.7 din prezenta secțiune.

Pasagerii care coboară de pe navă trebuie să facă obiectul verificărilor de intrare în conformitate cu normele generale, cu excepția cazului în care o analiză a riscurilor din rațiuni de securitate și de imigrația neregulamentară demonstrează că nu este necesară efectuarea verificărilor⁹³.

- (b) în cazul în care nava de croazieră sosește dintr-un port situat în afara zonei fără controale la frontierele interne și face din nou escală într-un port situat în această zonă, echipajul și pasagerii trebuie să facă obiectul verificărilor de intrare pe baza listelor nominale cu membrii echipajului și cu pasagerii, cu condiția ca aceste liste să fi fost modificate după escalele în portul precedent situat pe teritoriul unui stat Schengen.

*** Exemplu:**

— traseul unei nave de croazieră este: de la Istanbul la Atena, apoi către Tunis și apoi către Barcelona.

A se vedea „practicile recomandate” detaliate la punctul 2.7.

Pasagerii care coboară de pe navă trebuie să facă obiectul verificărilor de intrare în conformitate cu normele generale, cu excepția cazului în care o analiză a riscurilor din rațiuni de securitate și de imigrație neregulamentară demonstrează că nu este necesară efectuarea verificărilor – de exemplu, în cazul excursiilor turistice sau al călătoriilor de o zi. Dacă nu s-au făcut modificări în lista nominală, nu este necesar să se identifice fiecare

⁹² Astfel cum se prevede la punctul 2.6 din prezenta secțiune, verificările efectuate pe baza listelor nominale sau alte verificări legate de riscuri diferă de verificările efectuate în temeiul articolului 8 din Codul frontierelor Schengen și nu au ca rezultat ștampilarea sau crearea de fișe în EES.

⁹³ De exemplu, în cazul excursiilor turistice organizate sau al călătoriilor de zi în timpul unei escale într-un port, astfel cum se explică la punctul 2.7.

pasager prin intermediul documentului de călătorie. Cu toate acestea, pasagerii care debarcă trebuie să fie în orice moment în posesia documentelor lor de călătorie și să le prezinte polițiștilor de frontieră la cerere.

- (c) în cazul în care nava de croazieră sosește dintr-un port situat pe teritoriul zonei fără controale la frontierele interne și efectuează o escală într-un astfel de port, pasagerii care coboară de pe navă trebuie să facă obiectul verificărilor de intrare în conformitate cu normele generale în cazul în care o evaluare a riscurilor din rațiuni de securitate și de imigrația ilegală impune acest lucru.

*** Exemplu:**

— o navă de croazieră pleacă din Tunis și acostează, succesiv, în porturile din Palermo, Genova și Barcelona.

A se vedea „practicile recomandate” detaliate la punctul 2.7.

- (d) în cazul în care o navă de croazieră părăsește un port situat într-un stat Schengen și are ca destinație un port situat în afara zonei fără controale la frontierele interne, echipajul și pasagerii trebuie să facă obiectul verificărilor de ieșire pe baza listelor nominale cu membrii echipajului și cu pasagerii. În cazul în care o evaluare a riscurilor din rațiuni de securitate și de imigrația ilegală impune acest lucru, pasagerii care se îmbarcă trebuie să facă obiectul verificărilor de ieșire în conformitate cu normele generale⁹⁴;

*** Exemplu:**

— o navă de croazieră care navighează de la Barcelona la Tunis.

A se vedea „practicile recomandate” detaliate la punctul 2.7.

- (e) în cazul în care o navă de croazieră părăsește un port situat în zona fără controale la frontierele interne și are ca destinație un alt astfel de port, nu trebuie să se efectueze nicio verificare de ieșire. Cu toate acestea, se efectuează verificări ale echipajului și

⁹⁴

A se vedea nota de subsol 102.

pasagerilor respectivelor nave numai atunci când acest lucru se justifică pe baza unei analize de risc din rațiuni de securitatea internă și de imigrație ilegală⁹⁵.

*** Exemplu:**

— o navă de croazieră care navighează de la Genova la Barcelona, continuând apoi în afara zonei fără controale la frontierele interne (de exemplu, la Tunis).

A se vedea „practicile recomandate” detaliate la punctul 2.7.

- 2.5. Listele cu membrii echipajelor și cu pasagerii trebuie să fie transmise polițiștilor de frontieră respectivi de către căpitanul navei de croazieră, sau, în lipsa acestuia, de către agentul maritim, cu cel puțin 24 de ore înainte de sosirea în port sau cel târziu în momentul în care nava părăsește portul anterior, dacă durata cursei este mai scurtă de 24 de ore, sau dacă portul de escală nu este cunoscut sau este schimbat în timpul cursei, de îndată ce aceste informații sunt disponibile. O confirmare de primire (o copie semnată a listei/listelor sau o confirmare de primire în format electronic) trebuie să fie înmănată comandantului, care trebuie să o prezinte, la cerere, atunci când nava se află în port.
- 2.6. În cazurile în care, pe baza evaluării riscurilor din rațiuni de securitate internă și de migrație neregulamentară, polițiștii de frontieră decid că nu este necesar să se efectueze verificări în temeiul articolului 8 din Codul frontierelor Schengen asupra pasagerilor de pe nava de croazieră, în conformitate cu normele generale privind verificările la frontieră, nu există nicio cerință de ștampilare a documentelor de călătorie. Verificările efectuate pe baza listelor nominale sau alte verificări legate de riscuri diferă de verificările efectuate în temeiul articolului 8 din Codul frontierelor Schengen și nu au ca rezultat ștampilarea sau crearea de fișe în EES.

⁹⁵

A se vedea nota de subsol 102.

- 2.7. În cadrul evaluării riscurilor legate de securitate și de migrație efectuate cu scopul de a stabili dacă sunt necesare verificări la intrare sau la ieșire, polițiștii de frontieră ar trebui să ia în considerare, printre altele, următoarele elemente: cetățenia călătorilor, orice informație disponibilă cu privire la compania de transport și fiabilitatea acesteia, orice raport asupra situației și informații relevante aflate în posesia lor, inclusiv informații obținute de la alte state Schengen sau de la țările terțe învecinate, și itinerariul croazierei. Evaluarea ar trebui, de asemenea, să ia în considerare necesitatea să existe fișe de intrare și de ieșire corespunzătoare pentru fiecare călător în parte, astfel încât să se prevină „falsele persoane care au depășit durata de ședere autorizată” (călători cu fișă de intrare, dar fără fișă de ieșire) și „falșii migranți aflați în situație neregulamentară” (călătorii care se prezintă la verificarea la ieșire fără a avea o fișă de intrare), asigurând astfel fiabilitatea datelor din EES și evitând eventualele probleme menționate legate de registrele incomplete ale resortisanților țărilor terțe.

*** Practici recomandate:**

În cazul navelor de croazieră al căror itinerar care cuprinde atât porturi Schengen, cât și porturi din țări terțe, se recomandă, în scopul înregistrării resortisanților țărilor terțe în EES, următoarea regulă generală:

— să se efectueze verificări la *ieșire* în temeiul articolului 8 din Codul frontierelor Schengen atunci când pasagerii (sau echipajul) urcă pe nava de croazieră la începutul croazierei;

— să se efectueze verificări la *intrare* în temeiul articolului 8 din Codul frontierelor Schengen atunci când pasagerii (sau echipajul) părăsesc nava de croazieră la sfârșitul croazierei; — *să nu se efectueze verificări la intrare sau la ieșire* în temeiul articolului 8 din Codul frontierelor Schengen în contextul excursiilor turistice sau al călătoriilor de o zi organizate în timpul unei escale într-un port Schengen;

— *să nu se efectueze verificări la intrare sau la ieșire* în temeiul articolului 8 din Codul frontierelor Schengen asupra pasagerilor care rămân la bordul navei de croazieră în timpul unei escale într-un port Schengen.

Aceste recomandări nu aduc atingere prerogativei statelor membre de a efectua, în conformitate cu analiza riscurilor la adresa securității interne sau a imigrației ilegale, verificări (diferite de verificările prevăzute la articolul 8 din Codul frontierelor Schengen) pe o navă de croazieră în conformitate cu anexa VI la Codul frontierelor Schengen. În cazul în care se efectuează astfel de verificări, resortisanții țărilor terțe controlați nu vor fi înregistrați în EES.

*** Temei juridic:**

— [Codul Frontierelor Schengen \(anexa VI\)](#)

3. VERIFICĂRI ALE NAVIGAȚIEI DE AGREMENT

3.1. Navigație de agrement este utilizarea navelor de agrement în scopuri sportive sau turistice.

- 3.2. Persoanele aflate la bordul navelor de agrement cu proveniența sau destinația într-un port situat într-un stat Schengen nu trebuie să facă obiectul verificărilor la frontiere și pot intra într-un port care nu este punct de trecere a frontierei.

Cu toate acestea, în funcție de analiza riscurilor legate de imigrația ilegală și, în special, în cazul în care coasta unui stat care nu face parte din zona fără controale la frontierele interne este situată în imediata apropiere a teritoriului statului Schengen în cauză, trebuie să se efectueze verificări asupra persoanelor și/sau percheziții ale navei de agrement.

- 3.3. O navă de agrement venind din afara zonei fără controale la frontierele interne poate, în mod excepțional, să intre într-un port care nu este punct de trecere a frontierei. În aceste cazuri, persoanele aflate la bord trebuie să informeze autoritățile portuare în vederea autorizării intrării în portul respectiv. Autoritățile portuare trebuie să ia legătura cu autoritățile portului cel mai apropiat desemnat ca punct de trecere a frontierei în vederea semnalării sosirii navei. Declarația privind pasagerii trebuie să se facă prin depunerea la autoritățile portuare a listei persoanelor aflate la bord. Această listă trebuie să fie pusă la dispoziția polițiștilor de frontieră, cel mai târziu în momentul sosirii. În același fel, în cazul în care, din motive de forță majoră, nava de agrement venind din afara zonei fără controale la frontierele interne trebuie să acosteze într-un alt port decât cel care este punct de trecere a frontierei, autoritățile portuare trebuie să ia legătura cu autoritățile portului celui mai apropiat desemnat ca punct de trecere a frontierei în vederea semnalării prezenței navei respective. Utilizarea acestei excepții nu trebuie să devină regulă, ci trebuie să se limiteze la circumstanțe excepționale, inclusiv la cazuri de forță majoră (de exemplu, condiții meteorologice extreme, probleme medicale urgente, defectarea mașinilor sau alte probleme tehnice, implicarea în operațiuni SAR etc.). Alte posibile circumstanțe excepționale care pot justifica utilizarea excepției: evenimente sportive și situații caracterizate de un aflus excepțional de ambarcațiuni de agrement într-o anumită zonă geografică, ceea ce îngreunează substanțial absorbția creșterii activității la un punct de trecere. În toate aceste cazuri, verificările la frontiere vor trebui să fie efectuate de autoritățile de la cel mai apropiat punct de trecere a frontierei (sau de la un punct apropiat).

- 3.4. Un document care conține toate caracteristicile navei și numele persoanelor care se află la bord trebuie să fie prezentat cu ocazia acestor verificări. Un exemplar al acestui document trebuie să fie înmănat autorităților porturilor de intrare și de ieșire. Atât timp cât nava rămâne în apele teritoriale ale unui stat Schengen care aplică integral acquis-ul, un exemplar din această listă trebuie să figureze printre documentele aflate la bord.
- 3.5. Trebuie să se efectueze verificări aleatorii asupra navelor de agrement, indiferent de evaluarea riscurilor legate de imigrația ilegală.

*** Temei juridic:**

— [Codul Frontierelor Schengen \(anexa VI\)](#)

4. VERIFICĂRI ALE PESCUITULUI DE COASTĂ

- 4.1. Pescuitul de coastă reprezintă activitățile de pescuit efectuate cu ajutorul navelor care intră zilnic sau în termen de 36 ore într-un port situat în zona fără controale la frontierele interne fără să facă escală într-un port situat în afara acestei zone.
- 4.2. Echipajul navelor de pescuit de coastă care intră zilnic sau în interval de 36 de ore în portul de înmatriculare sau în orice alt port situat pe teritoriul zonei fără controale la frontierele interne, fără a intra într-un port situat în afara acestei zone, nu trebuie să facă obiectul verificărilor sistematice.
- 4.3. Dacă există un risc legat de imigrația ilegală, în special în cazul în care coasta unui stat terț este situată în imediata apropiere a teritoriului statului Schengen în cauză, trebuie să se efectueze verificări asupra persoanelor și/sau percheziții ale navei.
- 4.4. Echipajul navelor de pescuit de coastă, care nu sunt înmatriculate într-un port situat în zona fără controale la frontierele interne trebuie să facă obiectul verificărilor în conformitate cu dispozițiile privind personalul navigant ([secțiunea I punctul 5.3](#)). Căpitanul navei trebuie să informeze autoritățile competente cu privire la orice modificare a listei echipajului său și a eventualei prezențe a pasagerilor.

*** Temei juridic:**

— [Codul Frontierelor Schengen \(anexa VI\)](#)

5. VERIFICĂRI ALE CONEXIUNILOR CU FERIBOTURI

5.1. Trebuie să se efectueze verificări ale persoanelor aflate la bordul feriboturilor care efectuează curse spre porturi situate în afara zonei fără controale la frontierele interne. Trebuie să se aplice următoarele dispoziții:

- (a) în funcție de posibilități, trebuie să se amenajeze culoare separate pentru cetățenii statelor membre ale UE, ale SEE și ai Elveției;
- (b) pasagerii pietoni trebuie să facă separat obiectul unor verificări;
- (c) verificările asupra pasagerilor din vehicule trebuie să se efectueze în timp ce aceștia se află la vehicul (în vehicul sau lângă acesta);
- (d) pasagerii autocarelor trebuie tratați la fel ca pasagerii pietoni. Acești pasageri trebuie să coboare din autocar pentru a face obiectul verificărilor;
- (e) verificările asupra șoferilor de camioane și asupra eventualilor însoțitori trebuie să se efectueze în timp ce persoanele respective se află în vehicul. În principiu, aceste verificări se organizează separat de verificările celorlalți pasageri;
- (f) pentru a garanta rapiditatea verificărilor, trebuie să se prevadă un număr suficient de posturi de control;
- (g) mijloacele de transport utilizate de pasageri și, după caz, încărcătura și alte obiecte transportate trebuie să facă obiectul perchezițiilor aleatorii, în special pentru a detecta resortisanții țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală;
- (h) membrii echipajului navelor feribot trebuie să fie tratați la fel ca membrii echipajului navelor comerciale;
- (i) [punctul 1.3 din prezenta secțiune](#) (obligația de a transmite lista cu pasagerii și cu membrii echipajului) nu se aplică. În cazul în care trebuie redactată lista persoanelor aflate la bord în conformitate cu Directiva 98/41/CE a Consiliului⁹⁶ privind înregistrarea persoanelor care călătoresc la bordul navelor de pasageri care operează în porturile de destinație sau de plecare din statele membre ale Comunității, comandantul înmânează autorității competente din primul port de sosire pe teritoriul

⁹⁶ Directiva 98/41/CE a Consiliului din 18 iunie 1998 privind înregistrarea persoanelor care călătoresc la bordul navelor de pasageri care operează în porturile de destinație sau de plecare din statele membre ale Comunității (JO L 188, 2.7.1998, p. 35).

statelor Schengen o copie a acestei liste în maximum 30 de minute de la plecarea navei dintr-un port situat în afara zonei fără controale la frontierele interne.

Normele privind verificările conexiunilor cu feriboturi enunțate la acest punct, stabilite la punctul 3.2.9 din anexa VI la Codul frontierelor Schengen, se referă la verificări „la bordul navelor feribot”. În ceea ce privește verificările efectuate asupra vehiculelor din afara feribotului (înainte de urcarea pe feribot sau după coborârea de pe feribot), se pot aplica normele mai flexibile aplicabile pentru frontierele terestre, prevăzute la punctul 1.1.3 din anexa VI la Codul frontierelor Schengen. Persoanele care călătoresc cu autoturismele pot, în general, să rămână în interiorul acestora în timpul verificărilor. Cu toate acestea, în cazul în care circumstanțele o impun, acestor persoane li se poate solicita să coboare din autoturism. Într-o astfel de situație, pasagerii pot fi direcționați și către culoarele destinate pietonilor.

*** Temei juridic:**

— [Codul Frontierelor Schengen \(anexa VI\)](#)

- 5.2. În cazul în care un feribot venind din afara zonei fără controale la frontierele interne și care face mai mult de o escală în această zonă îmbarcă pasageri exclusiv pentru tronsonul rămas pe teritoriul respectiv, pasagerii în cauză ar trebui să facă obiectul unei verificări de ieșire în portul de plecare și al unei verificări de intrare în portul de destinație. Asupra persoanelor care pe timpul acestor escale se află deja la bordul feribotului și nu s-au îmbarcat în zona fără controale la frontierele interne se efectuează verificări în portul de destinație. În cazul în care țara de destinație nu face parte din zona fără controale la frontierele interne, ar trebui să se aplice procedura inversă.

6. **LEGĂTURILE DE TRANSPORT DE MĂRFURI ÎNTRE PORTURILE SITUATE PE TERITORIUL ZONEI FĂRĂ CONTROALE LA FRONTIERELE INTERNE**

- 6.1. Nu ar trebui să se efectueze verificări la frontiere asupra legăturilor de transport de mărfuri între aceleași două sau mai multe porturi situate în zona fără controale la frontierele interne, care nu fac escală în niciun port din afara acestei zone și care constau în transport de mărfuri.

Cu toate acestea, ar trebui să se efectueze controlul asupra echipajului și pasagerilor respectivelor nave numai atunci când acest lucru se justifică pe baza unei analize de risc legată de securitatea internă și de migrația ilegală.

SECȚIUNEA V: Verificări ale navigației pe apele interne

1. NAVIGAȚIA PE APELE INTERNE

- 1.1. Navigația pe apele interne ce implică trecerea frontierelor externe cuprinde utilizarea, în scopuri profesionale sau de agrement, a tuturor tipurilor de nave sau de ambarcațiuni de pe fluvii, râuri, canale și lacuri.
- 1.2. Verificările care trebuie efectuate asupra navigației pe apele interne sunt identice cu cele care trebuie efectuate asupra traficului maritim în general.
- 1.3. În ceea ce privește navele utilizate în scopuri profesionale, căpitanul și persoanele angajate la bord, care apar pe lista echipajului, precum și membrii familiei acestor persoane care locuiesc la bordul navei trebuie să fie considerați membri ai echipajului sau echivalenți.

*** Temei juridic:**

— [Codul Frontierelor Schengen \(anexa VI\)](#)

PARTEA A TREIA: SUPRAVEGHEREA FRONTIERELOR

1. OBIECTIVUL SUPRAVEGHERII

1.1. Principalele obiective ale supravegherii frontierelor externe, în alte locuri decât punctele de trecere a frontierei, și ale supravegherii acestor puncte de trecere în afara orarului de funcționare sunt:

- (a) prevenirea și descurajarea traversării frauduloase a frontierei;
- (b) combaterea criminalității transfrontaliere;
- (c) aplicarea sau luarea de măsuri împotriva persoanelor care au trecut ilegal frontiera;
- (d) menținerea unei conștientizări a situației și a unei capacități de reacție fiabile;
- (e) sprijinirea identificării și a înregistrării persoanelor care trec frontiera ilegal.

1.2. Agentul aflat la comandă trebuie să ia toate măsurile necesare pentru a preveni trecerea frauduloasă a frontierei și să aloce personalul și alte resurse în funcție de evaluarea riscurilor din rațiuni de imigrație ilegală și de criminalitate transfrontalieră.

Resursele utilizate ar trebui să fie selectate în funcție de tipul și natura frontierei (pământ, ape interne sau mare).

2. METODELE DE SUPRAVEGHERE

2.1. Supravegherea poate fi efectuată de unități fixe sau mobile, care își îndeplinesc misiunea prin:

- (a) patrulare;
- (b) prezența în locuri cunoscute sau percepute ca fiind sensibile.

2.2. Perioadele și metodele de supraveghere ar trebui să fie modificate frecvent și brusc, astfel încât să se detecteze în mod eficient trecerile frauduloase ale frontierei.

2.3. Principalele misiuni ale patrulării sunt:

- (a) monitorizarea terenului pe care se operează;
- (b) asigurarea faptului că nu există niciun risc pentru ordinea publică și pentru securitatea internă în zona de patrulare;
- (c) verificarea documentelor persoanelor prezente în zonă și care nu sunt cunoscute de către echipa de patrulare;
- (d) oprirea tuturor persoanelor suspecte care nu dețin documente și solicitarea ca acestea să explice în detaliu motivele pentru care se află în zona respectivă;
- (e) oprirea și predarea persoanelor care au trecut sau au încercat să treacă frontiera ilegal celui mai apropiat post de poliție de frontieră pentru identificare, înregistrare și amprentare, în sensul Regulamentului (UE) nr. 603/2013, a persoanelor care trec frontiera în mod fraudulos și a solicitanților de azil cu vârsta de cel puțin 14 ani;
- (f) securizarea tuturor dovezilor legate de trecerile frauduloase ale frontierei sau alte incidente la frontieră.

În timpul patrulării, ar trebui să se utilizeze câini din cadrul serviciilor speciale pentru monitorizare. De asemenea, ar trebui să se utilizeze elicoptere, ambarcațiuni de patrulare și vehicule de teren pentru îmbunătățirea patrulării și a monitorizării frontierei.

2.4. Principalele misiuni ale prezenței sunt:

- (a) observarea locurilor care sunt percepute a fi sensibile pentru trecerea frauduloasă a frontierei sau pentru contrabandă;
- (b) oprirea sau predarea la postul de trecere a frontierei a persoanelor care au trecut frontiera în mod fraudulos sau care au încercat să facă acest lucru.

2.5. Potrivit informațiilor obținute, ar trebui să se organizeze operațiuni speciale pentru a prinde persoanele traficate și traficanții.

2.6. Supravegherea ar trebui să fie sprijinită de sisteme și echipamente tehnice integrate, mobile și portabile de supraveghere (și anume radare, drone, TVCI, diferiți senzori și camere cu infraroșu sau camere cu termoviziune pentru a asigura capacitatea de vedere pe timp de noapte).

*** Temei juridic:**

— [Codul Frontierelor Schengen \(articolul 13\)](#)

PARTEA A PATRA: LISTA ACTELOR JURIDICE RELEVANTE

• Legislația Uniunii:

- [Convenția de punere în aplicare a acordului Schengen din 14 iunie 1985](#) între guvernele statelor din Uniunea Economică Benelux, Republicii Federale Germania și Republicii Franceze privind eliminarea treptată a controalelor la frontierele comune, semnată la Schengen la 19 iunie 1990 ([JO L 239, 22.9.2000, p. 19](#));
- [Decizia 94/795/JAI a Consiliului din 30 noiembrie 1994](#) privind o acțiune comună adoptată de Consiliu în temeiul articolului K.3 alineatul (2) litera (b) din Tratatul privind Uniunea Europeană în ceea ce privește facilitățile de călătorie pentru elevii resortisanți ai unor țări terțe care au reședința într-un stat membru ([JO L 327, 19.12.1994, p. 1](#));
- [Regulamentul \(CE\) nr. 1683/95 al Consiliului din 29 mai 1995](#) de instituire a unui model uniform de viză ([JO L 164, 14.7.1995, p. 1](#));
- [Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene](#) ([JO C 364, 18.12.2000, p. 1](#));
- [Directiva 2001/51/CE a Consiliului din 28 iunie 2001](#) de completare a dispozițiilor prevăzute la articolul 26 din Convenția de punere în aplicare a Acordului Schengen din 14 iunie 1985 ([JO L 187, 10.7.2001, p. 45](#));
- [Regulamentul \(CE\) nr. 333/2002 al Consiliului din 18 februarie 2002](#) de stabilire a unui model uniform de formular pentru aplicarea unei vize eliberate de statele membre titularilor unui document de călătorie nerecunoscut de statul membru care emite formularul respectiv ([JO L 53, 23.2.2002, p. 4](#));
- [Regulamentul \(CE\) nr. 1030/2002 al Consiliului din 13 iunie 2002](#) de instituire a unui model uniform de permis de ședere pentru resortisanții țărilor terțe ([JO L 157, 15.6.2002, p. 1](#));
- [Regulamentul \(CE\) nr. 693/2003 al Consiliului din 14 aprilie 2003](#) de stabilire a unui document de facilitare a tranzitului (FTD), a unui document de facilitare a tranzitului feroviar (FRTD) și de modificare a Instrucțiunilor consulare comune și a Manualului comun ([JO L 099, 17.4.2003, p. 8](#));
- [Regulamentul \(CE\) nr. 694/2003 al Consiliului din 14 aprilie 2003](#) privind modele uniforme pentru documentul de facilitare a tranzitului (FTD) și documentul de facilitare a tranzitului feroviar (FRTD) prevăzute de Regulamentul (CE) nr. 693/2003 ([JO L 099, 17.4.2003, p. 15](#));
- [Decizia 2004/265/CE a Consiliului din 8 martie 2004](#) privind încheierea Memorandumului de înțelegere dintre Comunitatea Europeană și Administrația Națională a Turismului din Republica Populară Chineză privind vizele și aspectele conexe referitoare la grupurile de turiști din Republica Populară Chineză (SDA) ([JO L 83, 20.3.2004, p. 12](#));
- [Regulamentul \(CE\) nr. 851/2004](#) al Parlamentului European și al Consiliului din 21 aprilie 2004 de creare a unui Centru European de prevenire și control al bolilor ([JO L 142, 30.4.2004, p. 1](#));

- [Directiva 2004/38/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 29 aprilie 2004](#) privind dreptul la liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre pentru cetățenii Uniunii și membrii familiilor acestora ([JO L 229, 29.6.2004, p. 35](#));
- [Regulamentul \(CE\) nr. 2252/2004 al Consiliului din 13 decembrie 2004](#) privind standardele pentru elementele de securitate și elementele biometrice integrate în pașapoarte și în documente de călătorie emise de statele membre ([JO L 385, 29.12.2004, p. 1](#));
- [Decizia nr. 896/2006/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 14 iunie 2006](#) de stabilire a unui regim simplificat de control al persoanelor la frontierele externe, bazat pe recunoașterea unilaterală de către statele membre a anumitor permise de ședere eliberate de Elveția și de Liechtenstein în scopul tranzitului pe teritoriul lor ([JO L 167, 20.6.2006, p. 8](#));
- [Regulamentul \(CE\) nr. 1931/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 decembrie 2006](#) de stabilire a normelor referitoare la micul trafic de frontieră la frontierele terestre externe ale statelor membre și de modificare a dispozițiilor Convenției Schengen ([JO L 405, 30.12.2006, p. 1](#));
- [Decizia nr. 2007/801/CE a Consiliului din 6 decembrie 2007](#) privind aplicarea integrală a dispozițiilor acquis-ului Schengen în Republica Cehă, în Republica Estonia, în Republica Letonia, în Republica Lituania, în Republica Ungară, în Republica Malta, în Republica Polonă, în Republica Slovenia și în Republica Slovacă ([JO L 323, 8.12.2007, p. 34](#));
- [Regulamentul \(CE\) nr. 300/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 martie 2008](#) privind norme comune în domeniul securității aviației civile și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 2320/2002 ([JO L 97, 9.4.2008, p. 72](#));
- [Regulamentul \(CE\) nr. 767/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 iulie 2008](#) privind Sistemul de informații privind vizele (VIS) și schimbul de date între statele membre cu privire la vizele de scurtă ședere (Regulamentul VIS) ([JO L 218, 13.8.2008, p. 60](#));
- [Decizia nr. 2008/903/CE Parlamentului European și a Consiliului din 27 noiembrie 2008](#) privind aplicarea integrală a dispozițiilor acquis-ului Schengen în Confederația Elvețiană ([JO L 327, 5.12.2008, p. 15](#));
- [Regulamentul \(CE\) nr. 810/2009 din 13 iulie 2009](#) privind instituirea unui Cod comunitar de vize (Codul de vize) ([JO L 243, 15.9.2009, p. 1](#));
- [Regulamentul \(UE\) nr. 265/2010 din 25 martie 2010](#) de modificare a Convenției de punere în aplicare a Acordului Schengen și a Regulamentului (CE) nr. 562/2006 în ceea ce privește circulația persoanelor care dețin o viză de lungă ședere ([JO L 85, 31.3.2010, p. 1](#));
- [Decizia 2011/842/UE a Consiliului din 13 decembrie 2011](#) privind aplicarea integrală a dispozițiilor acquis-ului Schengen în Principatul Liechtenstein ([JO L 334, 16.12.2011, p. 27](#));

- [Directiva 2011/95/UE din 13 decembrie 2011](#) privind standardele referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de protecție internațională, la un statut uniform pentru refugiați sau pentru persoanele eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară și la conținutul protecției acordate ([JO L 337, 20.12.2011, p.9](#));
- [Directiva 2013/32/UE din 26 iunie 2013](#) privind procedurile comune de acordare și retragere a protecției internaționale ([JO L 180, 29.6.2013, p. 60](#));
- [Regulamentul \(UE\) nr. 604/2013 din 26 iunie 2013](#) de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe sau de către un apatrid (Regulamentul Dublin) ([JO L 180 din 29.6.2013, p. 31](#));
- [Regulamentul \(UE\) nr. 603/2013 din 26 iunie 2013](#) privind instituirea sistemului „Eurodac” pentru compararea amprentelor digitale în scopul aplicării eficiente a Regulamentului (UE) nr. 604/2013 de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe sau de către un apatrid și privind cererile autorităților de aplicare a legii din statele membre și a Europol de comparare a datelor Eurodac în scopul asigurării respectării aplicării legii și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 1077/2011 de instituire a Agenției europene pentru gestionarea operațională a sistemelor informatice la scară largă, în spațiul de libertate, securitate și justiție ([JO L 180, 29.6.2013, p. 1](#)).;
- [Decizia nr. 1082/2013/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 octombrie 2013](#) privind amenințările transfrontaliere grave pentru sănătate și de abrogare a Deciziei nr. 2119/98/CE ([JO L 293, 5.11.2013, p. 1](#));
- [Regulamentul de punere în aplicare \(UE\) nr. 118/2014 al Comisiei din 30 ianuarie 2014](#) de modificare a Regulamentului (CE) nr. 1560/2003 de stabilire a normelor de aplicare a Regulamentului (CE) nr. 343/2003 al Consiliului de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de azil prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe ([JO L 39, 8.2.2014, p. 1](#));
- [Decizia nr. 565/2014/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014](#) de introducere a unui regim simplificat de control al persoanelor la frontierele externe, bazat pe recunoașterea unilaterală de către Bulgaria, Croația, Cipru și România a anumitor documente ca fiind echivalente cu vizele naționale ale acestora pentru tranzitul sau șederea preconizată pe teritoriile lor pentru o perioadă care nu depășește 90 de zile în orice perioadă de 180 de zile și de abrogare a Deciziilor nr. 895/2006/CE și nr. 582/2008/CE ([JO L 157, 27.5.2014, p. 23](#));

- [Directiva 2014/66/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014](#) privind condițiile de intrare și de ședere a resortisanților țărilor terțe în contextul unui transfer în cadrul aceleiași companii ([JO L 157, 27.5.2014, p. 1](#));
- [Regulamentul \(UE\) 2016/399 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 martie 2016](#) cu privire la Codul Uniunii privind regimul de trecere a frontierelor de către persoane (Codul Frontierelor Schengen) ([JO L 77, 23.3.2016, p. 1](#));
- [Regulamentul \(UE\) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016](#) privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor), [JO L 119, 4.5.2016, p. 1](#);
- [Directiva \(UE\) 2016/680 a Parlamentului European și a Consiliului din 27 aprilie 2016](#) privind protecția persoanelor fizice referitor la prelucrarea datelor cu caracter personal de către autoritățile competente în scopul prevenirii, depistării, investigării sau urmăririi penale a infracțiunilor sau al executării pedepselor și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Deciziei-cadru 2008/977/JAI a Consiliului, [JO L 119, 4.5.2016, p. 89](#);
- [Directiva \(UE\) 2016/801 a Parlamentului European și a Consiliului din 11 mai 2016](#) privind condițiile de intrare și de ședere a resortisanților țărilor terțe pentru cercetare, studii, formare profesională, servicii de voluntariat, programe de schimb de elevi sau proiecte educaționale și muncă au pair ([JO L 132, 21.5.2016, p. 21](#));
- [Decizia \(UE\) 2017/733 a Consiliului din 25 aprilie 2017 privind aplicarea dispozițiilor acquis-ului Schengen referitoare la Sistemul de informații Schengen în Republica Croația](#) ([JO L 108, 26.4.2017, p. 31](#));
- [Regulamentul \(UE\) 2018/1860 al Parlamentului European și al Consiliului din 28 noiembrie 2018](#) privind utilizarea Sistemului de informații Schengen pentru returnarea resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală ([JO L 312, 7.12.2018, p. 1](#));
- [Regulamentul \(UE\) 2018/1861 al Parlamentului European și al Consiliului din 28 noiembrie 2018](#) privind instituirea, funcționarea și utilizarea Sistemului de informații Schengen (SIS) în domeniul verificărilor la frontiere, de modificare a Convenției de punere în aplicare a Acordului Schengen și de modificare și abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1987/2006 ([JO L 312, 7.12.2018, p. 14](#));
- [Regulamentul \(UE\) 2018/1862 al Parlamentului European și al Consiliului din 28 noiembrie 2018](#) privind instituirea, funcționarea și utilizarea Sistemului de informații Schengen (SIS) în domeniul cooperării polițienești și al cooperării judiciare în materie penală, de modificare și de abrogare a Deciziei 2007/533/JAI a Consiliului și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1986/2006 al Parlamentului European și al Consiliului și a Deciziei 2010/261/UE a Comisiei ([JO L 312, 7.12.2018, p. 56](#));

- [Regulamentul \(UE\) 2018/1806 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 noiembrie 2018 de stabilire a listei țărilor terțe ai căror resortisanți trebuie să dețină viză pentru trecerea frontierelor externe și a listei țărilor terțe ai căror resortisanți sunt exonerati de această obligație \(JO L 303, 28.11.2018, p. 39\);](#)
- [Decizia \(UE\) 2018/934 a Consiliului din 25 iunie 2018 privind punerea în aplicare a dispozițiilor rămase ale acquis-ului Schengen referitoare la Sistemul de Informații Schengen în Republica Bulgaria și în România \(JO L 165, 2.7.2018, p. 37\);](#)
- [Regulamentul \(UE\) 2019/1157 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 iunie 2019 privind consolidarea securității cărților de identitate ale cetățenilor Uniunii și a documentelor de ședere eliberate cetățenilor Uniunii și membrilor de familie ai acestora care își exercită dreptul la liberă circulație \(JO L 188, 12.7.2019, p. 67\);](#)
- [Decizia de punere în aplicare C\(2020\) 395 final a Comisiei din 28.1.2020 de modificare a Deciziei C\(2010\) 1620 final a Comisiei cu privire la înlocuirea Manualului privind prelucrarea cererilor de viză și modificarea vizelor eliberate \(Manualul codului de vize I\).](#)

• **Legislația internațională:**

- [Convenția din 7 decembrie 1944 privind aviația civilă internațională \(Convenția ICAO, anexe 2 și 9\);](#)
- [Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului din 4 noiembrie 1950 și protocoalele la aceasta;](#)
- [Convenția de la Geneva din 28 iulie 1951 privind statutul refugiaților, astfel cum a fost modificată prin Protocolul de la New York din 31 ianuarie 1967;](#)
- [Convenția de la Viena din 18 aprilie 1961 cu privire la relațiile diplomatice;](#)
- [Convenția privind facilitarea traficului maritim internațional \(FAL\) din 9 aprilie 1965;](#)
- [Acord între Comunitatea Europeană și statele membre ale acesteia, pe de o parte, și Confederația Elvețiană, pe de altă parte, privind libera circulație a persoanelor \(JO L 114, 30.4.2002, p. 6\);](#)
- [Convenția OIM privind actele de identitate ale navigatorilor \(nr. 185\) din 19 iunie 2003;](#)
- [Acorduri bilaterale privind micul trafic de frontieră;](#)
- [Acord privind retragerea Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord din Uniunea Europeană și din Comunitatea Europeană a Energiei Atomice \(JO C 384I, 12.11.2019, p. 1\).](#)

APENDICELE A

PROCEDURA DE NOTIFICARE

Când un stat membru⁹⁷ intenționează să efectueze verificări punctuale asupra persoanelor care beneficiază de dreptul la liberă circulație în temeiul dreptului Uniunii, în conformitate cu articolul 8 alineatul (2a) din Codul Frontierelor Schengen, acesta notifică fără întârziere aplicarea preconizată a acestor verificări punctuale:

- (a) celorlalte state membre;
- (b) Agenției Europene pentru Poliția de Frontieră și Garda de Coastă (agenția) și
- (c) Comisiei.

Statul membru în cauză poate decide să clasifice notificarea sau părți ale acesteia.

În notificare sunt explicate, după cum urmează, motivele, amploarea și durata derogării, pentru a asigura efectul util al notificării și, în special, pentru a permite celorlalte state membre, Comisiei și agenției să își exprime eventualele preocupări.

Motivele sunt susținute de elemente obiective relevante pentru derogarea de la verificările sistematice la anumite puncte de trecere a frontierei.

În special, statul membru în cauză ar trebui să prezinte:

— principalele caracteristici ale fluxului la punctul (punctele) de trecere a frontierei în cauză, cum ar fi categoriile de persoane care trec frontiera;

— ponderea estimată a resortisanților țărilor terțe și ponderea persoanelor care beneficiază de dreptul la liberă circulație în temeiul dreptului Uniunii care trec respectiva frontieră;

un indiciu potrivit căruia presupusa creștere a timpului de așteptare este cauzată de verificările sistematice (și nu, de exemplu, de lucrări rutiere care au loc în zona adiacentă punctului de trecere a frontierei). O trimitere generală la o viitoare perioadă de vacanță nu este suficientă în această privință. Nu există un indicator universal al impactului disproporționat asupra fluxului de trafic aplicabil tuturor statelor membre sau tuturor punctelor de trecere a frontierei. Evaluarea efectului disproporționat asupra timpului de așteptare trebuie să țină seama de timpul mediu de așteptare sau de întârzierile înregistrate anterior;

— de modul în care derogarea va remedia impactul disproporționat asupra fluxului de trafic la punctul (punctele) de trecere a frontierei în cauză.

Trebuie să se specifice punctele de trecere a frontierei vizate.

⁹⁷ În prezentul text, „stat membru” trebuie înțeles ca incluzând cele patru țări asociate spațiului Schengen.

Durata prevăzută a derogării trebuie să fie proporțională și să nu depășească ceea ce este necesar. Pentru fiecare punct de trecere a frontierei, trebuie să se indice data preconizată la care se încheie derogarea. Nu se acceptă derogări cu durată nedeterminată. În conformitate cu articolul 15 din Codul frontierei Schengen, statele membre se angajează să aloce personal și resurse corespunzătoare și suficiente pentru efectuarea verificărilor sistematice prin consultarea bazelor de date relevante.

Statul membru ar trebui să indice în notificare data transmiterii către agenție a evaluării riscurilor, astfel cum prevede articolul 8 alineatul (2a) din Codul Frontierei Schengen, și să explice principalele elemente din evaluarea riscurilor care să permită destinatarilor unei astfel de notificări să ia o poziție în cunoștință de cauză.

În cazul în care alte state membre, agenția sau Comisia își exprimă îngrijorarea cu privire la intenția de a face o derogare de la regula verificărilor sistematice prin consultarea bazelor de date, acestea informează statul membru în cauză în legătură cu aceste îngrijorări în termen de două săptămâni de la primirea notificării. Statul membru trebuie să ia în considerare aceste îngrijorări.

Statele membre își instituie propriile canale interne de comunicare și informează celelalte state membre și Comisia în acest sens, prin intermediul reprezentanței lor permanente, trimițând notificarea către punctul de contact din cadrul reprezentanței permanente și, respectiv, la căsuța poștală funcțională (<mailto:HOME-B1-BORDERS@ec.europa.eu>).

APENDICELE B

PROCEDURĂ PRIVIND PUNEREA ÎN APLICARE A UNEI DEROGĂRI DE LA PRINCIPIUL VERIFICĂRIILOR SISTEMATICE PRIN CONSULTAREA BAZELOR DE DATE RELEVANTE ÎN TEMEIUL ARTICOLULUI 8 DIN CODUL FRONTIERELOR SCHENGEN, CARE INCLUDE EVALUAREA RISCURILOR

Articolul 8 alineatul (2a) din Codul Frontierelor Schengen permite statelor membre să acorde derogări de la principiul verificărilor sistematice prin consultarea bazelor de date relevante în ceea ce privește persoanele care beneficiază de dreptul la liberă circulație în temeiul dreptului Uniunii, care trec frontierele externe, doar în cazul în care sunt îndeplinite cumulativ două condiții:

1. Statul membru vizat trebuie să demonstreze impactul disproporționat asupra fluidității traficului legat de efectuarea verificărilor sistematice asupra persoanelor care beneficiază de dreptul la liberă circulație în temeiul dreptului Uniunii.
2. Înainte de a lua o decizie cu privire la derogare, statul membru vizat trebuie să efectueze o evaluare a riscurilor prin care să demonstreze că efectuarea verificărilor în mod punctual asupra persoanelor care beneficiază de dreptul la liberă circulație în temeiul dreptului Uniunii nu ar conduce la un risc legat de securitate.

Pentru a asigura efectul util al dispozițiilor privind derogarea temporară, ar trebui clarificate următoarele aspecte cu privire la evaluarea riscurilor presupuse de efectuarea verificărilor punctuale și la măsurile subsecvente unei notificări a intenției de a face o derogare, după cum se menționează în continuare:

A. Evaluarea riscurilor

1. Statul membru care dorește să acorde o derogare pregătește o evaluare a riscurilor, în conformitate cu metodologia CIRAM.

Agenția, în strânsă cooperare cu statele membre, va elabora un formular standardizat de raportare care va exploata sinergiile cu alte evaluări ale riscurilor și evaluări ale vulnerabilității, deja existente, și va oferi acces online la acesta.

2. Evaluarea riscurilor în care se concluzionează că amenințarea este scăzută [sau medie] este transmisă agenției înainte de punerea în aplicare efectivă a derogării, utilizându-se formularul standardizat de raportare. În situații excepționale (de exemplu un aflux excepțional și neprevăzut de pasageri UE/SEE/CH la un anumit punct de trecere a frontierei), evaluarea riscurilor poate fi transmisă simultan cu punerea în aplicare a derogării numai dacă notificarea în sine a furnizat deja informații detaliate pentru a demonstra impactul imediat disproporționat asupra fluidității traficului în ceea ce privește punctul de trecere a frontierei în cauză.

Potrivit articolului 8 alineatul (2a) al doilea paragraf din Codul frontierelor Schengen: „Evaluarea riscurilor expune motivele reducerii temporare la verificările punctuale prin consultarea bazelor de date, ține seama, printre altele, de impactul disproporționat asupra fluidității traficului și

furnizează statistici privind pasagerii și incidentele legate de criminalitatea transfrontalieră. Aceasta este actualizată regulat.” Întrucât derogările se pot aplica doar în cazul persoanelor care beneficiază de dreptul de liberă circulație în temeiul Uniunii, evaluarea riscurilor ar trebui să se concentreze asupra evaluării riscurilor cauzate de persoanele care beneficiază de dreptul de liberă circulație în temeiul Uniunii la punctele de trecere a frontierei în cauză.

În mod concret, evaluarea riscurilor efectuată de statul membru, astfel cum se prevede la articolul 8 alineatul (2a) din Codul frontierei Schengen și pregătită utilizând metodologia CIRAM și un formular trebuie să includă:

- I. descrierea motivelor reducerii temporare a numărului de verificări punctuale prin consultarea bazelor de date și furnizarea de date cantitative (de exemplu fluxul estimat de pasageri, timpul de prelucrare per pasager sau alte aspecte similare) care să demonstreze un impact disproporționat asupra fluidității traficului la punctul (punctele) de trecere a frontierei ales(e) după epuizarea opțiunilor de consolidare a capacităților;
- II. o pondere estimată a numărului total și a profilurilor dominante ale călătorilor care beneficiază de dreptul la liberă circulație în temeiul dreptului Uniunii care ar putea reprezenta o amenințare pentru ordinea publică, securitatea internă, sănătatea publică sau relațiile internaționale ale oricăruia dintre statele membre în intervalul de timp în care se va aplica derogarea de la verificările sistematice;
- III. o evaluare a impactului posibil al derogării asupra securității, și anume ordinea publică, securitatea internă etc. din statele membre, inclusiv evaluarea impactului posibil al derogării asupra legăturilor de transport către alte state membre.

O evaluare a riscurilor care concluzionează că riscurile legate de ordinea publică, securitatea internă, sănătatea publică sau relațiile internaționale ale oricăruia dintre statele membre sunt ridicate nu va conduce la o derogare.

Pe baza unei evaluări a riscurilor în care s-a concluzionat că riscurile legate de ordinea publică, securitatea internă, sănătatea publică sau relațiile internaționale ale oricăruia dintre statele membre sunt scăzute [sau medii], statul membru în cauză ar trebui să demonstreze că riscurile identificate pentru fiecare punct de trecere a frontierei sunt atenuate prin strategii și mijloace adecvate. Aceste strategii și mijloace vor fi descrise în evaluarea riscurilor care se transmite agenției.

3. Agenția examinează, într-un interval de timp convenit cu statul membru în cauză, evaluarea riscurilor transmise. Agenția poate utiliza propriile resurse și informații, în special informațiile colectate prin intermediul evaluărilor vulnerabilității, pentru a examina evaluarea riscurilor prezentată de statele membre. Aceasta poate solicita avizul Europol sau al altor agenții ale UE.

A. În cazul în care evaluarea riscurilor este incompletă sau informațiile furnizate nu sunt relevante, agenția contactează statul membru în cauză, cât mai curând posibil, pentru a solicita informații/justificări suplimentare.

În cazul în care evaluarea completă a riscurilor nu este transmisă în termenul convenit cu agenția, aceasta ar trebui să avertizeze celelalte state membre și Comisia cu privire la situație, după o ultimă cerere transmisă statului membru în cauză.

B. În cazul unui dezacord între statul membru în cauză și agenție privind exhaustivitatea și relevanța evaluării riscurilor transmise, se va căuta, pe bază bilaterală, o înțelegere comună, într-un interval de timp rezonabil (în termen de maximum două săptămâni).

Dacă divergențele persistă, agenția trebuie să avertizeze Comisia și celelalte state membre. Poate fi convocată o reuniune între agenție, statul membru în cauză, Comisie și, dacă este cazul, alte state membre. Într-un astfel de caz, Comisia organizează reuniunea și invită părțile interesate relevante să participe.

Opinia agenției ar trebui să fie comunicată pentru observații mai întâi statului membru care a transmis evaluarea riscurilor. Agenția trebuie să informeze Comisia și celelalte state membre cu privire la punctele sale de vedere.

4. Statul membru în cauză trebuie să actualizeze periodic evaluarea riscurilor. În acest demers, ar trebui urmate, de asemenea, punctele A.1 - A.3, după caz.

B. Notificarea intenției de a face o derogare și măsurile subsecvente unei astfel de notificări:

1. Statul membru în cauză notifică altor state membre, Comisiei și agenției intenția de a face o derogare. Notificarea ar trebui să îndeplinească cerințele minime stabilite în appendicele A la prezentul manual.

2. Statele membre, agenția sau Comisia, în cazul în care au preocupări legate de intenția de a efectua verificări punctuale prin consultarea bazelor de date, notifică fără întârziere aceste preocupări statului membru în cauză. Celelalte state membre sau Comisia pot solicita agenției să verifice dacă motivele preocupărilor lor sunt justificate.

Statele membre care au preocupări pot, de asemenea, să informeze agenția, Comisia și celelalte state membre cu privire la preocupările lor. Preocupările ar trebui clarificate, în principiu, pe bază bilaterală cu statul membru care notifică intenția de a face o derogare, însă, având în vedere numărul sau natura preocupărilor (de exemplu preocupări legate de același aspect), poate fi convocată o reuniune pentru toate părțile care au exprimat preocupări, informând în același timp în acest sens celelalte părți care au dreptul să prezinte preocupări, dar care nu au făcut acest lucru. O astfel de reuniune poate fi convocată la inițiativa oricăreia dintre părțile care au dreptul de a prezenta preocupări. Comisia este responsabilă cu organizarea și prezidarea reuniunii.

3. Statele membre care intenționează să acorde derogări de la verificările sistematice prin consultarea bazelor de date cu privire la persoanele care beneficiază de dreptul la liberă circulație în temeiul dreptului Uniunii țin seama de aceste preocupări.

4. Statul membru în cauză raportează la fiecare șase luni Comisiei și agenției cu privire la aplicarea verificărilor efectuate în mod punctual prin consultarea bazelor de date cu privire la persoanele care beneficiază de dreptul la liberă circulație în temeiul dreptului Uniunii. Rapoartele ar trebui să furnizeze informații detaliate privind utilizarea efectivă a verificărilor punctuale la anumite puncte de trecere a frontierei, date privind fluiditatea traficului la aceste puncte de trecere a frontierei pentru care se face derogarea și privind impactul asupra evoluției evaluării riscurilor legate de ordinea publică, securitatea internă, sănătatea publică sau relațiile internaționale în statul membru în cauză.

Pentru fiecare punct de trecere a frontierei și pentru fiecare interval de timp în care au fost acordate derogări, statul membru include în raportul său cel puțin următoarele informații:

- timpul exact când au fost acordate derogări (Începere la: ora și minutele exprimate în UTC. Încheiere la: ora și minutele exprimate în UTC);
- numărul de pasageri care au trecut frontiera, defalcat pe cetățenie și direcția de deplasare (intrare/ieșire);
- numărul de persoane care beneficiază de dreptul la liberă circulație în temeiul dreptului Uniunii care nu au făcut obiectul verificărilor prin consultarea bazelor de date la intrare, defalcat pe cetățenie și direcția de deplasare (intrare/ieșire);
- numărul de persoane care beneficiază de dreptul la liberă circulație în temeiul dreptului Uniunii care au făcut obiectul verificărilor prin consultarea bazelor de date la intrare, defalcat pe cetățenie și direcția de deplasare (intrare/ieșire);
- numărul de pasageri pentru care s-au înregistrat răspunsuri pozitive în bazele de date relevante care au făcut obiectul unor verificări punctuale, defalcat pe direcția de deplasare (intrare/ieșire), cetățenie și bază de date.

În plus, după caz, statul membru ar trebui să depună eforturi pentru a furniza următoarele informații contextuale, în funcție de PTF și lună, care să acopere perioada de raportare⁹⁸:

⁹⁸ Această obligație de raportare poate fi revizuită după primul raport.

- numărul de pasageri care au trecut frontiera, defalcat pe cetățenie și direcția de deplasare (intrare/ieșire);
- numărul de răspunsuri pozitive în bazele de date relevante în cursul verificărilor sistematice, defalcat pe direcția de deplasare (intrare/ieșire) și cetățenie.

LISTA ANEXELOR LA MANUALUL PRACTIC PENTRU POLIȚIȘTII DE FRONTIERĂ

1. Lista serviciilor naționale responsabile pentru controlul frontierelor.
2. Lista punctelor de contact din statele membre în ceea ce privește problemele de gestionare a frontierelor.
3. Lista punctelor de contact pentru schimbul de informații privind codurile de securitate ale ștampilelor de intrare și de ieșire.
4. Lista punctelor de trecere a frontierei.
5. Tabelul documentelor de călătorie care conferă titularului dreptul de trecere a frontierelor externe și pe care se poate aplica o viză [= anexa 10 la Manualul codului de vize (același titlu)].
6. Lista țărilor terțe ai căror resortisanți trebuie să dețină vize pentru trecerea frontierelor externe și a țărilor ai căror resortisanți sunt exceptați de la obligativitatea vizei (= anexa 1 la Manualul codului de vize).
7. Tranzitul pe teritoriile Bulgariei, Ciprului și României al resortisanților din țările terțe care dețin o viză/un permis de ședere eliberată/eliberat de statele membre Schengen.
8. Excepții de la obligația de a deține viză pentru titularii de pașapoarte diplomatice, pașapoarte oficiale de serviciu și alte pașapoarte oficiale (= anexa 5 la Manualul codului de vize, „Informații privind derogările naționale de la obligația de a deține viză”).
9. Excepții de la obligația de a deține viză pentru refugiații și apatrizii recunoscuți (= anexa 5 la Manualul Codului de vize, „Informații privind derogările naționale de la obligația de a deține viză”).
10. Alte excepții de la obligația de a deține viză (= anexa 5 la Manualul Codului de vize, „Informații privind derogările naționale de la obligația de a deține viză”).
11. Excepții de la exonerarea de obligația de a deține viză în ceea ce privește persoanele care desfășoară o activitate remunerată (= anexa 5 la Manualul Codului de vize, „Informații privind derogările naționale de la obligația de a deține viză”).

12. Lista țărilor terțe ai căror resortisanți sunt vizăți de obligația de a deține viză de tranzit aeroportuar

(= Anexa 7 la Manualul privind Codul de vize:

— Anexa 7A, „Lista comună a țărilor terțe ai căror resortisanți trebuie să dețină viză de tranzit aeroportuar atunci când traversează zona de tranzit internațional a aeroporturilor situate pe teritoriul statelor membre”.

— Anexa 7B, „Lista țărilor terțe ai căror resortisanți trebuie să dețină viză de tranzit aeroportuar atunci când traversează zonele de tranzit internațional ale unor aeroporturi situate pe teritoriul unuia sau mai multor state membre”.

— Anexa 7C, „Lista permiselor de ședere care conferă titularilor dreptul de tranzit prin aeroporturile statelor membre fără să li se solicite să dețină o viză de tranzit aeroportuar”).

13. Modelul uniform al autocolantelor de viză și informații privind specificațiile tehnice și elementele de securitate ale acestora (= anexa 19 la Manualul Codului de vize, „Autocolantul de viză”).

14. Modul de completare a autocolantelor de viză (= anexa 20 la Manualul Codului de vize, „Completerea autocolantului de viză”).

15. Informații care trebuie introduse, dacă este necesar, în secțiunea de observații (= anexa 22 la Manualul Codului de vize, „Rubrici naționale în secțiunea «observații» a autocolantului de viză”).

16. Instrucțiuni privind introducerea informațiilor în zona de citire optică (anexa este redundantă, informațiile sunt incluse în anexa 14 la prezentul manual).

17. Specimene de autocolante de viză completate (orientări suplimentare) (= anexa 21 la Manualul Codului de vize, „Exemple de autocolante de viză completate”).

18. Exemple de autocolante de viză emise de statele membre (cu fotografii).

19. Documentul de facilitare a tranzitului (FTD) și documentul de facilitare a tranzitului feroviar (FRTD).

20. Specimene de cărți de identitate eliberate de ministerele afacerilor externe ale statelor membre.

21. Taxele care trebuie percepute, în euro, corespunzătoare costurilor administrative de prelucrare a cererilor de viză (pentru informații suplimentare, a se vedea punctul 4.4 din partea a II-a a Manualului codului de vize).
22. Lista permiselor de ședere emise de statele membre.
23. Specimene de permise de ședere emise de statele membre.
24. Documente justificative pentru verificarea îndeplinirii condițiilor de intrare.
25. Sumele de referință necesare pentru trecerea frontierei externe, stabilite de autoritățile naționale (= anexa 18 la Manualul codului de vize).
26. Formularul standard de aprobare a dovezilor privind respectarea condițiilor de ședere pe termen scurt atunci când documentul de călătorie nu conține o ștampilă de intrare.
27. Practici naționale privind infirmarea prezumției de intrare ilegală atunci când lipsește ștampila.
28. Formularul standard de refuz al intrării la frontieră, inclusiv formularul standard de notificare și motivare a anulării sau revocării vizei, cu precizarea motivului (motivelor) anulării.
29. Instrucțiuni operaționale privind eliberarea vizelor la frontieră pentru navigatorii în tranzit care sunt supuși obligației de a deține viză (= anexa 26 la Manualul codului de vize).
30. Lista elevilor care călătoresc în cadrul unei excursii școlare pe teritoriul Uniunii Europene (= anexa 3 la Manualul codului de vize).
31. Lista autorităților naționale abilitate pentru tratarea cererilor de acces la date cu caracter personal introduse în SIS.
32. Modele de panouri care apar pe diferitele culoare ale punctelor de trecere a frontierei.
33. Specimene de formulare armonizate care furnizează dovada invitației, a sponsorizării și a cazării, întocmite de părțile contractante (= anexa 15 la Manualul codului de vize, „Specimene de formulare ale statelor membre care fac dovada unui angajament de luare în întreținere și/sau de cazare”).
34. Specimene de documente eliberate refugiaților și apatrizilor care beneficiază de protecție subsidiară.
35. Specimen de documente colective.

36. Lista acordurilor privind micul trafic de frontieră și modele de permise emise de statele membre în acest scop.
37. Lista punctelor naționale de contact care trebuie consultate privind minorii.
38. Orientări privind circulația resortisanților turci care trec frontierele externe ale statelor membre ale UE pentru a presta servicii în cadrul UE (= anexa 6 la Manualul codului de vize).
39. Formularul standard de recunoaștere a unei decizii de returnare în scopul tranzitului terestru.
40. Certificat de lucrător în sectorul transportului internațional.
41. Prelungirea șederii legale în contextul pandemiei de COVID-19 – practici naționale.
42. Orientări privind tratamentul beneficiarilor acordului de retragere.
43. Specimene de documente pe care le pot deține beneficiarii acordurilor de retragere (UE-UK, IS/LI/NO-UK, CH-UK) înainte de a intra în posesia noului document de ședere eliberat fie în conformitate cu Decizia de punere în aplicare C(2020) 1114 final a Comisiei din 21.2.2020⁹⁹ (a se vedea și anexa 42 la prezentul manual), fie în conformitate cu acordurile de retragere încheiate de Islanda, Liechtenstein și Norvegia, pe de o parte, și Elveția, pe de altă parte.

⁹⁹ Decizia de punere în aplicare a Comisiei din 21.2.2020 privind documentele care trebuie eliberate de statele membre în temeiul articolului 18 alineatele (1) și (4) și al articolului 26 din Acordul privind retragerea Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord din Uniunea Europeană și din Comunitatea Europeană a Energiei Atomice [C(2020) 1114 final].